

TIMOTHY GREEN BECKLEY
BLESTEMUL ZEILOR EXTRATEREȘTRI

Coperta: Consilier științific: Traducător:

Corectură:

Tehnoredactare:

Sorin Chifulescu Ionuț Dumitrescu Deimos IMAGEE
Dr. Emil Străinu Felicia Chirvașoiu Moș Adriana Ionuț
Dumitrescu Titel Baldovin

Toate drepturile sunt rezervate Editurii SOLARIS
PRINȚE. Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată
fără permisiunea scrisă a Editurii SOLARIS PRINȚE.
Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în
exclusivitate Editurii SOLARIS PRINȚE.

Cartea prin poștă: editura. solaris@@yahoo.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BLESTEMUL ZEILOR EXTRATEREȘTRI

TIMOTHY GREEN BECKLEY Trad.: Felicia
Chirvașoiu, Moș Adriana - București: Solaris Prinț, 2011
ISBN: 978 - 606 - 8293 - 12 - 7 Felicia Chirvașoiu, Moș
Adriana (trad.) 531

ISBN: 978 - 606 - 8293 - 12 - 7

Copyrighte 2011 SOLARIS PRINȚE

Timothy Green Beckley

Blestemul zeilor

EXTRATEREȘTRI

2011 SOLARIS PRINȚ*

Cuprins

Cu OZN-ul în lacul de foc 8

Satana conduce o farfurie zburătoare... 11

Posedarea OZN și manipularea minții 19

Preotul își dă binecuvântarea la locul apariției
spiridușilor 50

Influente satanice în Pentagon 54

Marina britanică stabilește contactul, dar cu cine?

- Cauza OZN-urilor și prăbușirea de la Roswell 74
 - Oamenii cerului – o rasă de demoni 79
 - Ziua în care Marina a stabilit „Contactul” 81
 - Salvador Freixedo: Războiul împotriva zeilor 91
 - Zei chiar există! Cercetătorul însuși vorbește 97
 - Zei deghizați în oameni – 98
 - Trupurile zeilor 101
 - Schimbarea formei 102
 - Habitatul 102
 - Pe tărâmul spiritelor 104
 - Jocurile zeilor 106
 - Iluminări din mitologie 107
 - Magicienii straniului și masca extraterestră a răului
- 109
- John Lear 110
 - Recipiente ale sufletului 110
 - Guvernul este aliatul. lor 115
 - Fugiți mâncând pământul! 120
 - Jacques Vallée 121
 - Curajul de a înfrunța paranormalul 122
 - Ostilitatea OZN-urilor 123
 - Există dovezi de rea-voință? 124
 - Factorul „Oz” 127
 - John Keel 129
 - Un demonolog adevărat 129
 - Efectele extraterestre secundare 131
 - Karla Turner 132
 - Ce fel de spirite sunt implicate? 132
 - Învinovățirea victimei 135
 - Practica pentru arta înșelăciunii 136
 - Lupta lui Whitley Strieber și Budd Hopkins cu forțele 138
 - binelui și ale răului
 - Whitley Strieber – Fața din spatele comuniunii 138
 - Budd Hopkins – Diverse nuanțe de gri 140
 - Avertisment extrem adresat potențialelor persoane

- contactate de OZN-uri
- Credeau că ar putea controla inteligența extraterestrilor 142
- Diavolul lui Horn: Un pastor se confruntă cu adjuncții 150
- extraterestri ai lui Satan întrebările cele mai mari ale vieții 151
- Confruntarea în persoană a supranaturalului 152
- Ce este un demon? 1 53
- Susținerea guvernului de către Satana 154
- Sunt oare extraterestrii gri simpli demoni? 155
- Demonii și utilizarea OZN-urilor de către ei 156
- Marele deznodământ al înșelăciunii 158
- Unele OZN-uri sunt binevoitoare 159
- Pregătirea scenei pentru un mister 161
- Atins de un demon? 162
- Dovada vizuală a asemănării dintre demoni și extraterestri 165
- Exorcizarea demonilor lui Hitler 166
- Frumoasele mediumuri ale Vrîlului 169
- Istoria discurilor zburătoare naziste 171
- Vrîlul în zilele noastre 175
- OZN-urile naziste și JFK 175
- OZN-urile oculte naziste 177
- Realitatea despre Planul 9 din spațiul cosmic 181
- Mai mult decât obișnuita „dragoste la prima vedere” 183
- Nevoia de sânge a lui Satana 187
- Moștenirea sângelui 190
- Invazia vampirilor psihici în epoca spațială 199
- Mutilatorii misterioși 206
- Sângele este viața 207
- Sunt demonii Chupacabra din iad? 208
- Băutorii sataniști de sânge 210
- Coșmarul mutilării omului 212
- Expunerea sinistrelor secrete și ritualuri ale

înfricoșătorilor	220
oameni în negru	
Chintesența viselor...	221
Ashtar - îngeri, demoni sau oameni în negru?	223
Enoh și Mutan Mion	229
Cine decicfe ce poți știe?	238
Comportamentul ciudat al oamenilor în negru	241
Cei care își schimbă forma, Cei care strălucesc	252
și Misterioasele Cripte	
Lumea extraterestră a celor care strălucesc	254
Chris O'Brian și Lumea stranie a celor care își	
schimbă forma	256
Interviu cu Tim Beckley	258
Materia morfică a navelor spațiale	275
Au inspirat OZN-urile modelele navelor morfice?	
282	
Fenomenul Câinele Iadului	284
Războiul cosmic pentru planeta Pământ între	
oamenii	288
din interiorul planetei Pământ și extraterestrii din	
spațiul cosmic	Adevărata natură a „entităților OZN” 294
Trăsătura principală a djinn-ilor	297
Vor învinge forțele întunericului?	302
Tipurile și trăsăturile djinn-ilor	304
Furtul de informații	305
Manifestări în diferite forme	305
Locurile de rezidență	306
Parteneriatul cu un djinn este interzis	306
Protejarea de Șeitan (Satan)	306
Exorcismul	307
Chiar și djinnul poate regreta Calea sa	307
Este o luptă cosmică pe cale să se întâmple?	309
Sunt oare toate acestea reale?	314
Cerul deasupra Nürnbergului	316
Cu OZN-UL în lacul de foc	
Introducere de Timothy Green Beckley	
Este micul secret al ozenisticii. Este ceva ce ar	

trebui să fie ascuns sub covor. Stanton Friedman nu vorbește despre asta. Stephen Bassett ar ține, mai mult ca sigur, subiectul la distanță. Răposatul Richard Hall l-ar fi șters din agenda sa. Iar Steven Greer nu l-ar considera niciodată ca parte integrantă din programul său de dezvăluiri.

Dacă ar fi să surprindem într-o singură frază toate aspectele negative ale subiectului, aș prefera să spunem că este **PARTEA ÎNTUNECATĂ A OZENISTICII!**

Se pare - cel puțin la prima vedere - că numai cei care se consideră creștini fundamentalisti bat în mod riguros toba acestui subiect... pentru că, aparent, această atitudine e o parte exclusivă a zelului sistemului lor religios care spune că, dacă ceva nu poate fi găsit în Biblie, nu poate fi adevărat - sau, dacă este și nu îl pot defini în alt mod decât cel biblic, atunci trebuie să fie **DEMONIC!**

Adevărul este că nu avem de-a face numai cu nave spațiale venite din Cosmos și care sunt ocupate de astronauți extraterestri veniți pe Pământ doar să verifice stilul nostru de viață și să ne avertizeze că s-ar putea să ne anihilăm, fie ecologic, fie prin intermediul activităților noastre belicoase.

Este necesară, din ce în ce mai mult, sublinierea naturii paranormale, oculte și spirituale a fenomenului **OZN văzut**

Când nu scrie și nu editează cărți despre OZN-uri și paranormal, autorul Tim Beckley se întovărășește cu câțiva demoni în filmele de groază pe care le găzduiește sub numele de Mr. Creepo.

pe cerul nostru și care ne invadează casele și spațiul personal. Nu este totul „lapte și miere”, copilași! Există o mulțime de elemente negative frecvent asociate cu întâlnirile de gradul III.

Unele entități implicate în acest tip de evenimente ar putea la fel de bine să ne conducă pe calea pierzaniei. Puteți fi siguri

— Și există dovezi indiscutabile - că există criminali cosmici în mijlocul nostru, criminali care au reușit cu succes să posede și să controleze mințile unora dintre

noi extrem de speriați și care nu au fost avertizați din timp că vor fi prinși în pânza unui coșmar de confuzie și haos.

Există câteva aspecte ale acestei părți întunecate a ozn-urilor ce ar merita o examinare mai de îndeaproape.

— Conexiunea dintre OZN-uri, demoni și, eventual, Prințul întunericului însuși.

— Fascinația pentru nazism și legătura dintre nazism, ocultism și OZN-urile realizate de germani la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial.

— Îngrozitoarea vărsare de sânge și sacrificiile umane de-a lungul întregii Antichități și legătura dintre acestea și mutilările animale și umane din timpurile moderne, mutilări ce sunt relaționate cu apariția OZN-urilor în anumite zone de operațiuni de pe planeta noastră.

— Ciudatele aserțiuni ale lui John Lear, conform cărora extraterestrii vin aici să răpească oameni, că oamenii sunt folosiți pe post de alimente, că extraterestrii fac experimente sadice pe noi încercând să ne extragă sufletele și să le pună în niște recipiente pentru propriul lor uz.

— Credința islamică în spiritele naturii invizibile numite djinni în Coran și modul în care aceste spirite rele sunt în măsură să-și ascundă adevărata lor identitate și să călătorească la viteze fantastice.

— „Cei care-și schimbă forma” se pot transforma în ființe umane, animale, globuri, mingi de foc sau se manifestă chiar și în obiecte fizice cu intenția de a ne păcăli, făcându-ne să credem că sunt dispozitive mecanice. Facerea de vrăji, ritualuri oculte și capacitatea de a invoca spirite și ființe adesea confundate cu extraterestri, dar care, de fapt, sunt mai aproape de regatul elemental.

Satana conduce

O FARFURIE ZBURĂTOARE Nu cred că a trecut o săptămână până când cutia mea poștală (nu cea care

face parte din Windows sau Mac, ci aceea care stă, sau obișnuia să stea, lângă bordură) a fost blocată de două plicuri mari tip Manila de la un domn pe nume William C. Lamb. Să fiu sincer, „corespondența” noastră era în cea mai mare parte unilaterală.

Pentru mine, Lamb era puțin sărit de pe fix (termenul popular pentru trăsnet). El susținea că are fotografii ale cerului și chiar ale tronului lui Dumnezeu, imagini pe care astronomii le preluaseră. de la marginea galaxiei. Pentru el, bătrânul din nori era la fel de real ca tine sau ca mine, iar împărăția lui Dumnezeu era un loc unde puteai efectiv să arunci o privire dacă ai avea un telescop suficient de puternic. Destul de nebun, nu? Ei bine, povestea nu se termină aici.

Potrivit spuselor lui, Lamb știa totul despre Dumnezeu și Satana din experiență nemijlocită, pentru că îl văzuse pe Belzebut cu proprii lui ochi. Nu! Nu fusese parte dintr-o experiență la limita morții sau în afara corpului, ci o componentă a aterizării unui OZN. Lamb era la vânătoare pe viscol pe la 4.00 sau 5.00 dimineța în luna februarie a anului 1922, după cum a explicat el, atunci când a auzit un sunet zbârnâitor și a văzut o uriașă navă sferică deasupra unui câmp din apropiere.

Era atât de mare și de strălucitoare pentru ochii lui, încât a blocat lumina stelelor, iar el a devenit fascinat de apariția sa bruscă. O privea cu venerație, când o ușă s-a deschis pe partea laterală a navei, iar o creatură gigantică cu aripi a zburat până la sol și a aterizat în zăpadă. Ființa avea undeva între 7 și 8 metri înălțime și părea demonică, după trăsăturile feței și forma fizică. Lamb a spus că s-a ascuns în spatele unui copac și a urmărit prin zăpadă cum copitele ei – da, am spus copite

— Topeau iarba pe unde trecea. În cele din urmă, a ajuns la un gard solid de sârmă și a reușit pur și simplu să treacă prin el, arzând ochiurile de sârmă și lăsându-l în urmă încins.

La acea vreme, aveam toate motivele să cred Lamb delira total. Era evident că văzuse totul prin ochii religiei creștine. Atât de evident încât, atunci când s-a apropiat de această figură, a reușit să-l facă să-și ia zborul, utilizând numele lui Iisus și comandându-i să plece.

Cazul este cunoscut și de alții, nu numai de mine. Se pare că o scrisoare sau două de la William au fost, de asemenea, în dosarele Proiectului Blue Book al Forțelor Aeriene, deoarece abilul cercetător Jacques Vallée îl menționează în cartea sa „Pașaport pentru Magonia”. Undeva, în adâncurile a 40 de birouri cu dosare, sunt sigur că vreo două epistole ale lui Lamb încă mai există, fără îndoială mai zdrențuite de trecerea timpului, deoarece, dacă îmi amintesc bine, ele au fost scrise pe foaie de calc, care era cea mai ieftină hârtie a vremii, fiind

William C. Lamb a susținut că l-a întâlnit pe Satana debarcând dintr-un OZN care aterizase. Lamb a afirmat că cercetările lui l-au condus în cele din urmă la credința că Dumnezeu era o ființă fizică și avea un tron într-o galaxie îndepărtată, asemănătoare cu aceasta.

utilizată în principal pentru copii la indigo și deja îngălbenită la cumpărarea din papetărie.

Cam atât despre William C. Lamb. Dar ce să spun despre următorul personaj al nostru pe larg? Cecil Michael era cu siguranță mult deasupra lui Lamb. Nu numai că pretinde că a dat nas în nas cu Ucigă-l crucea, ci afirmă că a mers cu el direct în Iad. Da, exact asta am

spus – direct în Iad.

Nu mă credeți? Ei bine, sunt dispus să vă împărtășesc în întregime povestea lui, republicând în secțiunea următoare un mic volum tipărit în 1955 cu senzaționalul titlu „Călătorie spre Iad într-o farfurie zburătoare”. Prima pagină a unei copii foarte rare spune:

„Iată una dintre cele mai uimitoare povești scrise vreodată! Naratorul, lucrând liniștit în atelierul său de reparații auto, se trezește dintr-odată pe postul de gazdă a unei perechi de vizitatori din spațiul cosmic. Din acel moment, întreaga sa viață se schimbă.

Săptămâni întregi, oamenii din spațiu fac toate tipurile de experimente ciudate pe prietenul lor dezorientat, care este prea îngrozit să protesteze. În cele din urmă, obosiți de ingenioasele lor superjocuri, ei decid să îl ia pe bietul mecanic auto într-o excursie în Iad... Și, pe măsură ce cobori cu naratorul într-un infern modern, te vei ruga, împreună cu mecanicul auto care spune povestea, ca vizita sa să fie una scurtă”.

Exista cândva o librărie în New York, pe strada East 95th, condusă de Jim Righerg. El deschidea destul de târziu (cum ar fi după ora 21.00, după ce pleca de la slujba sa de zi ca bucătar pentru mâncăruri la minut), iar această parte a Manhattanului, cunoscută sub numele spaniol Harlem, era la marginea unei zone destul de nesigure în acele zile din Central Park. Allen

Greenfield și Gene Steinberg împreună cu alți copii, inclusiv subsemnatul, trebuie să fi părut niște huligani adolescenți din „West Side Story” când ne plimbam tacticosi prin parc.

Adevărul e că voiam să ajungem la destinație cât mai repede. Righerg a fost singurul loc din Manhattan unde puteai să pui mâna pe o carte despre farfurii zburătoare prin 1967. De fapt, era posibil să aibă o serie de volume de dr. M.K. Jessup sau Maior Keyhoe, dar tot ce se afla în magazin erau mai multe teancuri din volumul „Versetele satanice” al lui Cecil Michael. Mi-am

luat un exemplar de 2 dolari și l-am citit a doua zi. Chestii delirante. Nu am putut să le iau prea în serios. Chiar și acum, în ozenistică, cartea iese în evidență ca un deget umflat.

Publicația britanică Magonia rezumă bizara Călătorie spre iad într-o farfurie zburătoare a lui Cecil Michael astfel:

„Nava a plecat în spațiu, ajungând în cele din urmă la o planetă roșie sumbră, cu un lac de foc în care au fost aruncate sicrie, iar trupurile moarte din interiorul lor au revenit apoi la viață și au ars în agonie. I-a fost teamă că va fi prins acolo pentru totdeauna, dar se pare că a fost salvat de o viziune a lui Hristos, care a apărut într-un fascicul de lumină albă, și s-a întors pe Pământ. Călătoria părea să fi durat patru zile, dar trecuseră doar patru ore”.

Demonul din Dover este o creatură pretins criptozoologică, văzută de trei ori pe parcursul a 25 de ore în orașul Dover, Massachusetts, pe 21 aprilie și 22 aprilie 1977. De atunci, a rămas un subiect de interes pentru criptozoologi.

Criptozoologul Loren Coleman a fost anchetatorul inițial și persoana care a numit creatura Demonul din Dover; numele a fost difuzat de către presă și a prins. Coleman a contactat rapid și a adus în investigație alți trei anchetatori: Joseph Nyman, Ed Fogg și Walter Webb. Toți erau cercetători ai fenomenului

OZN bine-cunoscuți din estul statului Massachusetts, iar)

Webb era director adjunct al Planetariului Hayden de la Muzeul de Știință din Boston.

Coleman nu simțea că avea neapărat de-a face cu un fenomen OZN, dar voia să aibă investigatori dotați cu bune abilități de intervievare ca să facă o analiză cuprinzătoare a martorilor oculari și a familiilor acestora, a celor responsabili cu aplicarea legii și cu învățământul, precum și a membrilor comunității.

Demonul din Dover a fost prima dată văzut pe timp de noapte de trei băieți de 17 ani. Aceștia conduceau prin Massachusetts când farurile mașinii au luminat creatura. Bill Bartlett, șoferul, a declarat că a văzut ceea ce a crezut la început că a fost un câine sau o pisică, dar la o examinare mai atentă și-a dat seama că era o creatură bizară, cu aspect nepământean, care se târa de-a lungul unui zid de piatră de pe Farm Street.

Bartlett a continuat să se uite la creatură și a declarat că avea un cap disproporționat de mare, în formă de pepene, și ochi portocalii luminoși, ca marmura sticloasă. Avea brațe lungi, firave și picioarele cu degete subțiri, pe care le folosea ca să se deplaseze pe trotuar.

Nu avea păr, iar pielea de nuanța carnației era aspră, descrisă ca fiind asemănătoare cu scoarța de copac și șmirghelul. Înfățișarea creaturii era foarte simplă, fără nas sau urechi, și nici gura nu a fost observată. Desenele martorilor portretizează capul ca având formă de craniu, formând conturul unui cerc în partea de sus, cu o închidere mai eliptică în partea de jos, unde ar putea fi nasul și gura.

Alți martori au susținut că creatura avea ochi verzi și piele aparent netedă, gri-albicioasă, 3 metri înălțime și făcea un zgomot de-ți îngheța sângele în vene, asemănător cu un țipăt de șoim combinat cu un sâsâit de șarpe.

Demonul urlător din Mexic seamănă cu extraterestrii gri văzuți în multe apariții și experiențe OZN. Dero se aseamănă îndeaproape cu demonul din Dover sau sunt unul și același?

Dar toți martorii spun că nu avea urechi, gură, nas sau sex cunoscut. Creatura a fost văzută din nou, o oră mai târziu, de John Baxter, 15 ani, și de Pete Mitchell, 13 ani, pe când mergeau pe jos spre casă. Ei au spus că era biped și alerga într-un jgheab de lângă un copac. A doua zi, Abby Brabham, 15 ani, și Will Traintor, 18 ani, conduceau pe Springdale Avenue și au pretins că au văzut din mașina lui Traintor o creatură asemănătoare pe marginea drumului. Descrierea lui Brabham s-a

potrivit cu descrierile lui Bartlett și Baxter, cu excepția faptului că de data aceasta creatura avea ochi verzi luminoși.

Abby a aproximat înălțimea creaturii ca fiind „cam de mărimea unei capre”. Anchetatorii au încercat să o intimideze pe domnișoara Brabham, observând că ea menționase că avea ochii verzi reflectați de farurile mașinii, în timp ce Bartlett menționase că spre el erau reflectați de faruri ochi portocalii. Domnișoara Brabham a rămas neclintită în descrierea ei. Bartlett, Baxter, Brabham și Traintor au desenat schițe ale monstruoasei creaturi la scurt timp după vederea ei. Pe hârtia care este făcută schița lui Bartlett scria: „Eu, Bill Bartlett, jur pe o stivă de Biblii că am văzut această creatură”.

POSEDAREA OZN ȘI MANIPULAREA MINȚII DE TIMOTHY GREEN BECKLEY

„Comportamentul OZN-urilor este mult mai asemănător cu magia decât cu fizica pe care o știm noi. Iar extraterestrii din prezent și demonii din trecut sunt probabil identici”.

Dr. Pierre Guerin, cercetător senior al Consiliului Național Francez pentru cercetare științifică Există multe indicii că OZN-urile au un plan pe termen lung de exploatare la fața locului pentru Pământ și locuitorii săi. Datele, colectate meticulos într-un efort de cercetare la nivel mondial, par să susțină această teorie uimitoare.

Literatura OZN de specialitate este plină cu sute de cazuri în care martorii încrezători au fost supuși continuu hărțuielilor în urma unei întâlniri cu o farfurie zburătoare. De multe ori, martorul constată că locuința sa este afectată de o serie de fenomene inexplicabile. În alte cazuri, voci stranii, mecanice, pretinse a fi „mesaje” de la o sursă extraterestră, încep să se audă prin radiouri, televizoare sau telefoane. În plus, străini misterioși îmbrăcați în haine negre, denumiți în mod obișnuit Bărbați în negru sau MIB, vizitează martorul ocular adesea confuz și îl avertizează nu să vorbească cu

nimeni despre experiența sa.

Cu toate acestea, mulți martori îndură experiențe mult mai cumplite decât acestea. Oricât de terifiante ar putea părea aceste incidente, nu există termen de comparație cu circumstanțele ce par a fi cazuri reale de posedare OZN.

Adesea, în timp ce intervievez un martor ocular sau un contactat OZN, mă aflu față în față cu o persoană care este convinsă că încet, dar sigur pierde contactul cu realitatea. Ajungând atât de aproape de necunoscut, individul simte că propria lui existență este amenințată de o forță extraterestră, hotărâtă să obțină controlul total al trupului și al sufletului său.

Unii martori persistă în a crede că sunt „bântuiți” zi și noapte de către un spectru invizibil al cărui obiectiv principal este să le capteze liberul arbitru și să-i facă „proprietatea” cuiva sau a altceva. Cazuri de posedare OZN sunt de fapt destul de comune! Cu toate acestea, foarte puțin se știe despre ele din cauza deficitului de cercetare a subiectului. Anchetatorii au rămas extrem de precauți cu privire la săpatul prea adânc în acest domeniu special. Ezitarea lor, totuși, poate fi justificată.

Un studiu exhaustiv făcut chiar de mine arată că relatările despre posedarea OZN sunt aproape întotdeauna identice, înspăimântător, prin urmare! Au apărut următoarele clișee, din nou și din nou:

— După o întâlnire cu un OZN, martorul ocular trece printr-o perioadă de anxietate, pe parcursul căreia acesta nu este în măsură să-și amintească conștient anumite aspecte ale incidentului.

— În câteva luni - uneori săptămâni sau chiar zile - personalitatea martorului se schimbă efectiv. În cele din urmă, se poate modifica până la punctul în care consideră că este imposibil să socializeze cu colegii de serviciu, prietenii apropiați sau chiar cu familia. Tragedia personală pare să lovească pe mulți dintre cei care au avut întâlniri la sol cu OZN-uri. S-ar putea scrie

BLESTEMUL ZEILOR EXTRATEREȘTRI

mult despre indivizi al căror întreg univers personal li se prăbușește în urma unei astfel de experiențe.

— În anumite cazuri, martorul ocular descoperă că a dezvoltat anumite „haruri” sau abilități. Deși pot părea benefice la început, nu este cazul prea frecvent. Printre aceste abilități neobișnuite sunt puterile extraordinare de percepție extrasenzorială (ESP), precogniție sau telekinezie. În plus, poate fi remarcat un nivel de inteligență sporit sau o creștere neobișnuită în rezistența fizică. Aceste particularități se vor manifesta adesea cu puțin timp înainte ca o persoană să fie posedată. La scurt timp după aceasta, poate începe alunecarea într-o „transă”, pe parcursul căreia se pare că o inteligență extraterestră i-a „preluat” corpul și se folosește de creierul lui.

În timpul investigației mele aprofundate a unui val extins de OZN-uri în sud-vestul SUA, l-am întâlnit pe Paul Clark, un bărbat înalt, cu constituție subțire, având în jur de 25 de ani. (Din cauza gravității și posibilelor repercusiuni cauzate de prezentul material, am decis să schimbăm numele persoanelor implicate.)

Povestea lui este una dintre cele mai credibile relatări despre posedare extraterestră pe care le-am auzit vreodată. Și sunt convins că nu este o farsă. Pe parcursul a trei conversații destul de lungi cu Paul, am simțit că aflasem multe despre el. La fel ca mulți alți băieți americani, el și-a petrecut anii adolescenței jucând baseball, ascultând muzică și alergând după fete. Paul niciodată nu a acordat atenție deosebită școlii, cu consecința că notele lui au fost „doar mediocre”.

Cu toate acestea, el a fost foarte apreciat de colegii săi de clasă și a reușit, de asemenea, să se înțeleagă bine cu părinții lui. Acum, la 25 de ani, același „tânăr obișnuit” se simte neajutorat, ca și cum n-ar avea niciun prieten pe lume. Aproape pustnic, el se sustrage de la

orice activitate ce l-ar putea expune vederii semenilor. A divorțat de soția lui după patru ani și și-a dat demisia sau a fost concediat de la numeroase locuri de muncă.

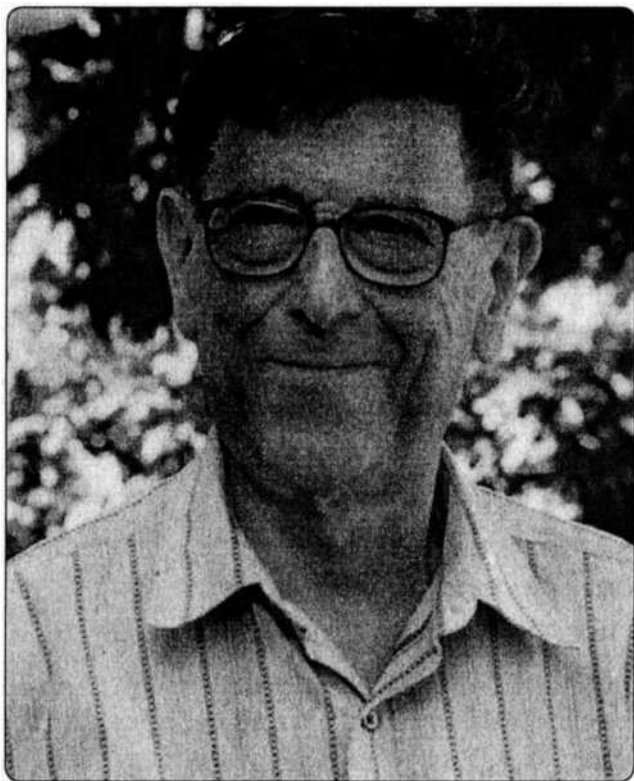
Desigur, aceste schimbări radicale din viața lui nu au avut loc peste noapte, ci mai degrabă a fost o perioadă dureros de lentă de deteriorare morală și fizică.

Paul era mai mult decât dispus să-mi spună detalii despre calvarul său. Pe când stăteam de vorbă, a devenit clar că era nerăbdător să-și ia povara de pe inimă. Problema îl apăsase, în mod evident, timp de prea mulți ani.

„Foarte multă vreme am crezut că înnebuneam”, spunea Paul. „Deseori, cei mai buni prieteni m-au acuzat de comportament irațional și nu aveam nicio idee la ce se refereau. Mintea mea, în acele ocazii, era un gol absolut. M-am dus la medici și psihiatri, dar nici aceștia nu au putut să-mi ofere o explicație care ar putea clarifica aceste crize de amnezie”.

Orice ar fi provocat această problemă, era evident că își avea cauzele într-o confruntare stranie cu un vizitator din spațiu! Chiar se petrecuse într-o vineri seara, în august 1967. La acea vreme, Paul locuia cu părinții lui la o fermă mai degrabă izolată din apropierea orașului Waco, Texas, care era înconjurată de copaci, tufișuri dese și spini.

Iată relatarea lui personală despre ceea ce s-a întâmplat în acea seară fatidică de vară. „Vremea fusese insuportabil de caniculară toată ziua, cu temperaturi extrem de ridicate de

Regretatul cercetător francez dr. Pierre Guerin a concluzionat: „Comportamentul OZN-urilor este mult mai asemănător cu magia decât cu fizica pe care o știm noi”.

aproape de 36 de grade. Am primit permisiunea de la ai mei să-mi petrec noaptea în aer liber, campat în partea din spate a casei, împreună cu doi prieteni.

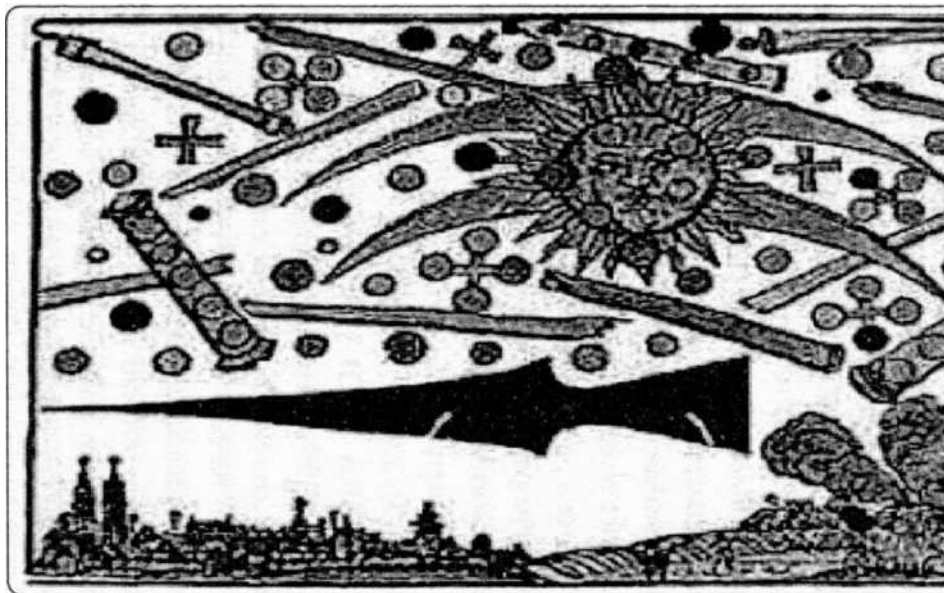
Am construit un adăpost improvizat, am dat drumul unui radio portabil și am început să profităm de briză. Era cel mai senin cer din câte am văzut, cu stele strălucitoare pe un fundal de întuneric absolut.

Pe la 10 seara, aerul a început treptat să se răcorească. În depărtare, auzeam ocazional un vuiet de tunet, iar din când în când cerul se aprindea de un fulger. Era o priveliște minunată”. Din păcate, frumusețea nopții a fost de scurtă durată. A fost spulberată cam două ore mai târziu.

„La scurt timp după miezul nopții, am micșorat flacăra felinarului nostru cu kerosen și ne-am culcat”, a continuat Paul Clark, cu o ușoară urmă de tensiune crescândă în glas. „Imediat m-am întors pe partea cealaltă și am închis ochii. Nu peste mult timp, totuși, un anume vaiet ascuțit m-a trezit. Cel mai fidel pot descrie acest lucru spunând că suna ca un milion de albine bâzâind”.

Ridicându-se, Paul a privi în întuneric și n-a văzut nimic, în câteva momente, totuși, el a reușit să depisteze sursa zgomotului. Acesta provenea din pădurile din apropierea fermelor. Cu o curiozitate deja stârnită, Paul s-a hotărât să cerceteze.

„Nu am vrut să-mi trezesc prietenii, așa că am mers în vârful picioarelor spre zona respectivă, în speranța de a arunca o privire la ceea ce era cauza zgomotului. Îmi amintesc că am rătăcit fără țință din ce în ce mai departe de tabăra noastră din curte, ca și cum eram tras de o frânghie invizibilă. Peste tot

Mulți strămoși ai noștri și-au dat seama de natura întunecată a fenomenului OZN și l-au înfățișat în arta lor.

În jurul meu vaietul a continuat să crească în intensitate până când în sfârșit m-a încercuit din toate părțile”.

ÎN ACEL MOMENT, PAUL A VĂZUT PRIMUL OZN „Sus, deasupra mea, între arbori și tufișuri, era o lumină strălucitoare de mărimea unei mingi de baschet. Când m-am apropiat la 25 de metri de ea, am văzut că lumina era de fapt o sferă care pulsa”.

Încercând să blocheze zgomotul puternic și iritant ce creștea acum în intensitate, Paul și-a pus mâinile peste urechi. Ceea ce a avut un efect neînsemnat.

„Capul meu a început să înoate, iar ochii mei au început să plângă. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că stăteam pe genunchi și pe palme – cumva trebuie să fi căzut fără să-mi dau seama –, târându-mă pe pământ, încercând să mă întorc în siguranță la prietenii mei”.

FĂRĂ NICIUN SUCCES!

La „întoarcere”, Paul s-a trezit în sufrageria părinților. Capul îi zvâcnea de la „cea mai rea durere de cap care am trăit-o”. În jurul lui stăteau mama și tatăl său și cei doi prieteni. Pavul spune că i-a fost greu să înțeleagă ce încercau să-i spună.

„Era ca și cum vorbeau cu un străin”, a spus el. „Îmi pierdusem, din toate punctele de vedere, identitatea. Nu aveam nicio idee cine eram sau unde eram”.

În timp ce încerca să-și calmeze nervii și să-și adune gândurile, prietenii îi spuneau lui Paul ce s-a întâmplat. „Ei au declarat că au fost brusc treziți de un fulger strălucitor venind din pădure. Au observat că nu eram în sacul meu de dormit și nici nu mă vedeau prin apropiere și s-au îngrijorat. Luând în considerare toate posibilitățile, au crezut că m-aș fi răătăcit umblând în somn și aș fi căzut într-una dintre multele râpe din zonă”, a spus Paul.

Folosind o lanternă pentru a se ghida prin pădure,

prietenii lui Paul au început să-i strige numele. Îngrijorarea lor s-a transformat în frică, deoarece el nu răspundea la strigătele lor.

Cinci minute mai târziu, căutarea lor a luat sfârșit când l-au găsit pe Paul întins pe pământ cu fața în jos. „Ridicându-mă în picioarele, mi-au explicat cum păream într-o altă lume, amețit și privind drept prin ei. Ochii mei, au susținut ei, s-au rotit în orbite, iar pielea mea era albă ca varul. În plus, au spus că mi-au simțit trupul rece ca gheața, ca acela al unui cadavru”. În drumul spre casă, au observat altceva. Capul lui Paul era umflat ca un balon. Fruntea lui părea mărită, extinsă câțiva centimetri peste normal.

„Era umflată, ca și cum aș fi fost înțepat de un roi de albine”. Această stare a dispărut repede, iar capul lui Paul a revenit la normal în momentul în care cei trei băieți au ajuns în siguranță în casa liniștită a părinților săi.

Peste patru săptămâni, Paul Clark se simțea epuizat, „ca și cum aș fi fost secăt de întreaga mea energie. A descoperit că este extrem de dificil să se concentreze suficient de mult ca să facă chiar cele mai banale treburi. Tot ce putea să facă era să lânzezească în jurul casei, își petrecea o bună parte a timpului dormind. Pe măsură ce lunile treceau, Paul și-a recăpătat puterea. Cu toate acestea, chiar dacă își revenise fizic la normal, nu se putea abține să nu se întrebe ce s-a întâmplat cu adevărat în acea noapte de la sfârșitul verii. „Prietenii mei au venit cu o explicație destul de logică. Ei au ajuns la concluzia că aș fi mers în somn – nu făcusem asta niciodată până atunci, din câte știu – că o furtună a pornit în mijlocul nopții și că era cât pe ce să fiu lovit de fulger. Ei și-au închipuit că un fulger a lovit aproape de locul unde stăteam, iar după ce m-am târât pe pământ, au ajuns ei la mine. Pe drum, fulgerul trebuie să-și fi pierdut o mare parte din forță. În caz contrar, au teoretizat ei, cu siguranță aș fi fost ucis”.

Deși explicația lor părea rezonabilă, Paul nu putea scăpa de sentimentul stăruitor că la mijloc era ceva mai mult decât atât. „Mi-am amintit de lumina strălucitoare dansând în jurul meu și de bâzâitul ciudat, ce mi-a trecut la propriu prin craniu”.

Știa că ar fi trebuit să existe un alt răspuns – chiar dacă acesta era unul neplăcut. După ce au trecut mai mulți ani, Paul s-a logodit și s-a căsătorit mai târziu cu iubita lui din liceu, Irene.

„După ce ne-am căsătorit, mi-am luat o slujbă ca ajutor la o fermă de lângă Calvert, Texas. Și cu toate că serviciul era obositor, era plătit destul de bine. În fiecare săptămână, puteam să pun niște bani în bancă, imaginându-mi că într-o zi aș fi economisit suficient pentru a cumpăra un mic loc al nostru și poate chiar pentru a începe și o mică afacere cu vite”. Din acea noapte petrecută în spatele casei părinților lui, Paul suferea atât mental, cât și fizic. Amețelile, durerile de cap și leșinurile deveniseră ceva obișnuit.

„Stăteam la masa din bucătărie și dintr-odată soția mea îmi puneă comprese reci pe frunte. Leșinam citind ziarul sau mâncând”. Treptat, starea lui s-a deteriorat.

În acea perioadă dificilă care a urmat experienței sale cu OZN-ul, Paul a devenit extrem de fascinat de știință și a început să citească multe cărți despre fizică și inginerie, subiecte față de care niciodată nu a arătat nici cel mai mic interes.

„Era ca și cum mi-aș fi completat educația”, a insistat el. „Nu știam de ce găseam acele subiecte atât de fascinante. Mintea mea părea să fie în curs de dezvoltare – extindere – într-un ritm rapid”.

Concomitent cu această curiozitate și inteligență sporită, Paul a devenit treptat extrem de capricios. Pe măsură ce lunile treceau, după ce a discutat despre bănuielile sale cu soția, că extraterestrii încercau să-l controleze, a devenit mai dificil pentru Paul să socializeze cu alte persoane – inclusiv cu soția, părinții și

colegii de serviciu. „Îmi era foarte greu să îmi mențin luciditatea”.

A început să se ducă mai târziu la muncă, iar apoi deloc. În cele din urmă, și-a dat demisia, nedorind să aștepte până ce ar fi fost concediat. A urmat un șir de locuri de muncă mai prost plătite, dar toate au sfârșit la fel. Apoi lucrurile au mers din rău în mai rău!

„Mintea mea nu putea gândi limpede. Era întotdeauna la un milion de kilometri distanță, jucându-se cu formule matematice avansate sau ecuații științifice. Partea amuzantă din toată povestea era că eu încă nu știam motivul pentru care eram atât de obsedat de aceste lucruri. La urma urmei, nu eram om de știință sau inginer, ci doar un băiat simplu de la țară”. În acea perioadă, tragedia a lovit la nivel personal familia Clark. Fiul lor a murit brusc. Medicii au diagnosticat că bebelușul a murit de o hemoragie cerebrală.

La începutul anului 1973, soția lui Paul l-a părăsit și a intentat divorț. Unul dintre motivele invocate de ea a fost că)

a simțit că moartea băiatului a fost cumva legată de starea lui Paul. Ea a simțit că problema OZN-urilor a rupt mariajul lor cândva fericit. Același tipar se repetă adesea, deoarece martorii OZN-urilor și-au văzut viața fericită de dinainte transformată într-un coșmar. Paul nu s-a deranjat măcar să conteste acțiunea de divorț.

„Deși o iubeam foarte mult pe Irene, ea nu mai conta atât de mult pentru mine. A fost ca și cum aș fi avut o misiune specială pe Pământ. Era « prea puțin pentru mine » să duc o existență obișnuită!”

Decizia Irenei de a-l părăsi a venit după a doua întâlnire a lui Paul cu obiecte misterioase neidentificate. Neștiind la ce să se aștepte – sau de ce era capabil soțul ei să facă –, ea s-a hotărât să plece.

„Din nou, trebuie să vă spun ce s-a întâmplat așa cum se vede prin ochii altei persoane. Mintea mea este aproape un gol total când vine vorba de evenimentele din

acea noapte". Paul și soția lui mergeau cu mașina spre casă din Belmont, Texas, unde petrecuseră seara cu rudele.

„Era în jur de 1.30 dimineața și acceleram pe drumuri lăturalnice întunecate ca să evit traficul, când deodată o minge mare și gălbuie de foc a apărut în față pe șosea. Imediat am pus frână, pentru că altfel m-aș fi ciocnit cap în cap cu obiectul”.

OZN-ul s-a ridicat încet de pe șosea la câțiva metri deasupra asfaltului și a început să devieze spre marginea drumului. Aproximativ 30 de secunde au trecut până s-a oprit și a plutit pe lângă o livadă. Exact atunci, insistă Paul Clark speriat, a fost direcționat, ca prin magie, să iasă din mașină și să meargă spre OZN-ul care rămăsese pe loc în acel moment. La fel ca în prima sa experiență cu OZN-uri, aerul nopții era umplut de un vaiet intens și straniu, asemănător cu un țipăt ascuțit.

„Soția mea s-a contrazis cu mine să nu ies din mașină, dar eu nu îmi mai controlam mișcările. Era ca și cum corpul meu era făcut să reacționeze, trăgându-mă în direcția în care voiau «ei»”. Mergând spre lumină, Paul spune că auzea o voce în cap. Această „voce interioară” i-a cerut să meargă drept înainte și să nu privească înapoi. Între timp, în interiorul mașinii parcate, Irene Clark era aproape isterică.

„S-a gândit să meargă după ajutor, dar îi era teamă că poliția ar putea crede că era nebună”, a spus Paul. „Prin urmare, în disperare și pentru că nu era nimic altceva de făcut, ea a decis «să stea cuminte», sperând că mă voi întoarce curând”. Când a făcut-o, a urmat haosul.

„Cumva am ajuns înapoi în mașină. Deschizând portiera, soția îmi spune că arătam ca un «monstru» – exact așa s-a exprimat! Fața mea arăta mai degrabă «extraterestră» decât umană. Trăsăturile mi se schimbaseră într-un mod grotesc, cu ochii ieșind din orbite”. Ea a comparat figura lui cu creația unui maestru

în machiaj de pe platoul unui film Science fiction.

Tremurând de nervi, doamna Clark a încercat să-l convingă pe Paul să urce pe bancheta din spate, unde să se întindă și să rămână calm în timp ce conducea spre cel mai apropiat spital. Irene a crezut că o fiară sălbatică sau poate un șarpe veninos i-a atacat soțul. În loc să se conformeze dorințelor ei, Paul a

dat-o la o parte cu un „brânci violent”, care a trântit-o direct în portiera opusă.

Paul s-a așezat pe scaunul șoferului și a apucat volanul cu furie. „Presupun că vorbeam incoerent, ca într-o transă”. Când a apucat volanul, acesta s-a deformat ca și cum ar fi fost din plastilină. În mai puțin de un minut de la această realizare remarcabilă – una ce ar necesita o forță extraordinară – Paul a căzut cu fața pe bord, cu ochii închiși și cu fruntea acoperită de transpirație. Pentru Paul, totul a fost un vis.

„Nu-mi amintesc o iotă de când am ieșit din mașină, am auzit vocea hipnotică și am văzut obiectul luminat. Dacă nu era volanul deformat, aș spune că soția mea a inventat probabil toată povestea nebunească”. Începând cu a doua sa întâlnire cu un OZN, Paul simțea mai puternic decât oricând că era influențat de ființe extraterestre. În urma ultimei sale întâlniri»

cu extraterestrii, viața lui Paul Clark s-a stabilizat oarecum. A învățat să facă față „forței” care încearcă să-l controleze. În acest moment, acest „student mediu” este în pragul obținerii unei diplome în inginerie electrică!

În timp ce povestea lui Paul este interesantă în sine, Clark nu este în niciun caz singura persoană selectată să primească astfel de tratament „special” din partea extraterestrilor. Chiar și oficiali de rang înalt ai guvernului au primit „comunicări” și au fost „manipulați”.

Undeva într-un dulap închis, ascuns în vreun birou obscur din Pentagon, este un dosar de vreo cinci

centimetri grosime care conține, probabil, cel mai bine documentat caz de posedare OZN al deceniului. Episodul implică, de fapt, un ofițer al Forțelor Aeriene, Biroul de Informații al Marinei și CIA. Până acum câteva luni, acest plic mare a fost bine păzit – ștampilat cu „Top Secret”. Pe conținutul acestuia a pus mâna în cele din urmă un scenarist-întreprinzător, Robert Emenegger, angajat la Sandler Instituțional Films, producătorii unui documentar sindicalizat privind OZN-urile. Sursa acestei „scurgeri” a fost, destul de surprinzător, locotenent-colonelul Robert Friend, USAF, fostul șef al Proiectului Blue Book și binecunoscutul deconspirator al fenomenului OZN care a lucrat pentru guvern.

Acum pensionat, Friend pare să fi făcut o „întoarcere la 180 de grade” cu privire la problema OZN-urilor. Nu numai că crede că există, dar pare, de asemenea, să acorde o atenție deosebită chiar celor mai enigmatice cazuri de contactați de OZN-uri.

Un interviu extrem de revelator cu Friend apare în cartea „OZN-uri, trecut, prezent și viitor”. În acest interviu, purtătorul de cuvânt al Proiectului Blue Book descrie un caz care conține toate elementele tipice ale unei „posedări OZN”.

Pe când era șeful proiectului OZN al Forțelor Aeriene, Friend spune că a fost informat ca o „chestiune de curtoazie” că un contraamiral foarte respectat era deosebit de interesat de o femeie din Maine, care pretindea că primește de la ființe extraterestre informații extrem de avansate și corecte din punct de vedere tehnologic. Se spunea că acele entități o contactau în timp ce ea se afla într-o stare de transă. Amiralul, cu aprobarea Forțelor Aeriene, a trimis doi dintre oamenii săi cel mai responsabili și de încredere să investigheze.

Relaxându-se pe un scaun în fața lor, femeia și-a exprimat dorința de a răspunde la orice întrebări i s-ar pune. În acel moment, ea nu mai părea să dețină controlul propriului corp. Corpul îi fusese ostentativ

„preluat” de către membrii unei organizații intergalactice menționate în continuare ca fiind, Asociația Universală a Planetelor”.

După câteva minute din această „conversație” fără precedent, unuia dintre ofițerii de față, un comandant al Forțelor Navale, i s-a spus că răspunsurile suplimentare vor fi date direct prin el. Ofițerul a fost însărcinat să țină în mână un pix de pe o masă din apropiere. „Ființa spațială” a preluat controlul mâinii lui și a început să răspundă la întrebări printr-un proces cunoscut în cercurile parapsihologice ca „scriere automată”.

Colonelul Friend constată că știrile despre acest experiment extrem de provocator au ajuns la Washington aproape înainte ca omul să se întoarcă. Oficialii de top ai CIA au auzit de asemenea despre episod și au cerut să afle mai multe. Era datoria lui Friend să afle tot ce putea.

„Era în 1959”, a declarat cercetătorul/scenaristul Emenegger, „când am fost invitat să particip la o reuniune în partea de securitate a unei clădiri guvernamentale din Washington. Am fost informat cu privire la un experiment care fusese realizat cu același comandant de marină în fața unui grup de membri ai CIA și a personalului militar. A fost descris modul în care, după ce a intrat în transă, comandantul a contactat o ființă presupusă extraterestră. Câteva întrebări i-au fost puse, iar răspunsurile au venit astfel: (Agreezi vreun grup guvernamental sau vreo rasă?» Ambele au fost «Nu». «Putem vedea o navă spațială?» Comandantul, încă în transă, a spus grupului să meargă la fereastră și vor avea o dovadă. Grupul s-a dus la fereastră, unde se presupune că au observat un OZN. Mi s-a spus că atunci când a fost făcut un apel pentru o confirmare pe radar, turnul a raportat că acel cvadrant special al cerului a fost ascuns radarului în acel moment”. Friend spune că, după ce a fost informat cu privire la toate detaliile, a întrebat ofițerul dacă ar putea încerca un contact pentru el personal. În timp ce îl privea, comandantul a intrat

într-o transă profundă.

„I-au fost puse întrebări, iar ofițerul a scris răspunsurile cu litere destul de mari, folosind mișcări rapide, dar foarte sacadate, spre deosebire de scrisul natural. În cursul interogatoriului, ni s-au spus numele unora dintre așa-numiții extraterestri. Unul a fost «Cril», altul «Alomar» și un altul «Afta», pretins a fi de la planeta Uranus”.

FOSTUL ȘEF AL PROIECTULUI BLUE BOOK ADMITE CĂ EL ERA NEDUMERIT „Toți cei implicați s-au dovedit a fi oameni de stat extrem de credibili și responsabili profesional”. După ce și-a predat raportul, un superior i-a spus lui Friend să uite de întreaga afacere. El a fost informat că CIA făcea propriul studiu și, prin urmare, Forțele Aeriene au fost instruite „să-și ia concediu”.

Care a fost reacția lui la această comandă? Așa cum era de așteptat, a fost una militară. „Ei bine, atunci când un general spune unui colonel să uite - uită! Friend a descoperit mai târziu că fiecare martor prezent în acel birou guvernamental în ziua în care ofițerul de marină a fost în transă a fost mutat sau transferat la alte îndatoriri.

„Până în ziua de azi”, conchide fostul ofițer al Forțelor Aeriene, „este un incident nerezolvat pentru mine. Pur și simplu nu știu ce să fac cu el... Pare cu totul unic în toată experiența mea cu investigațiile OZN-urilor. „Dacă ar fi colaborat în vreun fel cu civili, colonelul Friend nu ar fi fost probabil atât de uimit de acest caz. Mulți ani, organizații private au adunat cu răbdare și au investigat cazuri similare. Într-adevăr, secte întregi au fost fondate pe baza mesajele similare din „transă”.

Există sute de așa-numiți „contactați mental” care pretind că primesc informații și date cu caracter științific și filosofic extrem de avansat. De fapt, în anii '50 și '60, această metodă de comunicare cu ocupanții unui OZN (mai bine cunoscută sub numele de „channeling”) a

devenit atât de populară încât entitățile care se autointitulau „Ashtar”, „Agar” și „Monka” erau auzite zilnic undeva în lume.

În anii '20, mișcarea religioasă „EU SUNT” a reunit un număr imens de susținători. Întreaga lor doctrină provenea din mesajele pretinse a fi primite prin intermediul liderului lor de la o sursă „superioară”. Și chiar mai devreme, pe la începutul secolului, Madame Blavatsky a fondat Societatea Teozofică. „Ghidul” ei era un maestru tibetan decedat cu multă vreme în urmă.

În zilele noastre, Madame Blavatsky ar putea considera că roba albă a călugărului ei era a unui „venusian” argintiu. „Sursa” pare să fie aceeași, numai „mesagerii” s-au schimbat.

Nu există nicio îndoială că acest fenomen este larg răspândit și nu este în niciun caz limitat la SUA. Cazurile de posedare OZN care manipulează mintea par să se producă la scară globală și într-un ritm alarmant. Au fost raportate cazuri de orașe întregi aflate sub o „vraja” ciudată, cu apariția simultană de farfurii zburătoare în zonă. O încercare de mari dimensiuni de a invada și a profita de mințile ființelor umane a avut loc pe

29 aprilie 1967, când un sat de coastă de la marginea lui Rio de Janeiro a devenit ținta unui vizitator aerian ciudat.

Pentru aproximativ o oră în acea zi, sute de cetățeni din Barra deâjuca, Brazilia, au fost la propriu forțați să stabilească contactul cu o inteligență nepământeană, care a subjugat rapid fiecare persoană din oraș. Seria de evenimente îngrijorătoare a început la amiază, atunci când un apel telefonic de urgență a ajuns la dr. Jeronemo Rodriguez Morales, medic șefia spitalul general din Barra de Tijuca.

O voce agitată a explicat cum un bărbat în jur de aproape 70 de ani a căzut inconștient pe plaja din apropierea orașului. Apelantul părea alarmat, deoarece se simțea sigur că omul a suferit un atac de cord. Cerând

scuze pacienților care așteptau, dr. Morales s-a dus imediat la fața locului. La sosire, el a găsit bărbatul scuturându-și hainele de nisip. Stătea în picioare și vorbea liniștit unei mulțimi de oameni care se adunase să-i ofere ajutor.

„Mergeam pur și simplu pe jos privind dunele de nisip”, a explicat bărbatul. „Mă uitam la păsările zburând deasupra apei și brusc am leșinat”. O examinare la fața locului, efectuată în ambulanța veche a spitalului, a exclus posibilitatea unui atac de cord, iar dr. Morales a decis că bărbatul suferise de o ușoară insolatie. Știind era nevoie de el la spital, doctorul s-a întors la pacienții săi în așteptare. În câteva minute însă, la postul de radio al ambulanței se transmiteau știri tulburătoare că un pescar fusese descoperit în apă de mică adâncime, sub un pod din apropiere, și tremura, fiind în stare de șoc.

Dr. Morales s-a dus repede în zonă și a ajuns tocmai la timp pentru a vedea pescarul „leșinat” uscându-se și întrebând nonșalant de ce se făcea atâta agitație. Când doctorul i-a explicat că a leșinat, omul părea insultat.

„Nu sunt bolnav”, a argumentat el. „Mă simt foarte bine”. El l-a asigurat pe dr. Morales că își arunca plasele în acele ape în fiecare zi de vreo 20 de ani fără nicio problemă și că va mai face acest lucru încă vreo 20.

În scurt timp, dr. Morales a primit vești despre alți șase indivizi „leșinați”. Toate urmau un clișeu identic: oameni „leșinând”, apoi revenindu-și singuri, fără ajutor, și, după un val de agitație, insistând cu vehemență că „nu s-a întâmplat absolut nimic”.

Următorul episod, care a avut loc puțin după ora 13.00, a implicat o femeie tânără care se plimba inocentă de-a lungul plajei cu copilul ei de 3 ani alături. Dintr-odată, amândoi „au leșinat”. Din cauza vârstei copilului, dr. Morales a insistat că băiețelul trebuie dus la spital pentru o vaccinare extinsă. Mama îngrijorată a fost imediat de acord.

În timp ce ducea băiatul la secția de urgență, dr.

Morales a aruncat întâmplător o privire spre cer. Sus, strălucind în soare, se afla un imens obiect alungit – un OZN.

Doctorul a privit cum nava lucioasă plutea în zigzag înainte și înapoi. Aceasta a efectuat o serie întreagă de mișcări în spirală. De câteva ori, s-a lăsat mai jos, oferind o perspectivă mai clară a suprafeței sale metalice. Apoi, la fel de rapid, ar fi revenit în poziția anterioară, sus, pe albastrul cer senin, în timpul prânzului, alți câțiva medici și asistente medicale din personalul spitalului comentau cu entuziasm propriile observații legate de o navă „în formă de trabuc” pe care o văzuseră suspendată deasupra orașului în acea zi de la vremea prânzului. Coincidență? Puțin probabil. Trei zile mai târziu, aceeași navă a apărut din nou. Încă o dată, câteva persoane au căzut inconștiente la pământ. În timpul acelor două zile, multe alte persoane erau tratate la spital pentru dureri de cap și amețeli, niciun motiv rațional nefiind găsit pentru boala lor. Din dovezile pe care le-am descoperit, cauza pare a fi evidentă. Indivizii posedați de OZN-uri se comportă de multe ori irațional și chiar s-au cunoscut cazuri în care au comis acte criminale.

Fostul expert NASA în cartografierea planetei Marte, dr. Jacques Vallée, în a treia sa carte, „Pașaport spre Magonia”, scrie despre un caz înfiorător de posesie OZN ce a avut loc în spatele Cortinei de Fier. „În Uniunea Sovietică”, relatează Vallée, „nu cu foarte mult timp în urmă, un eminent om de știință în domeniul cercetării plasmei a murit în condiții suspecte – a fost ucis de o femeie deranjată psihic, care l-a împins în calea unui tren ce accelera spre o stație de metrou din Moscova. Acuzata a susținut că o «voce» din spațiu i-a dat instrucțiuni să-l omoare anume pe acest om, iar ea nu s-a simțit în stare să reziste ordinelor”.

Mai mult decât atât, omul de știință de origine franceză spune că a aflat din „surse demne de încredere” că criminologii ruși sunt tulburați de recenta creștere a

numărului de cazuri de această natură. „Destul de des”, susține Vallée, „oameni instabil psihic sunt recunoscuți pentru că fug pe străzi mâncând pământul, pretinzând că sunt urmăriți de marțieni, dar valul actual de probleme mentale este un aspect al problemei OZN ce merită o atenție specială...”

Știm de mult că OZN-urile nu prezintă niciun fel de preferințe politice sau respect pentru frontierele naționale. Acte agresive au fost comise în toată lumea de către indivizi care insistă că sunt în contact cu extraterestrii. Odată ce contactul a fost stabilit, ei sunt sortiți să facă ceea ce li se cere, indiferent dacă vor sau nu!

În Statele Unite, Brad Steiger, un respectat fost profesor de limba engleză, devenit scriitor și parapsiholog, a strâns cu sârguință volume de informații pertinente. În ultimii ani, el a reușit să adune o colecție impresionantă de material ce tratează numeroasele efecte secundare trăite de martorii oculari ai farfuriilor zburătoare. El a adunat statistici privind tot felul de „ciudățenii OZN”, inclusiv episoade ce implică teleportarea instantanee a martorilor, cazuri de capacități psihice sporite, precum și informații referitoare la blestemul tuturor cercetătorilor OZN, bărbații în negru (Men in Black). Toate aceste domenii conțin elemente ale sindromului posedării OZN.

Recent, Brad mi-a spus că a vorbit cu un tânăr militar, care s-a plâns că aude „bipuri” în cap. Zgomotul puternic și enervant a început imediat după ce un OZN a zburat direct pe deasupra lui. Steiger a fost în continuare convins de credibilitatea omului, deoarece, „pe când stăteam cu un alt cercetător și cu tânărul într-o cameră de motel la sute de kilometri depărtare de casă, l-am auzit descriind fiecare cameră din casa mea și identificând corect obiectele din fiecare cameră”.

O altă victimă a posedării OZN-urilor, un veteran din al Doilea Război Mondial, i-a povestit lui Steiger cum

se plimba într-o noapte pe o stradă în Italia, la scurt timp după ocuparea Aliaților, atunci când a auzit un zumzet deasupra lui.

Următorul lucru de care își amintește, era în nordul Franței. Nu numai că el călătorise prin niște mijloace

necunoscute,

În echipă, Brad și soția sa, Sherry Hansen Steiger, au scris zeci de cărți și sunt, fără urmă de îndoială, cei mai coerenți în materie de aspecte pozitive și negative ale esotericii.

S r

Cercetător de cursă lungă al paranormalului, Brad

Steiger avertizează în legătură cu posibilul pericol cu care cineva se poate confrunta, precum această apariție care încearcă să deșurubeze un bec în timpul unei ședințe de spiritism.

dar trecuseră patru luni despre care nu avea nicio amintire. Însă, ca și cum ar fi compensat pierderea timpului, soldatul a constatat că dezvoltase brusc abilități de clarviziune pe care nu le avea înainte ca incidentul să se producă.

„În prezent, el trăiește într-un oraș mare din Vestul Mijlociu”, a spus Steiger, „mai mult deranjat decât entuziasmat de «darul» de la donatori necunoscuți”.

În numărul revistei „Probe the Unknown” din iulie 1975, Steiger a vorbit despre experiența morbidă a unui cuplu de tineri căsătoriți, Sam și Mary. Aceștia, în timpul lor liber, încercaseră să depisteze și să verifice cazuri de observare a creaturilor umanoide petrecute în statul lor american de origine.

Ei au făcut o practică regulată din a-i transmite lui Brad concluziile lor individuale. Într-o seară, după ce s-au întors acasă de la un interviu cu martorii unei observări umanoide, Maria a început să se simtă ciudat. O durere de cap teribilă a trimis-o devreme la culcare. Odată adormită, a fost vizitată în vis de către „entități grotești” care i-au spus că o vor pe ea și că trebuie să-și părăsească soțul. Ei au amenințat-o cu violența în caz de nesupunere. În „vise” ulterioare, femeia confuză a văzut „bărbați groaznici, cu figuri de culoare închisă, omorându-l pe Sam în bătaie”.

Din nou, cercetătorii OZN au remarcat multe cazuri similare, în care entitățile spațiale au arătat că sunt capabile să manipuleze visele pământenilor. Odată obținută, „influența” lor este enormă. Experiența Mariei nu s-a încheiat aici însă, iar chinul a continuat, devenind mai apăsător cu fiecare zi. La scurt timp după aceea, telefonul ei a devenit – așa cum Steiger a formulat pe

bună dreptate - „un instrument al fricii”. Maria a fost trezită târziu într-o noapte, în mijlocul unui dintre coșmarurile ei bizare, de soneria telefonului. Răspunzând, a auzit o voce rece, calculată, întrebând-o repetat pe un ton mecanic: „Acum ești gata să vii de partea noastră?”

Potrivit lui Steiger, Maria a fost mai târziu vizitată de un bărbat care a apărut la ușa casei fluturând acreditări impresionante de la compania de telefonie. Era nerăbdător să știe despre „problemele” ei. Sam i-a verificat actele și a descoperit că „acreditările impresionante” erau false. Bărbatul nu lucra pentru compania de telefonie - în nicio funcție.

Imediat după apariția străinului, Maria a început să cadă în transe adânci, similare cu starea de comă. Aceste transe erau de obicei introduse „de o durere de cap, o durere în partea din spate a gâtului, apoi pierderea conștiinței, iar Maria părea neputincioasă în a preveni apariția lor. Având nevoie de ajutor, cuplul de tineri l-a contactat pe Steiger. El a sugerat să reducă în mintea lor la minim importanța situației.

„Cel mai important lucru este să nu le faci jocul”, a avertizat scriitorul. „În multe feluri, efectul acestora (al bărbaților în negru - MIB) este ca un ecou. Dacă țiți de frică, îți vor da un motiv serios, să-ți fie frică”. Ei au urmat sfatul lui Steiger și au fost extrem de ușurați să constate că fenomenele s-au oprit dintr-odată. Sam și Mary au fost lăsați în pace, dar alte persoane nu au fost eliberate atât de ușor.

Să luăm cazul lui Hans Launtzen. Inginer instruit, Hans nu este tipul de persoană care să fie ușor de speriat sau păcălit. Scriind din casa lui din Copenhaga, Danemarca, acest martor de încredere al OZN-urilor mi-a oferit o mulțime de detalii despre 7 decembrie 1967; ziua întâlnirii cu două nave în formă de disc.

„În acel moment, făceam o plimbare cu patru prieteni într-o zonă împădurită, nu departe de

Hareskoven. Din cauza unei hepatite severe, mi-a fost greu să mențin ritmul alert al companionilor mei. A trebuit să mă opresc de câteva ori, pentru că eram foarte obosit. În acea perioadă, ficatul meu era extrem de umflat”.

În timp ce grupul trecea printr-o poiană, Launtzen și-a întrebat prietenii lui dacă s-ar putea odihni câteva minute. Ei au spus desigur că era în regulă.

„Deodată, de unde stăteam, toți am văzut două globuri mari, galbene, de aproximativ 50 de metri. Din anumite motive, în acel moment am întrebat dacă aş putea merge în pădure pentru 10 minute. Prietenii mei au fost de acord. Nu aveam nicio intenție să merg spre OZN-uri, deoarece nu le mai vedeam. Se pare că am mers în transă – ca cineva care este „dirijat”. Mergeam doar. Apoi am simțit prezența a ceva deasupra mea, dar nu am putut vedea nimic”.

În acel moment, Hans a început să simtă în cap o presiune trepidantă, care părea să inițieze o conversație telepatică cu oricine ar fi fost cel care îl „dirija”.

„Mi-au spus că ar trebui să dau – nu să primesc. Și că nu ar trebui să fiu singur. Și au mai zis: «Tu stai aici cu ajutorul prietenilor tăi.» Apoi, acel cineva care vorbea părea surprins și a spus: «Aceasta este prima dată.» Nu știu exact la ce se referea, exceptând, probabil, cazul în care a vrut să spună că era prima dată când întâlneau pe cineva ca mine. Mi-au spus că am avut o putere foarte mare și că va deveni în curând și mai mare”.

Hans i-a cerut vocii invizibile „să facă așa încât această putere să nu poată fi folosită abuziv”. Cu această cerere finală, conversația s-a încheiat. Ceva vreme după aceasta, Hans a continuat să meargă în transă. În cele din urmă, el s-a trezit în locul unde văzuse prima oară globurile galbene.

„Era o zonă deschisă pe care m-am hotărât să o traversez. Nu-mi amintesc să fi mers pe acolo. Dintr-odată, mi-am auzit prietenii strigându-mă. M-am uitat la

ceas și am văzut că trecuse mai bine de o oră”.

Revenind la prietenii lui, lui Hans i s-a spus că îl căutaseră în tot acest timp. „Ei au crezut că m-am rătăcit”. Apoi au început să se întâmple lucruri ciudate. Hans s-a trezit alergând spre automobilul lor parcat. Cu numai o oră în urmă, el abia putea merge din cauza stării ficatului său.

„Mi-am dat seama că fusesem vindecat de hepatita mea, cronică de altfel. La următoarea vizită la clinică, medicii mi-au spus că ficatul meu a revenit la dimensiunea normală. Testele de sânge au arătat că funcționa ca orice ficat sănătos!”

Expertii în medicină nu au putut oferi nicio explicație pentru schimbarea stării lui Hans Launtzen. „Nu am îndrăznit să le spun despre contact”, a recunoscut el. Cea mai ciudată parte a poveștii abia începe. La scurt timp după experiență, inginerul danez a constatat că toată viața și personalitatea lui începeau să se schimbe. „Am simțit că ceva se răspândea în interiorul corpului meu. Ceva ce se deplasa efectiv de-a lungul coloanei mele vertebrale până în partea inferioară a gâtului și partea din spatele capului. Mișcarea era însoțită de un sentiment plăcut. Mă făcea să mă ridic în picioare și să fac mișcări ciudate și întoarceri”.

Hans a explicat că era în stare de transă mare parte din timp. „Trebuia doar să mă las în voia celui care trăgea sforile. Apoi am devenit extrem de speriat de ceea ce s-ar putea întâmpla. Am început să-mi imaginez tot felul de lucruri ciudate!” Și așa a și fost, „senzația” a început să se răspândească prin întregul sistem nervos. După mai multe luni, durerea i se instala frecvent în brațe, piept, spate și gât. „Nu am simțit dureri așa de puternice niciodată în viața mea”, a declarat Hans. Însă treptat, efectele durerii au început să dispară.

Apoi Launtzen a constatat că el era adesea copleșit de cele mai plăcute stări de spirit. „Era așa de minunat”, a declarat el, „că nu poate fi descris”. În alte ocazii,

contactatul a spus că a simțit o puternică teamă și anxietate, atât de intens încât i-a fost frică să-și părăsească apartamentul.

Am trecut prin perioade de extremă tristețe, depresie și disperare. Nu am mai trăit suferințe psihice așa de severe în toată viața mea". Acela a fost momentul în care a început să-și dea seama că nu va mai avea liber arbitru să gândească și să creadă ce dorea.

„Conversam cu oamenii, exprimând opinii cu privire la o gamă largă de subiecte. Mai târziu, am descoperit că orice aș fi auzit, trebuia să cred și să acționez în consecință. Desigur, acest lucru a creat o mare confuzie. Gânduri ciudate au început să-mi vină în centrul atenției. Știam că acestea nu provin din mintea mea, deoarece aveau adesea un caracter foarte negativ și distructiv. Nu era posibil pentru mine să opresc aceste gânduri sau să le înving, deși am încercat – credeți-mă, am încercat!" Hans a declarat că niciodată nu crezuse până atunci că era posibil ca o astfel de stare haotică ar putea exista în mintea unei persoane! Opt ani au trecut de atunci și Hans constată din nou că duce o existență normală. Când i s-au cerut interpretările cu privire la întregul episod, el a răspuns: „A fost experiența cea mai minunată și plăcută din întreaga mea existență. Pe de altă parte, a fost și cel mai dureros și oribil lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Înainte, aveam un ficat bolnav. Acum, sunt puternic și sănătos din nou. Sunt foarte recunoscător OZN-urilor pentru că mi-au vindecat hepatita cronică, altfel nu aș fi putut să-mi reiau munca și alte activități normale". Evident, cei care au ajuns în preajma acestor nave stranii au trăit atât experiențe pozitive, cât și negative. Dându-și seama că se manifestă ceva mai deosebit, mai avem încă o întrebare care ne macină: există la poarta atmosferei noastre o forță gata de invazie? Și dacă este așa, prezumtiva lor cucerire este făcută pentru bunăstarea noastră sau dintr-un motiv încă necunoscut și probabil sinistru?

În mod logic, am dori să credem că navele metalice descrise cu ere în urmă de către faraoni drept „discurile celeste ale soarelui” sunt dirijate de o rasă superbinevoitoare de „frați din spațiu”, care manifestă o preocupare reală pentru lumea noastră. Dar, încă o dată, este într-adevăr cazul? Suntem într-adevăr ajutați la nevoie de „oameni interplanetari înțelepți” sau este o schemă întortocheată care se dezvăluie pe măsură ce ne punem chiar această întrebare? Ar putea fi o luptă interplanetară ce se duce între oamenii stelelor rivali pentru a obține controlul lui Homo sapiens?

Poate că, după cum unii cercetători au declarat fățiș, un „război al lumilor” nu este purtat aici, pe plan fizic, ci în altă dimensiune. Cercetătorii veterani ai paranormalului vor

Timothy Green Beckley recunoaște, fără îndoială, faptul că încercările de a obține stăpânirea asupra rasei umane nu sunt nimic nou. Oricât de interesant ar fi cazurile de posedare de către OZN-uri, o comparație directă poate fi ușor de găsit în doctrinele oculte. Într-adevăr, despre posedarea de către spirite și demoni s-a scris timp de secole. Este aproape un fenomen obișnuit în cercurile teologice și esoterice. Însă recent, datorită imensei popularități a filmului „Exorcistul”, subiectul a ajuns în atenția publicului larg. Mulți spectatori au considerat această imagine incomod de realistă.

Precum demonii hidoși din vechime, s-ar părea că cel puțin unii extraterestri au dezvoltat capacitatea de a controla anumite persoane pe care le-au ales să le facă voia. De multe ori, la fel ca tânărul preot din „Exorcistul”, am privit cu simpatie cum martorii OZN-urilor suferă o schimbare dramatică în caracter și personalitate. Este straniu și greu de explicat rațional. Există, totuși, o altă școală de gândire în ceea ce privește acest fenomen.

Indivizi ca Paul Clark, a cărui poveste am detaliat-o mai devreme, insistă asupra faptului că orice manipulare

directă a oamenilor de către oameni ai spațiului se face în beneficiul nostru. „Am fost lăsat să cred”, spune Paul, „că există un eveniment grandios programat să se petreacă într-un viitor nu prea îndepărtat. Nu am nicio idee când acest eveniment se va produce sau în ce va consta, dar știu că va fi cutremurător și va afecta pe aproape oricine”.

Un alt exemplu bun de ceea ce pare a fi un caz „pozitiv” de posedare OZN îl implică pe nimeni altul decât Uri Geller, extraordinarul medium. S-a demonstrat că este capabil să realizeze o diversitate de fapte uimitoare, inclusiv îndoirea metalului prin intermediul telekineziei, interferarea cu diverse dispozitive mecanice și electrice pe care le face inoperabile, precum și intervenția telepatică în gândurile altora. Geller a fost recent asociat cu extraterestrii. El recunoaște deschis că puterile sale provin dintr-o sursă „din afară” lui. Dr. Andrija Puharich, omul responsabil pentru aducerea lui Un în această țară cu mai mulți ani în urmă, admite că protejatul său supradotat este un agent al locuitorilor unei planete situate în altă zonă de spațiu și timp. Toate lucrurile remarcabile care se petrec în jurul lui Nu sunt, spune el, dirijate de aceste „ființe solare”.

Deși are o certă înclinație spre Space Age, biografia lui Un conține toate ingredientele dintr-un roman de suspans ocult sau gotic. Atunci când intră într-o transă hipnotică, se spune că trăsăturile lui Un se schimbă. În plus, o voce stranie

— Cu siguranță nu a lui - se aude din gura mediumului. Când redevine conștient, Un nu are nicio amintire despre ce s-a întâmplat. Și, cu toate că Puharich a încercat să înregistreze aceste limbi „străine” pentru posteritate, s-a izbit constant de probleme. Când banda este redată, este adesea goală. Alteori, caseta în sine dispare din aparatul de înregistrare!

Atât Uri Geller, cât și Paul Clark sunt de neclintit în convingerea că există un motiv anume pentru care au

fost „chemați” să reprezinte această putere nepământeană. Ei sunt de acord că un eveniment monumental este programat să se întâmple în scurt timp și că este esențial ca noi să fim complet pregătiți pentru el. Geller și Clark sunt, de asemenea, de acord că extraterestrii îi folosesc pentru binele omenirii. Ni se spune că au un plan definitiv și au decis pur și simplu să utilizeze agenți umani ca să-și facă treaba mai repede. Oricare ar fi răspunsurile, un studiu exhaustiv despre enigma OZN arată că sunt în joc „puteri superioare”. Ele încearcă sistematic să ne ghideze sau să ne influențeze destinul.

Un număr suficient de întâmplări ciudate a fost semnalat, dovedind dincolo de orice îndoială rezonabilă că cel puțin unii dintre acești „călători din alte lumi” sunt veniți să controleze cursul civilizației noastre – dacă nu prin forța fizică, atunci prin manipularea directă a minții oamenilor!

PREOTUL ÎȘI DĂ BINECUVÂNTAREA LA LOCUL APARIȚIEI SPIRIDUȘILOR

INEXPLICATA. JURNALUL UFOLOGIEI
HISPANICE, 6 IANUARIE 2005

Sursa: El Once Digital Data: 6 ianuarie 2005
Locuitorii din districtul argentinian Parana's Antartida au solicitat prezența preotului paroh al Bisericii Fecioara din Guadalupe pentru a beneficia de asistență spirituală după presupusa apariție a spiridușilor. În aceste condiții, părintele Eduardo a mers prin casele lor, a spus câteva rugăciuni, a binecuvântat locul și a stropit cu apă sfințită casele și copacii unde fuseseră zărite figuri ciudate „cu scopul de a calma spiritele văzute”. Vecinii au spus: „După apariția spiridușilor și expunerea lor în mass-media, a început să ne fie frică. Din acest motiv, am cerut preotului paroh să ne ajute”.

Odată ce subiectul a devenit cunoscut, „mulți oameni au venit și le-au povestit și altora. Au existat chiar și mentaliști sau parapsihologi care și-au exprimat

opiniile la radio și pe alte canale mediatice”, a spus unul dintre purtătorii de cuvânt ai grupului, care jură că a văzut șapte spiriduși vineri, 30 decembrie, care au atacat cu pietre personalul din biroul șerifului în momentul cel mai tensionat. Faptul în sine nu a fost confirmat de autorități, dar acestea au fost de acord să se constate că „ceva” a aruncat cu pietre în ei pe întuneric.

Preotul din localitate, care a cerut ca numele său să nu fie publicat „din cauza problemelor de ierarhie”, a remarcat că „trebuie să fim atenți la ceea ce se spune. Unele remarci nu trebuie să fie luate prea în serios și, fără a spune că cineva minte, se poate înțelege că există un grad mare de fantezie în aceste remarci”.

„Subiectul spiridușilor nu are nicio logică și nu poate fi explicat rațional. Știu că unii oameni au venit la biserică solicitând ajutor spiritual”, a conchis el.

El a precizat că „Este foarte ciudat [ca oamenii să spună] că au zburat și au apărut peste tot. Prin urmare, vor continua să creadă în acest lucru, care se învecinează cu fantezia”.

Pe de altă parte, el a avertizat că „nimeni nu a solicitat o exorcizare, dar aceasta poate fi autorizată doar de către episcopul local când se confruntă cu o dovadă certă a prezenței Diavolului. Din ceea ce ni s-a spus, nu este nimic diabolic sau ceva malefic în acest loc”.

În aceste declarații, el a făcut diferența între „ajutorul acordat sufletelor din purgatoriu, care trebuie să fie dat prin rugăciune, dar să pornim de aici și să ajungem să spunem că [se pot transforma] în spiriduși este o altă poveste”.

Un alt localnic a declarat pentru „Diario Uno” că, în zona canionului, „bărbații și femeile sunt implicați în lucruri ciudate, cum ar fi practicarea de ritualuri precum Umbânda, care solicita prezența spiritelor pentru a face bine și rău”.

Traducere (c) 2005. Scott Corrales, Institute of

Hispanic Ufology (IHU).

Mulțumiri speciale lui Christian Quintero, Planeta UFO.

O posibilă colaborare între Satana și Unchiul Sam nu a fost ratată în uimitoarea artă ocultă a lui David Dees (www.DeesIllustration.com)

Influențe satanice în Pentagon

DE TIMOTHY GREEN BECKLEY

Toată lumea îl iubește pe Nick Redfern. Este atât un cercetător serios, cât și un tip simpatic. Timpul trece repede când ești în compania lui, alături de o bere Guinness. Ca și berea înspumată, Redfern vine de dincolo de ocean. Însă de la căsătoria cu o americană și-a mutat rădăcinile britanice în statul Texas. Într-adevăr, am mai făcut până acum multe interviuri cu acest cercetător dedicat care a scris mai multe cărți decât oricine din domeniu, cu excepția necontestată a lui Brad Steiger.

În septembrie 2010, editura Anomalist Books a publicat cea mai recentă carte a lui Nick Redfern, „Final Events And the Secret Government Group on UFOs and the Afterlife” („Evenimentele finale și grupul

guvernamental secret care se ocupă de OZN-uri și viața de apoi”), care studiază istoria unei organizații ascunse în cadrul guvernului SUA, care consideră că, în loc să aibă origini extraterestre, OZN-urile sunt mai degrabă un instrument al Diavolului. Recent am stat de vorbă cu Nick și am discutat despre cartea sa și convingerile celor din Guvern care susțin teoria că „extratereștrii sunt demoni”. Redfern a cam deranjat câteva orgolii printre ozenologii de rang înalt, dar relația sa cu acest grup din interiorul Pentagonului ne dă motive să credem că Unchiul Sam poartă un război cosmic, cel puțin la un anumit nivel, cu cel care se pretinde însuși marele Satana. Răspunsurile lui Nick la întrebările noastre au dat drumul unui izvor – mai bine chiar, unui val – de informații valoroase despre un subiect care a fost secret atâția ani. BECKLEY: Când ți-ai dat seama că există efectiv o organizație sau un grup secret în guvern care a luat în serios ideea că demonii și OZN-urile merg mână în mână?

REDFERN: Informația a venit de la un om pe nume Ray Boeche. Ray este un preot anglican, fostul director al Mutual UFO Network (MUFON) pentru statul Nebraska. La sfârșitul anului 1991, Ray a fost contactat de doi fizicieni care lucrează la un proiect secret al Departamentului Apărării, cu scopul de a contacta și a încerca să exploateze puterile mentale ale ceea ce ei au numit „entități non-umane”, dar care sunt mai frecvent cunoscute sub numele de cei Gri. Ray s-a întâlnit cu băieții pentru o discuție clandestină în Lincoln, Nebraska, în noiembrie 1991, și așa a început povestea. Era ca și cum existau oameni în lumea oficială care voiau să vadă dacă puterea mentală a celor Gri ar putea fi utilizată de Pentagon sub formă de armament mental. Cu alte cuvinte, era ceva de genul unui program de ultimă generație, de tip Remote-Viewing.

În loc de formare a minții pentru a spiona psihic inamicii, ideea era să-i asasineze psihic folosind puterea

minții, cea luată de la cei Gri. Însă fizicienii DOD i-au spus lui Ray Boeche că, cu cât înaintau mai mult în proiect, cu atât deveneau mai convinși că cei Gri erau extrem de înșelători și au ajuns să creadă, de asemenea, că cei Gri erau efectiv – și destul de literalmente – înșelătorii demoni din Iad, care veniseră să ne inducă în eroare cu privire la scopul lor real, acela de a atrage oamenii de partea întunecată și de a pregăti lucrurile pentru Armageddon, dar să facă acest lucru sub deghizarea unei false apariții extraterestre. Fizicienii DOD voiau opinia lui Ray cu privire la toate acestea, pentru că el avea atât experiență ca preot, cât și ca director MUFON. Atunci am început să cercetez povestea lui Ray în 2007, după ce l-am intervievat atât de amănunțit despre asta, că am ajuns pe urmele grupului guvernamental din spatele tuturor acestor lucruri – care se autointitulează Elita Collins – și am reușit să obțin niște interviuri cu ei, precum și copii ale dosarelor acestora. Iar când am avut suficiente date, m-am hotărât să scriu o carte despre acest subiect: „Final Events And the Secret Government Group on UFOS and the Afterlife” („Evenimentele finale și grupul guvernamental secret care se ocupă de OZN-uri și viața de apoi”).

BECKLEY: Ce dovezi ți-au oferit că există o relație sau o legătură care le-ar dovedi teoria?

REDFERN: Elita Collins nu a oferit nicio dovadă. Ca toate religiile din lume, creștinismul este bazat pe credință, care în esență echivalează cu ideea de convingere fără dovezi demonstrabile ale existenței în sine. Prin urmare, ei aveau o mulțime de idei, teorii și concluzii bazate pe credință.

Însă tuturor concluziilor le lipseau dovezile reale care să susțină ideea că prezența OZN pe Pământ era o înșelătorie satanică, dar așa credeau ei. Așa că, pentru ca oamenii să nu aibă niciun dubiu în privința poziției mele față de toate acestea, opinia mea personală este că

concluziile/convingerile Elitei Collins sunt greșite. Cred că întreaga idee că OZN-urile sunt complet satanice și că doar creștinismul are dreptate este mult prea simplistă. Cum știi creștinii că alte religii sunt greșite? Răspunsul este simplu: nu știu. Ei doar cred că toate celelalte religii sunt greșite. Cum știi ei – sau noi – că o religie este corectă? Aș fi, totuși, de acord cu Elite Collins în privința anumitor lucruri: am renunțat efectiv la ipoteza extraterestră cu mult timp în urmă și bănuiesc că avem efectiv de-a face cu entități extradimensionale, care s-ar putea să nu aibă la inimă binele nostru. Cred într-adevăr că acestea ar putea fi răuvoitoare și înșelătoare, iar noi nu vedem o imagine completă. Dar asta nu înseamnă în mod automat că sunt ceva ce a venit direct dintr-un iad a cărui existență nu o poate dovedi nimeni. Personal nu cred în conceptul de Rai și Iad. Cred că este mult prea simplist, un scenariu creat pentru a controla oamenii prin frică și vinovăție. Dar există mai multe grupuri în cadrul Departamentului de Apărare și al Pentagonului care cred că aceasta este o poveste fascinantă. Și din acest motiv am hotărât să scriu această carte.

BECKLEY: Ți-au oferit cazuri specifice?

REDFERN: Da. Ei susțin că era modernă a ozenisticii a fost opera lui Aleister Crowley și a lui Jack Parsons. Din ianuarie până în martie 1918, Crowley a avut o serie de viziuni prin intermediul „femeii Scarlet”, o anume Roddie Minor: acesta este infamul Proiect Amalantrah. De-a lungul vieții sale, Crowley a avut un număr de „femei Scarlet”, toate acționând în esență în calitate de canale pentru transferul de mesaje, percepute ca fiind de origine angelică și/sau demonică. Dar Crowley era interesat de mai mult decât de simplele mesaje, dorința lui profundă era să invite sau să invoce entitățile din spatele mesajelor în lumea noastră și să le rețină una câte una. Crowley nu era cu siguranță prost, ci deplin conștient de implicațiile potențial periculoase și

dezastruoase care ar putea foarte bine să rezulte din activitățile sale de deschidere planificată a acestui portal. Ceea ce nu l-a descurajat, totuși, în niciun fel să meargă entuziasmat înainte.

Și se pare că a reușit dincolo de cele mai îndrăznețe vise ale sale – sau poate coșmaruri. În timpul Proiectului Amalantrah, care a inclus ingestia de hașis și mescalină pentru a se ajunge la o stare modificată a conștiinței, Crowley a luat legătura cu o entitate interdimensională cunoscută sub numele de L-am, o figură cu cap mare, care ar putea fi destul de ușor considerată o rudă apropiată a flintei enigmatice care privește straniu de pe coperta cărții „Communion” a lui Whitley Strieber despre răpirea extraterestră, publicată în 1987. Așa cum am menționat, Elita Collins s-a concentrat, de asemenea, pe scriitorul om de știință Jack Parsons, care a murit în circumstanțe controversate în 1952. Parsons, un adept al lui Crowley, a preluat în 1946 infamul Proiect Babalon. Ca și Crowley, Parsons a fost fascinat de noțiunea de deschidere a porților dimensionale și este exact ceea ce Elita Collins crede că s-a întâmplat, că Crowley și Parsons au deschis porțile înșelătoriei demonice într-un mod care le permite (în opinia Elitei Collins, cel puțin) acestor entități să ne confrunte continuu până la bătălia finală dintre bine și rău, dar sub masca extraterestrilor.

În privința altor cazuri. Elita Collins a ajuns, de asemenea, să creadă că întreaga mișcare Contactați/Frați din spațiu a fost demonică. De exemplu – faptul că George Hunt Williamson, contactat în 1950, a realizat unele din contactele sale prin

Cu mai bine de jumătate de secol în urmă, ocultistul Aleister Crowley a reușit să facă să apară o varietate de forțe demonice, dintre care unele arătau remarcabil de asemănător cu entitățile din OZN-urile văzute în prezent.

r intermediul plăcilor de spiritism a fost văzut de grup ca o dovadă că a fost înșelat, pentru că Elita Collins a concluzionat că plăcile Ouija sunt instrumente pe care demonii le pot exploata. În aceeași idee, când au început să-l cerceteze pe George Adamski, au descoperit că co-

autorul la prima sa carte, „Au aterizat farfurii zburătoare” - un irlandez pe nume Desmond Leslie - avea o educație foarte interesantă. Tatăl lui Desmond Leslie, Sir Leslie Shane, a fost un mare cercetător al ocultului și a avut o fascinație profundă față de învățăturile sus-numitului Aleister Crowley. Prin urmare, astfel de bucățele a pus laolaltă Elita Collins pentru a-și susține teoriile și credințele.

BECKLEY: Toți membrii acestui grup erau fundamentalisti creștini sau gruparea a inclus de asemenea atei și agnostici?

REDFERN: Erau toți sau au ajuns să fie creștini, iar unii dintre ei erau într-adevăr fundamentalisti convinși. Deci, cu alte cuvinte, ancheta lor, care a concluzionat că OZN-urile sunt demonice, este departe de ceea ce am putea numi o investigație și o concluzie imparțială.

BECKLEY: Este vreunul dintre membrii săi celebri?

REDFERN: Din câte știu, toți membrii au fost oameni obișnuiți din domeniul militar, guvern, lumea informațiilor și Departamentul de Apărare. Se pare că întâmplările pe care le-am dezvăluit ar fi influențat profund mentalitatea nimănui altcuiva decât a președintelui Ronald Reagan, care a fost extrem de interesat de OZN-uri și care a arătat, de asemenea, un interes foarte îngrijorător față de scenarii de „Sfârșitul timpurilor”, ambele subiecte fiind, desigur, aspecte centrale ale credințelor Elitei Collins.

BECKLEY: Care este mai precis conceptul lor de demon? vorbim de acoliții lui Satan?

REDFERN: Da, asta a fost concluzia lor - că aceste lucruri sunt manifestarea literală a hoardelor lui Satan. Cu toate acestea, ei cred că aceste entități demonice nu au formă fizică. Cu alte cuvinte, aspectul lor natural nu este imaginea tipică din filmele de groază, cu coarne, ochi strălucitori, o coadă înspicată etc.

Mai degrabă, ei cred că aceste entități sunt în esență non-fizice și energie pură pe de-a-ntregul. Dar

cred că ele pot crea imagini înșelătoare, care să ne inducă în eroare cum că au formă fizică, dar de fapt nu au. Cu alte cuvinte, ei cred că întregul fenomen OZN este pe bază de iluzie, că poveștile cu răpiri nu sunt nimic mai mult decât doar iluzii proiectate în mintea răpiților ca să le inculce în continuare această imagine extraterestră. Elita Collins nu crede că a avut vreodată loc vreo experiență de răpire în afara limitelor creierului uman – parțial din cauza acestor entități care nu au formă fizică, așa cum o înțelegem noi.

BECKLEY: Care este cea mai ciudată idee pe care ți-au prezentat-o?

REDFERN: Acea că acești demoni cresc suflete umane, ca formă de energie, ca mijloc de subzistență. Voi aprofunda răspunsul odată cu întrebarea lui John Lear de mai jos.

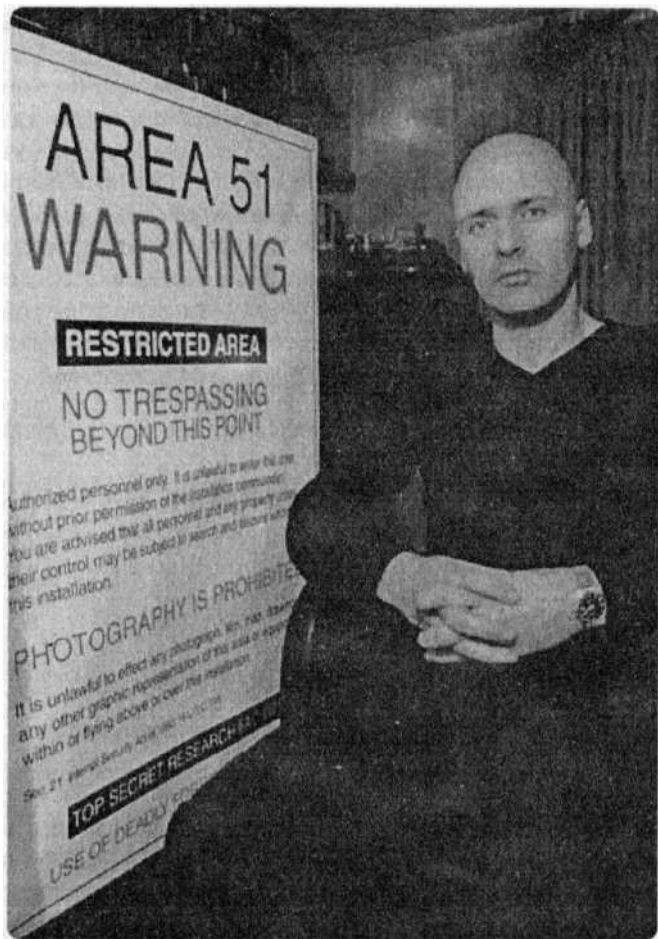
BECKLEY: Își schimbă forma? Răpesc oameni? Fac experimente pe ei? Îi taie în bucățele?

REDFERN: Nu, Elita Collins nu crede că aceste entități au vreo interacțiune fizică cu noi – cel puțin nu în felul în care înțelegem noi termenul. Ei cred că tot scenariul răpirilor extraterestre este o înșelătorie, o serie de halucinații induse în creier, provocate de aceste entități ca un mijloc de a întări ideea că ei sunt extratereștri veniți aici să facă experimente pe noi etc. Cu alte cuvinte, pentru Elita Collins, răpirile sunt o modalitate a acestor creaturi pentru a ne înșela în continuare. Prin urmare, grupul crede că nu există efectiv nicio interacțiune fizică cu noi. Însă entitățile pot provoca imagini halucinante în minte: extratereștri, spiriduși, Bigfoot etc., ca să ne facă să credem că vedem ceva fizic în afara minții, concluzionează Elita Collins.

BECKLEY: Mereu controversatul John Lear a afirmat că extratereștrii absorb sufletele oamenilor. Grupul cu care ești în legătură a venit cu vreo idee de acest gen?

REDFERN: Da, este una din temele centrale ale

convingerilor Elitei Collins. Ei au ajuns la concluzia că Pământul este o fermă, iar noi suntem vitele. Ei cred – pe baza interviurilor cu

Cercetătorul Nick Recitern testează apele (și alte câteva lucruri) când relatează în recenta sa carte „Evenimente finale” relațiile sale cu un organism guvernamental misterios care crede că OZN-urile sunt demonice.

r oameni care au avut experiența morții clinice, teologi, experți în demonologie etc. – că, în fond, aceste entități adună și se hrănesc cu prost definitul „suflet-energie” de după moartea noastră. În esență, Elita

Collins crede că, deoarece aceste creaturi demonice trăiesc, practic, pe bază de energie, energia noastră îi hrănește, îi alimentează. Grupul a intervievat numeroși martori ai experiențelor în apropierea morții, care pretindeau că au văzut „fabrici de suflete” vaste, interminabile când erau în moarte clinică, și care au susținut de asemenea că aceste entități Gri ne procesează unul câte unul la această fermă, ne măcelăresc și ne extrag energia - ceva asemănător cu ideea de vampir demonic.

BECKLEY: Vreo legătură cu sacrificiile umane sau cu mutilările animalelor?

REDFERN: Lui Ray Boeche i s-a spus despre sacrificii umane legate de proiect, dar aceasta a fost toată informația furnizată, fără nicio detaliere. Nici eu nu am informații cu privire la mutilări de animale. Nu am scris despre acest aspect în cartea mea „Evenimente finale”, este doar un mic amănunt! Unul dintre lucrurile pe care mi le-a spus un fost membru al Elitei Collins a fost că au existat în guvern mai multe grupuri care au crezut în abordarea demonică. Dar în vreme ce se presupune că Elita Collins încerca să mențină aceste entități la ele acasă, grupurile cum ar fi cele care l-au abordat pe Ray Boeche au încercat să facă un pact în stil faustian cu ei. Mi s-a mai spus printre altele că există un grup foarte adânc îngropat în Armata SUA care a fost implicat în mutilări bovine, dar care nu aveau nimic de-a face cu extraterestrii, însă a oferit o explicație pentru întreaga abordare „Elicopterul negru”. Se presupune că acest grup tăcut al Armatei ucidea efectiv bovine și lua sânge și organe ca obiecte de sacrificiu, folosite ulterior în ritualurile antice și arhaice făcute ca să calmeze și să cheme aceste „entități nonumane”, după cum le-au descris, într-un efort pentru a încerca să îi rețină pentru a le folosi puterile mentale.

BECKLEY: Deci intenționau să informeze la un moment dat publicul despre descoperirile lor?

REDFERN: Da, intenționau. Aceasta era o chestiune foarte controversată, deoarece nu erau siguri cum să o facă. Fie că sistemul lor de credințe avea sau nu vreo valoare, ei au recunoscut că a spune publicului adevărul așa cum l-au văzut ar fi o sarcină complexă, una care ar putea duce la prăbușirea societății când s-ar realiza că, în esență, trăim într-o fermă proiectată să permită cândva culegerea și „digerarea” sufletelor noastre. Ei au ajuns la concluzia că subtil, puțin câte puțin, în guvern și în lumea informațiilor ar trebui să fie infiltrați extremiști creștini într-o măsură mai mare și apoi făcuți să creeze un guvern de genul fascist-creștin, care va conduce națiunea cu o mână de fier, va insufla acest sistem de credințe despre OZN-uri în populație și le va spune că o negare puternică a acestor ființe le-ar putea ține pe loc.

Asta crede Elita Collins - că, dacă am nega existența lor sau am refuza puterea lor, ar fi o modalitate de a diminua capacitatea lor de a interacționa cu noi. Iar Elita Collins a concluzionat că, pentru ca întreaga populație să ajungă la astfel de convingeri profunde, ar fi nevoie ca națiunea să fie la propriu introdusă într-o stare de blocaj și îndoctrinată aproape totalitar în vechea religie. Și, dacă ne uităm la lumea de astăzi, vedem tot mai mulți oameni (unii dintre ei destul de nebuni) încercând să facă guvernul și forțele militare din ce în ce mai dominate de religie. Poate că într-adevăr au început acest proces.

BECKLEY: Cei din Elita Collins cred că se apropie o zi reală de restriște?

REDFERN: Da. Ei cred că aceste entități știu că sunt osândiți când va începe bătălia finală dintre bine și rău, Dumnezeu și Satana, și mai cred că acești demoni, pe măsură ce Ziua Judecății se apropie, vor crea la nivel mondial un fals val de apariții OZN și că vom fi înșelați să credem că sunt prieteni extraterestri care ne vin în ajutor, pe când în realitate - Elita Collins crede - ei vor fi

chiar demonii, seducând milioane de oameni cu minciunile lor extraterestre ca mijloace pentru a lua cu ei cât mai multe dintre sufletele noastre când va începe bătălia finală. Cel puțin, asta e concluzia Elitei Collins.

Personal, sunt mereu sceptic față de profeții, previziuni ale viitorului etc.

BECKLEY: Ce cred ei despre reacția liderilor religioși și a oamenilor obișnuiți? Nu este de natură să șocheze pe toată lumea? Știu că pe mine m-ar șoca, probabil și pe tine?

REDFERN: Frica absolută la aflarea că suntem, în principiu, vite a căror existență este programată așa încât aceste entități demonice să se poată hrăni cu sufletele noastre după moarte

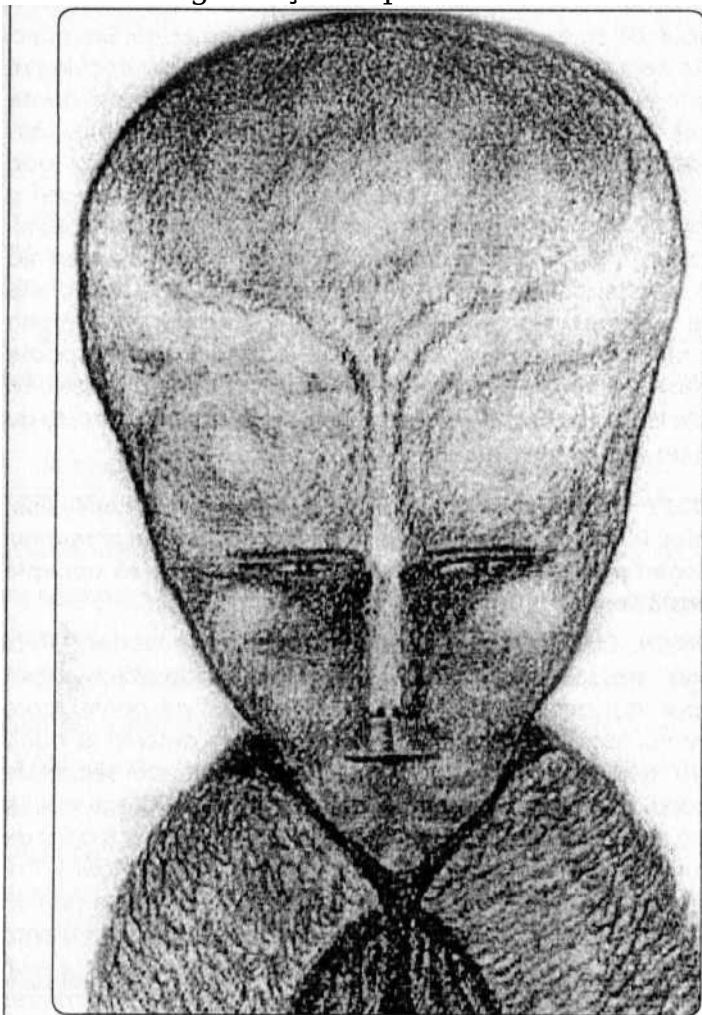
— Sub formă de fabrici de suflete interminabile, de rău augur - a fost considerată prea înspăimântătoare pentru a le spune oamenilor, cel puțin în prezent.

Este motivul pentru care Elita Collins a ajuns la concluzia că cel mai bun mod de a face acest lucru ar fi să ne petrecem următorii 10 sau 15 ani construind în secret un fel de dictatură creștină ce ar conduce populația cu o mână de fier, iar când suntem sub controlul lor ca o menghină, chiar dacă ar exista panică în masă, Guvernul ar invoca cele mai rele părți ale Patriot Act și ar bloca țara cu legea marțială, stări de asediu etc. Și vor face îndoctrinare constantă în școli, la TV etc. până când oamenii vor accepta și vor începe să creadă că ei ar putea ține aceste creaturi la distanță cu convingeri profunde, fundamentaliste. Dar problema, așa cum o vede Elita Collins, este transformarea mentalității populației - iar aici intră în joc planul „Noii Ordini Mondiale”, pe de-a-ntregul religios.

BECKLEY: Prin urmare, Satana este real? Ne-a făcut sau ne va face o vizită într-o farfurie zburătoare?

REDFERN: Părerea mea personală este că nu, Satana și slujitorii lui nu ne fac vizite în farfurii zburătoare sau sub masca înșelătoare a extraterestrilor.

În mod ironic, pentru cineva care a scris o carte despre modul în care un grup din guvern crede într-adevăr că asta se întâmplă, eu, personal, nu sunt deloc o persoană religioasă. Nu am fost niciodată la biserică, în afară de nunți și înmormântări. Și îmi este greu să înțeleg cum cineva poate spune cu convingere că această religie sau orice altă religie este cu siguranță greșită și că religia altcuiva are cu siguranță dreptate.

O asemănare izbitoare este între ființa materializată a lui Aleister Crowley, cunoscută ca „L-

am”, și creaturile gri întâlnite de mulți dintre cei răpiți de OZN-uri și martori ai fenomenului.

Nu spun că nu există cu siguranță viață după moarte. Dar când avem nenumărate religii în lumea întreagă care au convingeri diferite, uneori complet diferite, eu nu văd cum cineva poate spune cu certitudine că credința sa este cea dreaptă, fără dovezi soliae. Iar în privința Elitei Collins, concluziile lor duc lipsă de dovezi solide și se bazează exclusiv pe convingeri și credință, ceea ce nu este niciodată bine. Dacă vreo religie miar putea furniza dovezi – nu convingeri profunde sau credință profundă, ci dovezi reale – că au dreptate, poate că opiniile mele personale s-ar putea schimba. Însă nicio religie din istoria planetei n-a dovedit vreodată ceva, iar Elita Collins nu poate dovedi că demonii din Iad sunt în vizită în farfurii zburătoare. Ea poate oferi doar credințele ei despre ce se petrece, iar asta nu este de ajuns.

BECKLEY: N-ai zice că sună destul de ciudat? Cu certitudine, Stanton Friedman nu este dispus să-ți adauge teoria în programul prelegerilor lui. Există cercetători OZN serioși care să accepte această teorie?

REDFERN: Cu siguranță sună ciudat! Cred că povestea „Final Events” ne spune că guvernul finanțează adesea în secret grupuri cu idei și teorii neobișnuite. Iar motivul pentru care guvernul face acest lucru este să încerce să determine dacă există o problemă de inteligență/spionaj sau de securitate națională ce poate să aibă influență asupra activității grupului și dacă poate fi obținut vreun avantaj în zonele de informații și de securitate națională prin analizarea activității Elitei Collins. Da, există o serie de cercetători OZN care cred că teoria demonică pentru OZN-uri este corectă. Există Boeche Ray, menționat anterior, fost director de stat pentru MUFON, care a depus mult efort în anii '80 cercetând cazul aterizării OZN-ului în faimoasa pădure Rendlesham din Anglia. Michael Heiser, autorul cărții

„The Façade” („Fațada”), este un convins înrăit al abordării demonice. La fel sunt autorii și cercetătorii Guy și Nicole Malone, Joe Jordan, care lucrează la Centrul Spațial Kennedy al NASA și care este puternic implicat în cercetarea cazurilor de răpire extraterestră legate de abordarea demonică.

MARINA BRITANICĂ STABILEȘTE CONTACTUL, DAR CU CINE?

Martie 1997 - Londra

Șeful Apărării avertizează în privința „OZN-urilor satanice”, de Ruth Gledhill, corespondent pe religie

Un fost șef al Forțelor Armate (britanice) a ajutat la formarea unui grup de presiune care să avertizeze cu privire la natura satanică a mai multor obiecte zburătoare neidentificate.

Amiral al flotei, Lordul Hill-Norton, șef al Apărării între 1971 și 1973, este implicat în UFO Concern, deoarece își face griji că unele întâlniri de gradul III sunt „categoric în antiteză cu credința creștină ortodoxă”, așa cum o percepe Biserica în prezent.

Preotul Paul Inglesby, un diacon într-o biserică ortodoxă, care este secretar la UFO Concern, a spus adevărul despre OZN-uri și a fost suspendat mai mulți ani. Personal nu a văzut un OZN, dar cunoștea mulți dintre cei care văzuseră. „Asta fac ei, iar mesajele care vin de la ei sunt anticreștine sau demonice”. Un memoriu cu privire la noul grup a fost trimis către editori ai diverselor reviste ce tratează fenomenul OZN și au fost primite scrisori de sprijin venind, printre altele, de la un profesor a adăugat el.

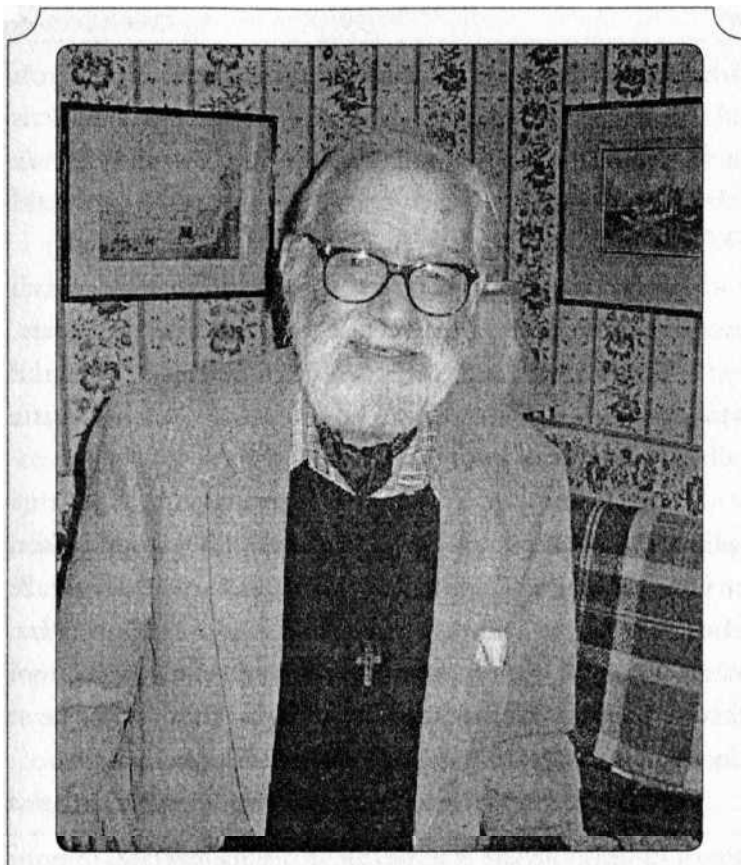
Gordon Creighton, un budist care editează „Flying Saucer Review”, a declarat că fondatorii grupului au dreptate să fie îngrijorați: „Eu cred că marea masă a acestor fenomene sunt ceea ce se cheamă satanice”. Dr. David Clarke recunoaște deschis că este adesea văzut ca sceptic, deși mai degrabă s-ar gândi la el însuși ca la un jurnalist și un istoric care rămâne cu mintea deschisă la

faptul că „unele OZN-uri ar putea avea o origine exotică, fiind cel mai probabil FAN – fenomene atmosferice neidentificate”. Cu toate acestea, Clarke este singurul cercetător care a pășit pe urmele revelațiilor satanice ale Lordului Hill-Norton cu privire la străinii din mijlocul nostru. Pornind de la acestea, el a arătat că Hill-Norton a avut un însoțitor în haine preoțești care, la fel ca și el, a luat fenomenul extrem de în serios, el făcând parte din Marină în timpul carierei sale.

„Raportul UFO Concern”, a explicat Clarks, „a fost o «ediție limitată», care vizează să alerteze «oamenii din conducere» în privința pericolelor reprezentate de OZN-uri și răpiri. Când memoriul lui Hill-Norton a fost publicat în «Flying Saucer Review», a avut parte de foarte puțină publicitate în presa importantă dedicată fenomenului OZN. Unele dintre marile nume care l-au sprijinit mai târziu se distanțaseră inițial, deoarece nu au fost de acord cu accentul pus de către autorul raportului, diaconul Paul Inglesby, pe pericolele spirituale reprezentate de OZN-uri.

Înainte de convertirea la credința ortodoxă, Inglesby a fost preot anglican pe nume Eric Inglesby. În mare parte, explicația demonică privind OZN-urile a fost menținută în Marea Britanie prin intermediul lui și a influenței lui Gordon Creighton.

Paul Inglesby, fostul preot Eric Inglesby, a avertizat cu privire la pericolele spirituale legate de OZN-uri și a scris „OZN-urile și creștinii” (1978). Născut în 1915, Inglesby este probabil cel mai longeviv teoretician OZN din Marea

Reverendul Paul Inglesby, din Marea Britanie, a organizat un grup care să avertizeze că extraterestri, ar putea fi sub controlul Diavolului și în avertizat-o pe Majestatea Sa să nu se uite la filmul „întâlnire de gradul trei” din acest motiv.

Britanie, cu contacte la cel mai înalt nivel, atât în biserică, cât și în instituțiile britanice. O mare parte din ceea ce a fost scris în Marea Britanie pe această temă provine din scrierile sale stăruitoare și meticuloase, chiar dacă cei mai mulți cercetători OZN pe care i-am intervievat nu au auzit niciodată de el.

Inglesby este unic și prin faptul că interesul său a început cu mai bine de un deceniu înainte de epoca farfuriilor zburătoare. În 1938, în timp ce slujea în

Marina Regală sub Lordul Mountbatten, el a contractat o boală tropicală și a fost foarte bolnav timp de trei luni.

În acest timp el a suferit o «devastatoare experiență spirituală», în care a avut viziuni ale unui război atomic viitor, cu forțe demonice controlând nave spațiale și arme nucleare. Pe când era prins în această experiență atemporală, conștientiza: «... nu numai că eram martor la evenimente viitoare pe un soi de cale mentală telepatică, dar în tot acest timp, o bătălie se ducea cu furie pentru posedarea sufletului meu».

Din fericire, Inglesby a primit răspuns la rugăciuni și a fost salvat din ghearele forțelor demonice. În urma botezului său de foc, a început în mod firesc căutarea de dovezi ale influențelor malefice. Când în ziarele britanice au apărut în 1947 primele observări ale farfuriilor zburătoare, Inglesby a simțit că viziunile sale erau pe cale să devină realitate.

El a considerat ipoteza extraterestră, răspândită în mass-media și în mediul OZN, drept o explicație nesatisfăcătoare a fenomenului. Treptat, el a ajuns să creadă că contactele și mesajele transmise de către ocupanții OZN-urilor erau, cel puțin în parte, de origine demonică. A urmat convertirea la creștinism, iar în 1964 a fost hirotonisit ca preot în Biserica

Anglicană. Convertirea la Biserica Ortodoxă a survenit în 1980, în urma unei întâlniri cu călugărul Serafim Rose, la o mănăstire din California. Călugărul Rose scrisese un tratat despre OZN-uri ca semne demonice, tratat care s-a dovedit a avea o mare influență asupra teoriilor în dezvoltare ale lui Inglesby. Călugărul l-a sfătuit să se refugieze în doctrina ortodoxă, ca să aibă astfel protecție spirituală în campania împotriva OZN-urilor, ce îi vor ocupa o mare parte din viață.

Ca și alți fundamentalști, Inglesby a văzut declinul religiei tradiționale și apariția cultelor religioase bazate pe New Age și OZN-uri, cum ar fi Moonies, ca un semn că sfârșitul timpurilor era iminent. Desigur, aceasta nu

era o idee nouă sau una aparținând exclusiv creștinilor. După cum sunt conștienți cei din Organizația Fortean, credința în apocalipsa care se apropie este o temă extrem de importantă în întreaga istorie a ozenisticii. Este în special asociată cu cultele ozenistice, ai căror conducători au prezis cataclisme mondiale în baza presupuselor mesaje transmise de oamenii din spațiu. Fundamentalistii, cu toate acestea, interpretează aceste mesaje ca fiind de inspirație demonică.

Înainte ca sfârșitul timpurilor să se poată produce, Satana trebuie să pună în aplicare planul său malefic pentru dominarea lumii. Pentru ca aceasta să reușească, unui număr mare de oameni - în special cei cu poziții importante - li se vor spăla creierul sau vor fi posedați de duhuri rele, în scopul de a-i pregăti pentru bătălia finală de partea lui Antihrist. Această idee a unei preluări prin infiltrare a alarmat pe cei care credeau că OZN-urile erau de origine demonică. Pentru ei nu era destul Războiul Lumilor prin invazia extraterestrilor

Răposatul Lord Hill-Norton, ministru al Apărării britanice, a înțeles posibila legătură dintre OZN-uri și forțele demonice în privința cărora a avertizat într-un

raport distribuit confidențial.

r cu mașinării și raze letale. Le era teamă de o preluare mai devastatoare a sufletelor umane și de ideea oribilă a încrucișării între demoni și ființe umane pentru a crea creaturi hibride”.

Cam atât despre implicarea personalului Marinei Britanice a Majestății Sale în problema OZN-urilor. Între timp, în democratele State Unite, publicul a fost mult timp determinat să creadă că este responsabilitatea Forțelor Aeriene ale SUA să vâneze OZN-urile care traversau cerul și să analizeze cantitățile masive de date colectate din mii de rapoarte de observare adunate din cele patru colțuri ale națiunii americane.

Adevărata problemă este că, dintre serviciile militare, Marina pare să aibă mai multe legături cu OZN-urile – și desigur cu OSN-urile (obiecte scufundate neidentificate) – decât oricare altă ramură a forțelor armate. Și doar o mică parte din ceea ce au adunat ar putea fi clasificată ca bizară sau cu adevărat „ieșită din comun”.

Am avut ocazia să-l întâlnesc pe Lordul Hill-Norton, amiralul de cinci stele menționat anterior, care a condus flota Majestății Sale Regale. Mi-a fost prezentat de răposatul meu prieten Brinsley Le Poer Trench, care, în calitate de al VII-lea conte de Clancarty, a prezidat grupul ozenistic neoficial Casa Lorzilor, unde am fost invitat să țin un discurs. Am vorbit puțin și în acel moment nu știam despre înclinațiile sale spre natura demonică a OZN-urilor. Am văzut mai târziu o publicație confidențială numită „The Concern Report”, în care Hill-Norton a abordat problema spunând colegilor săi cercetători în fenomenul OZN că ar trebui să analizeze mai atent o posibilă intervenție satanică pe Pământ ca fiind legată de apariția OZN-urilor.

Cauza OZN-urilor și prăbușirea

DE LA ROSWELL Ajungem acum la cazul doctorului M.K. Jessup. Adevărul este că scrierile lui

Jessup pe tema OZN-urilor nu s-au vândut niciodată prea bine.

Sigur că a avut adepții lui... Dar, cu siguranță, NU îi erau colegi. Sigur că Jessup a fost un astronom de renume, care a primit diploma de master în științe la Observatorul Lamont-Hussey în 1926, dar s-a întâmplat ca el să fie și jurnalist la comandă. Cărțile sale au fost în principal căutate de către fanii și fanaticii OZN-urilor. Nu a existat vreo dragoste neîmpărtășită între Jessup și restul comunității științifice, care, probabil, l-ar descrie cel mai bine ca fiind „comerciant”. La urma urmei, el a scris despre bazele OZN de pe Lună și urmele de copite ale Diavolului pe acoperișuri (hmmm, foarte interesant!).

Jessup părea convins că existau elemente, și ale binelui, dar și ale răului, incluse în tiparele comportamentale ale ocupanților acestor ambarcațiuni stelare. Aparent, el a fost de părere că OZN-urile erau alături de noi de multă vreme, după cum a scris într-o carte numită „OZN-urile și Biblia”, deplin conștient de legătura dintre misterul farfuriilor zburătoare și dovezile arheologice care indică faptul că zeii din spațiu s-au amestecat cu vechea omenire.

Dr. Jessup a devenit cunoscut cel mai bine pentru legătura sa cu o ediție specială, adnotată, „Cauza OZN-urilor”, prin care un contractor civil, în numele nimănui altcuiva decât al Biroului de Cercetări Navale, a reprodus mai mult de o duzină de copii ale acestei lucrări, completată cu adnotări ortodoxe scrise de către un duo bizar, care părea a fi format din „vagabonzi extraterestri” sau nomazi interplanetari.

Notele conțineau referiri la călătoria în timp și Experimentul

Philadelphia (acum parte din vocabularul obișnuit), un proiect în care o navă de război uriașă a fost făcută să dispară, iar echipajul acesteia a fost aruncat într-o altă dimensiune. Mai mulți membri ai echipajului au fost prinși între lumea aceasta și cealaltă, topindu-se în

carcasa navei într-un amestec teribil de om și metal. Notele sunt foarte criptice și întrebarea de ce

Biroul de Cercetări Navale ar dori să aibă astfel de informații secrete despre câmpurile magnetice, antigravitație și tehnici de camuflare a nedumerit mult timp pe mulți din comunitatea ozenistică, deși în prezent devine probabil ceva mai evident că toate „datele” au fost adunate într-un singur loc.

În cele din urmă, versiunea adnotată a lucrării lui Jessup și-a făcut drum spre mâinile comandantului George Hoover, care a intrat în Marină în 1944, pentru a deveni pilot înainte să se mute la Biroul de Cercetare Navală ca să efectueze, alături de Wernher von Braun, o varietate de programe legate de spațiu ce au dus la primul satelit american. Potrivit surselor, Hoover, „în calitate oficială”, știa totul despre prăbușirea OZN-ului în Roswell, atât în ceea ce privește recuperarea navei doborâte, precum și examinarea ocupanților săi. Evident, din ceea ce poate fi dedus din singurul interviu pe această temă, reiese că Hoover a simțit că era ceva suspect cu vizitatorii pe care i-a pus în categoria „fi-atent-cum-te-ocupi-de-ei”, deoarece aceștia posedau capacitatea inconfundabilă de a tulbura mințile și manipula oamenii.

Pe 11 octombrie 2010, bloggerul Anthony Bragalin a postat pe UFO Iconoclast, sub titlul „Un renumit comandant

Comandantul naval Alvin E. Moore a vorbit despre misterioșii oameni din cer care răpesc oameni și chiar comit crime abominabile pe planeta noastră.

al Marinei Americane dezvăluie secretul uimitor al prăbușirii din Roswell", următoarele:

În 1995, George W. Hoover Junior a lăsat istoriei testamentul său printr-un colaborator al postului TV History. Unele indicii ale lui Hoover Senior despre Roswell, pe care le-a dat propriului său fiu, au fost mai târziu coroborate cu conversațiile particulare, neoficiale, pe care comandantul Hoover le-a avut cu cercetătorul William J. Birnes, doctor în drept.

Aceasta a inclus o vizită a lui Birnes și a altora în casa lui Hoover din Pacific Palisades, California. Birnes i-

a cerut lui Hoover informații cu privire la o problemă de design tehnic pentru un „proiect de ecran de carlingă”, la care Birnes lucra în acel moment. Conversația a ajuns la un moment dat la OZN-uri. În corespondența cu autorul, Birnes mi-a detaliat experiența sa cu Hoover și a spus că Hoover era lucid, coerent și serios.

Comandantul George Hoover a dezvăluit în cele din urmă ce știa cu adevărat despre Roswell. El a relatat adevărul așa cum îl știa de zeci de ani:

- OZN-urile nu sunt „cel mai mare secret” - ci entitățile din spatele lor sunt mult mai îngrijorătoare;

- Roswell a fost, de fapt, o prăbușire a „vizitatorilor de altundeva”;

- Entitățile „nu erau atât interplanetare, cât erau, la propriu, călători în timp”. Erau atemporale;

- Vizitatorii sunt în mod evident „din viitor”. Există motive să credem că acestea pot fi chiar „noi” de pe un viitor Pământ. Acești „oameni din viitor” au capacitatea de a „manipula realitatea din jurul nostru”.

- Guvernul s-a temut de intențiile și abilitățile „vizitatorilor”.

- Acești vizitatori sunt în măsură să utilizeze puterea conștiinței în moduri extraordinare ca să transforme realitatea;

- Noi, ființele umane, potențial, suntem mult mai puternice decât ne-am închipuit vreodată că suntem, încă nu înțelegem potențialele noastre capacități extraordinare;

- Vizitatorii rămân în esență „corporali” și „fizici” - deși au fost făcute încercări secrete de inginerie inversă pe materialele vizitatorilor prăbușiți;

Incredibil, Hoover a recunoscut că el însuși a fost implicat în acest transfer de tehnologie, în calitate de ofițer de informații al Marinei cu autorizație Strict Secret.

Hoover pare să fi comentat foarte puțin în remarcile sale către Birnes (la fel cum a făcut cu fiul

său), dar perspectiva sa de cunoscător ar umple volume întregi. Aflăm că adevărul despre OZN-uri este ținut secret. Roswell s-a întâmplat cu adevărat. Vizitatorii manipulează timpul și materia, poate ca oameni din viitor.

Impactul pe care îl poate avea conștiința asupra tehnologiei

— Și asupra realității în sine - este dificil de înțeles. Și au fost depuse eforturi de replicare a resturilor prăbușirii de către Marina americană. Când interviul lui Birnes cu Hoover a fost transmis fiului său, Hoover Jr., fiul a afirmat că nu știa că tatăl său a spus aceasta, dar nici nu a infirmat. Comandantul Hoover nu a numit niciodată victimele de la Roswell demonice, dar cred că vechea zicală este încă valabilă - după roadele lor îi veți cunoaște.

Oamenii cerului - o rasă DE DEMONI

Absolvent de master al Academiei Navale a SUA, comandantul Alvin Moore a fost tratat drept un „țăcănit” în mai multe ocazii, chiar dacă trecutul său a fost impecabil. El a fost frecvent verificat în fața Congresului și a altor organisme guvernamentale. A fost un erou de război care a servit în Marina SUA și, mai târziu, a lucrat pentru CIA. De asemenea, s-a specializat în inginerie aeronautică, lucrând ca inginer de brevet și avocat al echipei de oameni de știință spațială a lui Wernher von Braun în Huntsville, Alabama.

În plus, Moore a lucrat și ca examinator al Oficiului pentru Invenții și Patente al SUA și a deținut peste 90 de brevete proprii. În 1952, când OZN-urile au apărut deasupra Capitoliului și au fost lovite de militarii americani, o bucată din aceste obiecte a fost aruncată în curtea lui Moore, în Virginia. A pus bucata de „epavă” într-un seif, dar ea „a dispărut” în circumstanțe misterioase.

Lucrând ca om de știință la Oficiul Oceanografic al Marinei, Moore a petrecut anii tinereții lecturând

operele complete ale lui Charles Fort. Fort a fost un jurnalist care a colectat la propriu tone de decupaje ciudate și mărturii despre misterele cele mai puțin înțelese ale Pământului, care includeau căderea de obiecte din senin, obiecte cum ar fi bucăți de carne roșie, broaște, părți ale corpului uman și bucăți uriașe de gheață. Moore a fost uneori ostracizat de colegii lui pentru convingerile sale că OZN-urile erau reale și că erau ocupate de „o rasă de demoni” care „au răpit o mulțime de pământeni și au extras sânge de la animalele de suprafață și de la oameni și au comis crime misterioase”. El l-a considerat chiar și pe Jack Spintecătorul ca făcând cumva parte din această conspirație demonică ce vrea să captureze inimile și mințile - și sufletele! - oamenilor.

În opera sa extrem de bogată în note de subsol, „Jurnalul OZN secret al unui membru al CIA”, comandantul Alvin E. Moore (Abélard Productions, 1997), fost membru al Marinei americane, a declarat deschis că „o mare parte, dacă nu tot (fenomenul), este nefastă... un rău monstruos, dar ocazional bun” pentru planetă.

Moore a proferat ideea că există insule celeste invizibile pe orbita Pământului, în mai multe cercuri în jurul Terrei - indicate probabil de fluxuri, marea, lumina zodiacală și așa mai departe. El credea că ocupanții acestor insule cerești (adică oamenii din ceruri) „au provocat o mulțime de ceea ce am putea numi „accidente”, dar care NU sunt accidente!” Mai mult, vorbește despre faptul că oamenii din ceruri vin pe Pământ și îl exploatează de multe mii de ani”. Moore credea că își făcuseră locuințe în peșterile de pe Lună, pe satelitul Phobos de pe Marte, și pe Jupiter, precum și pe asteroizi. El a mai declarat că „unii vin probabil din golurile din interiorul Pământului și, eventual, din unele baze aflate la adâncime în anumite zone ale oceanelor”.

Motivația mea în indicarea numeroaselor și bine

documentatelor cazuri în care personalul Marinei - oficial sau neoficial - a cercetat secretele OZN-urilor este de a stabili credibilitatea incidentului următor, care a apărut în ediția lunii mai din 1979 a „Second Look Magazine”, o revistă cu tiraj foarte limitat. Deși îmi amintesc că am citit articolul atunci când a apărut inițial, detaliile au pălit cu timpul și doar recent articolul a fost „redescoperit” și postat pe The Presidents UFO Web Site de Grant Cameron, site care a vizitat toate bibliotecile prezidențiale în căutare de documente legate de fenomenul OZN. Acest caz extrem de controversat este format din mai multe elemente fundamentale despre care cel ce crede în aspectele supranaturale ale OZN-urilor ar putea spune că se reduc, în esență, la posedarea demonică și evidențiază componente oculte ce nu sunt în concordanță cu perspectiva noastră asupra realității fizice, cum ar fi proiecția vocilor în mintea participanților.

Ziua în care Marina a stabilit „Contactul”.

DE JAY GOURLEY

Această poveste mai este relatată și într-un alt capitol al acestei cărți, deși într-o versiune ușor diferită. Dar, la fel ca toate poveștile cu adevărat impresionante de acest fel, niciodată nu îmbătrânește. Și aflăm că, atunci când ne ocupăm cu ozenistica, uneori este nevoie să spunem o poveste de două sau de trei ori ca să o înțelegem bine. T.G.B.

Din „Second Look Magazine”, mai 1979 Pe 6 iulie 1959, Robert Friend, un maior al Forțelor Aeriene și șef în funcție al Diviziei Fenomenelor Aeriene (Project Blue Book) la Wright-Patterson AFB din Ohio, a primit un telefon de la o divizie a serviciului de informații, fiind solicitat să evalueze o „descoperire” a Serviciului de Informații al Marinei. Trei zile mai târziu, Friend a zburat la Washington DC și s-a întâlnit cu doi comandanți ai Marinei și cu mai mulți ofițeri i Y îi de informații ai CIA. Ei au început să-l chestioneze pe Friend despre ce

crede el despre OZN-uri.

Am aflat curând de ce mă întrebau", a declarat Friend pentru „SECOND LOOK”. „Ei știau că Forțele Aeriene au abordat adesea aparițiile OZN cu prejudecăți – așteptându-se ca martorii să fie niște țacănii. În acest caz, ei au fost martorii”.

Acești ofițeri de informații care îl chemaseră la Washington au început să dezvăluie ceea ce ar putea fi într-adevăr cele mai dramatice evenimente ozenistice din analele investigațiilor OZN făcute de guvern.

Potrivit lui Friend, IATĂ CE I-AU SPUS: În cursul lunii precedente, doi ofițeri de Marină plecaseră la South Berwick, Maine, la cererea unui amiral pensionat, ca să se întâlnească acolo cu o femeie, care pretindea că este în contact cu extraterestrii.

Ofițerii s-au întâlnit cu femeia și au privit-o intrând în transă și devenind „canal de comunicare”. Femeia stătea hipnotizată. Numai brațul ei se mișca de la cot în jos. Acesta mângălea cercuri fără sens, intercalate cu litere lizibile.

I-au pus întrebări la care răspunsurile au apărut printre mângăleli. Răspunsurile indicau că veneau de la un fel de lider al unei patrule spațiale, pe nume, AFFA”.

Potrivit ofițerilor, la întrebări au fost oferite un număr de răspunsuri neverificabile, cum ar fi: „Care este populația de pe Jupiter?” Printre altele, AFFA a declarat că el și oamenii lui făceau parte dintr-un sistem intersolar de forțe de poliție ce efectuau teste atomice pe Pământ. Mai interesant, agenții Marinei au adresat întrebări incompatibile cu educația femeii sau înțelegerea ei tehnică – întrebări precum „Care este lungimea zilei de pe Uranus?” și „Care este distanța dintre Jupiter și Soare la apogeul lui Jupiter?”

Răspunsurile „ei” au fost corecte, au raportat mai târziu lui Friend cei doi anchetatori neîncrezători.

Pe la 2 după-amiaza, pe 6 iulie 1959, într-un birou guvernamental ascuns deasupra unui garaj la intersecția

dintre Strada 5 și K, N.W., Washington, DC, unul dintre cei doi comandanți abia veniți înapoi din Maine a intrat într-o transă în timpul căreia a scris mesajele care indicau că vin de la un individ pe nume „AFFA”.

Originea lui AFFA: planeta uranus

Erau prezenți un alt ofițer de informații al Marinei și un ofițer de informații civil. AFFA a declarat că el și membrii echipei sale de patrulare erau patru extraterestri, ofițeri în OEEV, ceea ce însemna Asociația Universală a Planetelor, pe scurt EU sau Euenza.

Semnificația Euenza: Proiectul Pământ. Printre cele mai interesante conversații raportate mai târziu lui Friend a fost următoarea:

Întrebare: Este foarte interesant faptul că vorbim cu cineva pe care nu îl vedem, dar putem avea o dovadă a existenței tale?

Răspuns: Ce fel de dovezi vrei?

Întrebare: Te putem vedea pe tine sau nava ta?

Răspuns: Când vrei să vezi?

Întrebare: Acum.

Răspuns: Du-te la fereastră.

Toți ofițerii de informații s-au dus la fereastră, unde au văzut un OZN în zbor (adică nu staționa) la o distanță mică. Așa cum i-au spus mai târziu lui Friend, era în formă de farfurie, mai luminoasă în jurul circumferinței decât în centru.

Confuzia care a urmat a încheiat comunicarea cu AFFA.

Încercările de a verifica obiectivul cu Centrul de la Washington nu au avut succes. Niciun obiect neidentificat nu a fost surprins de radar pe acea parte a cerului.

În câteva ore, lui Friend i s-a cerut să vină la Washington. Tot pe la 2 după-amiaza, pe 6 iulie 1959, în același birou secret de la Washington, ofițeri ai Marinei, în prezența ofițerilor civili de informații, au prezentat evenimentele petrecute sub ochii larg deschiși ai

maiorului Friend.

Friend a sugerat încercarea unui nou contact. Puțin mai târziu, ofițerul Marinei a intrat într-o transă profundă. „L-am văzut”, a declarat Friend pentru „SECOND LOOK”.

«Nu era niciun dubiu în mintea mea în acea privință. I-am văzut pulsul accelerându-i-se. I-am văzut mărul lui Adam deplasându-i-se rapid în sus și în jos. Scrisul lui era complet diferit de scrisul său obișnuit. Mușchii bustului său nu păreau tensionări, dar cei ai brațelor erau evident contractați – la fel ca

— mușchii din jurul gâtului – în special cei ai gâtului.

Am încercat să pun câteva întrebări, dar nu mi-a răspuns. Ceilalți au pus și ei întrebări. A răspuns unui singur om.

I-am cerut singurului om căruia îi răspundea să-l întrebe pe AFFA dacă ar putea aranja un zbor. Brațul ofițerului a scris sacadat: «Nu este timpul potrivit». Acea transă a durat între 15

și 20 de minute. Nu a fost nicio înregistrare pe bandă. Nimeni nu a venit pregătit să intre în contact”, a explicat Friend. „Eram convins că era ceva acolo. Nu conta prea mult dacă ei (ofițerul de Marină și femeia din Maine) au fost în contact cu oameni din spațiul cosmic sau cu cineva chiar de aici de pe Pământ. Era ceva acolo despre care ar trebui să aflăm mai multe”.

Friend a revenit la Wright-Patterson AFB și a pregătit un memoriu pentru comandantul său general. Potrivit lui Friend, generalul a declarat că se va ocupa personal de o evaluare suplimentară.

Mai târziu, Friend a părăsit serviciul de informații și s-a mutat cu serviciul la personalul de consiliere științifică al Forțelor Aeriene. N-a mai auzit nimic despre comunicarea incredibilă cu OEEV sau cu comandantul AFFA și Proiectul Pământ până după pensionarea sa.

Friend este o sursă credibilă. El este în prezent

director colaborator în departamentul de inginerie pentru Fairchild Stratos, o divizie a Fairchild Industries, producător principal de materiale criogenice pentru nave spațiale.

South Berwick, Mâine, nu este bogat în amirali pensionați ai Marinei. Era numai unul. Deși Admiralul H.B. Knowles este mort acum, soția lui locuiește încă acolo – nu departe de d-na Guy (Frances) Swan, o femeie care mai bine de 20 de ani a fost în relație strânsă de comunicare cu serviciile de informații ale SUA și cu căpitanul spațial AFFA al patrului OEEV, cel puțin potrivit spuselor doamnei Swan și multora dintre cei care o cunosc.

Doamna Knowles consideră că doamna Swan este pe deplin credibilă. „Este un membru foarte respectat al comunității.

Timothy Green Beckley

Niciodată nu m-am îndoit că ea a fost în comunicare regulată cu oameni din spațiul cosmic”, a spus doamna Knowles. „Soțului meu i s-a pus o dată aceeași întrebare. El a răspuns: «Nu există nici măcar un motiv să nu credem tot ce zice ea»”.

Doamnei Swan i s-a spus să păstreze secretul implicării ei în serviciul de informații al SUA. Așa a făcut. Ea a vorbit cu „SECOND LOOK” numai pentru că ea a confundat reporterul cu un ofițer de informații.

Doamna Swann nu este nici bine educată, nici elocventă. Ea vorbește de „cei buni”, oameni din spațiu care patrulează sistemul solar pentru a ne proteja de defecte geologice periculoase, și despre „cei răi”, care doresc să colonizeze această planetă. Ea crede că comunicarea ei este un preludiu la „a doua venire a lui Ilisus”. Ea descrie sateliți uriași, de dimensiunile statului Mâine, nu prea departe de orbita Lunii.

Doamna Swan spune că atunci când oamenii din spațiu vor să-i vorbească, fac un sunet muzical ca nota „la”. Chiar dacă alții din cameră îl aud, numai doamna

Swan poate comunica cu extratereștrii.

Alții nu ar trebui să încerce, avertizează ea. Ea citează o t

scrisoare primită recent din partea comandantului Marinei Militare a cărui viață, în general, și carieră, în special, au fost puternic perturbate de contactul său cu extratereștri.

Ea nu mai are nevoie de creion și hârtie pentru a citi răspunsurile., Asta a fost când nu aveam suficient control asupra minții mele". Acum poate sta liniștită, departe de toate distragerile, și îi aude și le vorbește în tăcere. Ea face acest lucru aproape în fiecare zi, deși ei sunt foarte ocupați și au de obicei foarte puțin timp pentru conversații. Poate lua legătura cu ei când vrea, dar o face rareori, în schimb așteaptă ca ei să o contacteze.

Oferind credibilitate suplimentară rapoartelor despre aceste evenimente bizare este un document scris de către un pretins ofițer civil de informații, care a fost împreună cu ofițerul de Marină când au raportat evenimentele lui Friend. Potrivit documentului, autorul ei, așa cum a presupus Friend, a fost ofițer al CIA.

Dacă este autentic, documentul demonstrează tot ceea ce a spus Friend și mare parte din ce i-a fost raportat de către ofițerii de informații ai Marinei. Documentul numește oamenii din spațiu și organizația lor. Descrie scopul lor. Citează datele și locurile mai multor întâlniri organizate pentru investigarea cazului – inclusiv una la care participanții au făcut apel la ofițerul Marinei în transă ca să aducă OZN-uri, și a adus OZN-uri.

Autorul Robert Emenegger a obținut documentul și a studiat problema și, potrivit lui, a reușit să verifice autenticitatea documentului CIA. Emenegger a declarat pentru „SECOND LOOK” că a vorbit cu ofițerul CIA care l-a scris. Deși Emenegger a refuzat să spună cine este, a declarat pentru „SECOND LOOK”: „Personal sunt

convins că documentul este autentic - în întregime - și că femeia menționată a fost în contact cu oameni din spațiul cosmic”.

Scepticismul în privința autenticității pretinsului document CIA devine mult mai dificil de susținut în lumina informațiilor obținute de la colonelul William Coleman, fostul purtător de cuvânt al Forțelor Aeriene. Coleman abordează problema direct. „Documentul este autentic și, chiar și fără documente

Timothy Green Beckley justificative, credibilitatea colonelului Friend este dincolo de orice reproș”.

Am identificat și am localizat ofițerul CIA prezent la centrul foto secret al agenției pe 6 iulie 1959. Numele lui este Arthur Lundahl, acum pensionar. Lundahl a confirmat că el a fost ofițerul civil de informații prezent în momentul când ofițerul Marinei Militare a intrat în transă. El confirmă multe dintre detaliile furnizate de Friend și demonstrate de memoriul CIA.

Deși Emenegger nu a identificat autorul memoriului CIA, Emenegger spune că omul a fost prezent la eveniment pe 6 iulie 1959 și că a fost civilul care i-a confirmat lui Emenegger autenticitatea memoriului. Această descriere a acestuia înseamnă că trebuie să fie Lundahl.

În timp ce Lundahl spune că ofițerul de Marină a raportat efectiv că a comunicat cu AFFA și că a instruit grupul să se uite pe fereastră după navele lui AFFA, nu s-a văzut nimic.

Lundahl spune că nu a existat niciun astfel de memoriu după cunoștințele sale. El a mai susținut că, atunci când a sosit Friend și s-a întâlnit cu ei, cei prezenți i-au spus lui Friend că nu au fost observate OZN-uri. Și că ofițerul de marină nu a intrat din nou în transă când Friend a fost prezent. Acest lucru contrazice ce au declarat atât Friend, cât și Emenegger pentru „SECOND LOOK”.

Lundahl jură că declarațiile SALE SUNT

ADEVĂRATE:

„Nici pentru o clipă nu am crezut că acest ofițer de marină a comunicat cu spațiul cosmic, nici nu am văzut un OZN. Demonstrația nu a fost făcută la cererea noastră. Omul a explicat că doamna Swan i-a arătat ceva numit «scriere automată» și că, dacă i-aș cere, mi-ar arăta”, a spus Lundahl.

„Probabil că m-a ales pe mine pentru că îi eram prieten și pentru că am făcut munca de analiză fotografică la apariția Tremonton (OZN). Deși cred în forme inteligente de viață, altele decât a noastră, cu acel prilej n-am simțit decât compasiune și jenă pentru un om care avea probleme, care era prietenul meu, și care, dacă superiorii săi ar fi aflat de aceasta, fără îndoială ar fi avut de suferit în cariera sa.

Era o altă persoană acolo. Numele lui era Robert Nisham. El era analist fotografic al Marinei în serviciu CIA la momentul respectiv. El și eu am vorbit despre asta de multe ori și suntem de acord că niciun OZN nu a fost observat. Jur că spun adevărul”, a spus Lundahl. Dacă Lundahl spune adevărul, Nisham ar trebui să fie celălalt ofițer al Marinei al cărui nume a fost șters din memoriul CIA despre care Emenegger pretinde că este autentic.

Fie că acest caz este unul dintre evenimentele OZN cele mai incredibile din istorie, fie cea mai bună farsă OZN, va fi explorat într-un articol viitor. O cercetare a documentului făcută de CIA și de Departamentul de Apărare a început la cererea „SECOND LOOK” în baza Legii libertății informației. Lui Emenegger i s-a cerut să prezinte o copie a documentului despre care el pretinde că este autentic. Și o căutare a lui Nisham, care s-a retras din serviciul de informații, este de asemenea în curs de desfășurare.

Grant

Cameron,

WWW.THEPRESIDENTSUFOWEBSITE.COM

Doamna Swan mi-a confirmat, în scris, că a făcut, de fapt, un acord cu Marina „să stea liniștită”. Colonelul

William Coleman mi-a confirmat, tot în scris, că „documentul (CIA) părea autentic” și că cuvântul colonelului Friend a fost „impecabil”.

Biroul secret care este menționat în acest articol este NPIC,»

Centrul Național de Interpretare Fotografică. Construcția laboratorului a început în 1954 ca răspuns la construirea avionului de spionaj U-2. NPIC, laboratorul foto cel mai secret din țară, a fost locul în care au fost analizate U-2, SR-71 și fotografiile satelitului spion.

Arthur Lundahl, menționat în articolul de mai sus, a fost omul care a descoperit rachete în Cuba și cel care a fost luat în biroul lui John Kennedy a doua zi dimineața să-l informeze pe președinte.

Potrivit lui Todd Zechel, fondator al Cetățenilor împotriva Disimulării OZN (Citizens Against UFO Secrecy - CAUS), Lundahl a avut cea mai mare colecție de cărți despre OZN-uri pe care a văzut-o el vreodată. Zechel a avut o sursă de încredere în CIA care i-a spus că Art Lundahl a fost informator pe tema OZN-urilor pentru trei președinți.

Devine evident că dr. Pierre Guerin, cercetător senior pentru Consiliul Național Francez pentru Cercetare Științifică, a declarat: „Comportamentul OZN-urilor este mult mai asemănător cu magia decât cu fizica pe care o știm noi. Iar extraterestrii din prezent și demonii din trecut sunt probabil identici”. Oamenii pot face, desigur, propria lor interpretare.

Salvador Freixedo: Războiul împotriva zeilor

DE SCOTT CORRALES

A contestat puterea Bisericii Catolice, a fost martor de aproape al fantomelor de animale, a fotografiat craniile capetelor proaspăt mutilate de bovine și a urcat pe înălțimile unui munte în căutarea unui contact extraterestru până a fost adus înapoi de bubuituri în urechi. Cărțile sale au examinat fiecare aspect al fenomenului OZN și au sugerat noi teorii înfricoșătoare.

Arhivele sale personale imagini Super-8 ale unui OZN văzut în timpul unui botez din Spania și o bucată de metal policrom lăsat în urmă de către un vehicul extraterestru. A fost prezent când vizitatorii extraterestri au avut o conversație cu un contactat, după ce s-a „teleportat” în apartament. Salvador Freixedo cu siguranță nu este un „ozenolog de birou”.

Respectat pentru ideile și erudiția sa, combativul fost preot iezuit (i-a fost acordată o suspendare „ad divinis” de către episcopii din Puerto Rico din cauza controversatei sale cărți „Mi Iglesia Duce” din 1968) a investigat unele dintre cele mai uluitoare cazuri înregistrate în America de Sud și Spania. Guvernul din Ecuador a solicitat discret sfatul său privind OZN-urile de la sfârșitul anilor '70, în urma unei serii de dispariții de aeronave peste Anzi - unele dintre ele în raza de acțiune a turnului de trafic al aeroportului. Pe de altă parte, a fost acuzat de autoritățile mexicane de instigare la panică atunci când a investigat personal câteva decese ce au avut loc în San Luis Potosí (la nord de México City), în care sângele a fost extras din victime într-un mod aproape vampiric.

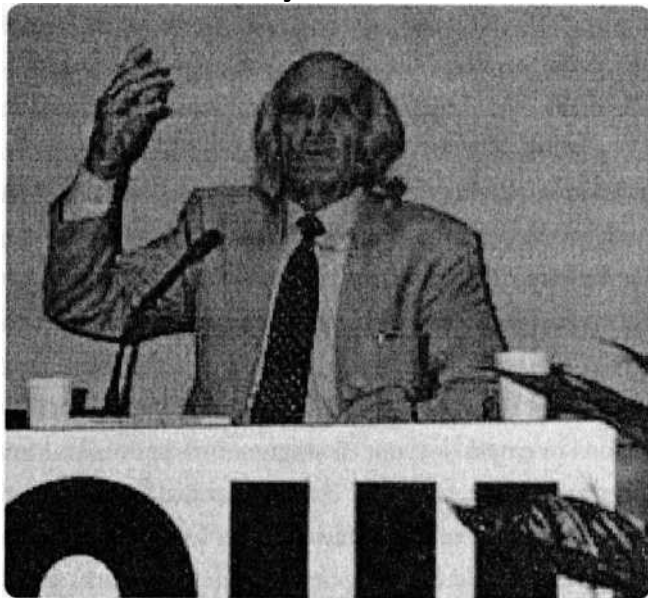
Nu există loc pentru lașitate, intelectuală sau de alt fel, în scrierile lui Freixedo. El a declarat deschis nemulțumirea lui față de „știința oficială”, așa cum formulează el, precum și față de refuzul acesteia de a arăta interes față de fenomenele

paranormale și supranaturale ce au loc fățiș în fiecare zi pe planeta noastră și, ceea ce este și mai rău, față de suprimarea eforturilor de cercetare ale altor oameni de știință care au manifestat interes față de acest fenomen. Traducerea cărții „Vizionari, mistici și contactați” (Illuminet Press, 1992) permite celor care nu pot să-l citească în spaniolă să se cufunde adânc în munca de o viață a unui om care a fost salutat de colegii lui ca o sursă de informații și de inspirație.

„Vizionari, mistici și contactați” poate fi considerată prima carte dintr-o „tetralogie” ce explorează în detalii teribile – susținute de legende umane și folclorul contactaților – faptul că omul este doar o creatură a zeilor, entități extrem de puternice și fără corp care s-au travestit timp de secole sub masca lui Dumnezeu. Cel mai mare răufăcător din această galerie de entități este Dumnezeu biblic, ne spune Freixedo în „Israel: Pueblo Contacto” („Israel: națiunea contactaților”).

Acești dumnezei (întotdeauna cu „d” mic) se folosesc de umanitate în același mod în care ne folosim noi de animale: le ucidem fără ezitare pentru carnea lor, și se ascund, dar și noi facem cam la fel, dacă există animozitate. Pământul este o fermă a zeilor, scrie el, și ne exploatează pentru două lucruri

— Sângele și undele emise de creierul nostru atunci când suntem în durere sau în suferință. Într-o apariție recentă de televiziune, el spunea despre acești „zei”: „cei din interior au fost întotdeauna aici și au creat omenirea cam în același mod în

Ideile și opiniile controversate ale lui Salvador Freixedo despre natura OZN-urilor și demonilor ținutuesc publicul în scaune. Potrivit lui Salvador, lumea în care trăim este ceea ce el numește „ferma umană”, un loc în care vizibilul și invizibilul ne fin în ignoranță pentru a continua să ne domine viețile. Această teorie este prezentată într-una dintre cărțile lui, disponibilă doar în spaniolă.

De asemenea, a fondat Institutul Mexican pentru Studiul Fenomenelor Paranormale și a prezidat primul Congres Internațional organizat de această instituție.

care au crescut animalele. S-au jucat cu noi încă de la început. [...] Unii locuiesc în nave spațiale gigantice, alții sub pământ, la aproximativ 100 până la 1.000 de metri de la suprafață. Altele sunt total invizibile și se deplasează printre noi...”

Ultimele două cărți din această tetralogie, monumentală „Defendâmonos de los dioses!” („Să ne apărăm de dumnezei!”) și „La Granja Humana” („Ferma umană”) extind această teorie, oferind istorii de caz și comentarii pe ipoteze elocvente și de multe ori înspăimântătoare.

Padre Freixedo nu a stat niciodată departe de controversă, în 1979, el s-a contrazis cu ozenologul contactat Rimacs Orlando, din Puerto Rico, într-o dezbatere radio lungă și fără precedent în care a declarat că singura rasă cu adevărat umană a fost doar rasa neagră. La cererea publicului, dezbaterea a fost retransmisă la o dată ulterioară și a fost preluată chiar de posturi de radio de limbă spaniolă din New York. În 1950, dictatorul cubanez Fulgencio Batista i-a cerut să părăsească această țară, în urma găzduirii a „40 casos de injusticia social: examen de conciencia para cristianos distrai dos” (40 cazuri de injustiție socială - un examen de cercetare a sufletului pentru creștini distrași). Aproape douăzeci de ani mai târziu, „Mitos religiosos en las relaciones humanas”, o carte despre relațiile umane

cu accent pe miturile create de catolicism, l-a băgat în închisoare în Venezuela.

Cu toate acestea, tocmai în Venezuela a întâlnit Freixedo unul dintre cazurile sale cele mai uimitoare: a făcut cunoștință cu o femeie pe nume Lula, o gazdă de societate care și-a părăsit soțul ca să se căsătorească cu un supraom, dacă nu pur și simplu o ființă supranaturală, un individ pe nume Jorge. După moartea acestuia, survenită înainte de vreme, un examen medical a dezvăluit că omul trăise fără plămâni! Talentele străinii ale lui Jorge și glumele lui despre venirea din „altă lume” nu mai erau deloc amuzante. Autopsia a fost interzisă la vremea respectivă, dar personajul enigmatic era cunoscut de sute de martori. Când Freixedo a revenit în Venezuela câțiva

ani mai târziu pentru a participa la exhumarea corpului, a aflat că Lula dispăruse de pe fața pământului.

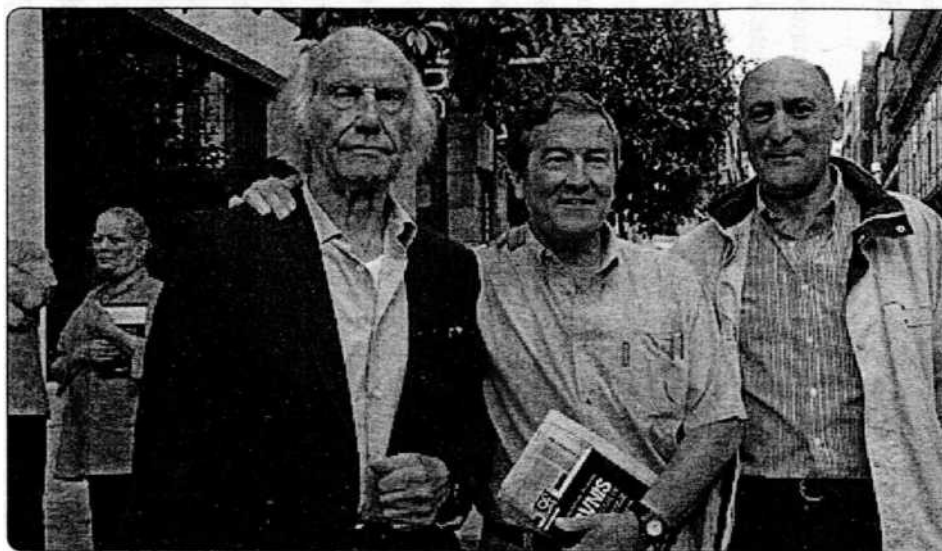
Fascinația pe care o are sexul pentru ființe non-umane o exprimă astfel: acestea sunt interesate de trei aspecte ale umanității: generațiile, genetica și genitalul. Nu știu motivul. Ceea ce trebuie să facem este să studiem conștiincios faptele... sunt multe motive pentru care unele entități sunt mai interesate decât altele de aceste aspecte. Un grup, cele mici, este pe cale de dispariție. Și-au pierdut capacitatea de reproducere, pretind ei, ca urmare a războaielor, a celor atomice, motiv pentru care încearcă să le oprească aici. Acestea le-au distrus genital - ele nu mai pot încerca reproducerea masculin/feminin cum facem noi aici. Sunt toate clone, motiv pentru care seamănă unul cu altul... ei spun că nu este exact donare, ci un proces similar”.

Deși Freixedo nu este străin Statelor Unite (a predat și a studiat aici), publicul american a putut să-i audă direct mesajul la Primul Congres Mondial OZN, ce a avut loc în Phoenix, Arizona, în mai 1991. Prezentarea sa, intitulată „Zei și oameni ai spațiului”, a fost bine

primită de public. Ceva mai recent, el a apărut la emisiunea de la televiziunea în limba spaniolă „The Cristina Show”, ca parte a unui grup de experți ai fenomenului. Mesajul cărții „Vizionari, mistici și contactați”.

rămâne o constantă în lucrările sale de mai târziu:
Nu vă lăsați

Această carte este esențială pentru înțelegerea ideologiei lui Freixedo. Ea explică teoriile lui despre diversele niveluri ale existenței și faptul că ființele superioare, dar apropiate de nivelul nostru de existență, încearcă să profite de noi. „Entitățile” iau diverse forme, în funcție de perioada în care apar. Formele au fost foarte diverse, însă foarte evidente, și au servit drept păcăleli și trucuri pentru noi.

niciodată mintea subjugată de nimic și de nimeni, nici de religie, politicieni, lideri ai cultelor, nici de oricine altcineva. Creierul, explică el, este singurul mijloc pe care îl avem la dispoziție pentru a lupta împotriva dominației zeilor. Într-o epocă în care oamenii sunt dispuși cu toții să se predea unei cauze, ideologii sau credințe, cuvintele lui Freixedo vin ca un sfat rațional.

ZEII CHIAR EXISTĂ! Cercetătorul însuși vorbește de Salvador Freixedo

Cu mult timp în urmă, am făcut distincție între următoarele ființe raționale care sunt egale sau superioare oamenilor: oameni, supraoameni, zei, Dumnezeu.

Supraoamenii sunt, practic, oameni ca noi, dar

instruiți să îndeplinească o misiune importantă, motiv pentru care sunt dotați cu calități deosebite, care să le permită să îndeplinească o astfel de misiune. Unii dintre ei sunt deplin pregătiți de la naștere, iar alții dobândesc aceste puteri la un moment dat în viața lor, când acestea sunt alese de către unul dintre zei, despre care vom discuta imediat.

Fondatorii marilor religii tind să fie supraoameni. Oricine dorește să vadă un supraom în vremurile noastre și să fie martor al puterilor incredibile cu care este adesea dotat poate merge în India, unde într-un orașel numit Puteaparthi, lângă Bangalore și Hyderabad (capitala statului), și să încerce să ajungă cât mai aproape de un anume Sathya Sai Baba. Spun „cât mai aproape”, deoarece nu este ieșit din comun ca, la ajungerea în Prasanthi

Nilayam, templul în care locuiește, vor fi mii – dacă nu sute de mii – de discipoli ai săi care vor bloca orice apropiere fizică de supraom. Zoroastru, Buddha, Mohamed, Moise, Confucius, Lao Tse etc. au aparținut acestui ordin de ființe.

Și înainte de a părăsi definitiv subiectul supraoamenilor, trebuie să clarificăm pe deplin că aceste ființe umane excepționale, indiferent de cât de mari sunt puterile lor, sunt doar instrumente pe care zeii le folosesc să-și îndeplinească dorințele lor în societatea umană și pe planeta noastră în general (care nu este în întregime „a noastră”, așa cum ne-am imaginat). Până în prezent, aceste dorințe rămân nedescifrate de creierul uman și vor fi, probabil, complet indescifrabile pentru noi până când inteligența noastră va face un drastic pas înainte pe scara evoluției.

Așa cum am spus, supraoamenii sunt în esență oameni, prin modul lor de a apărea în lumea noastră, prin natura lor fizică sau prin modul lor mai mult sau mai puțin obișnuit de a muri, identic cu cel al altor muritori. Cu toate acestea, este demn de reținut faptul că unii

dintre ei, în procesul de manipulare a lor de către zei, au deviat semnificativ de la ceea ce este normal la majoritatea oamenilor. Acesta ar putea fi cazul cu Krishna, Virachocha, Quetzalcoatl și Hristos însuși. Ei dau impresia că au împărtășit cumva natura zeilor, ca un soi de hibrid între om și Dumnezeu, sau zeii i-au pregătit astfel pentru o misiune specifică pe această planetă.

ZEI DEGHIZAȚI ÎN OAMENI

Pe de altă parte, zeii nu sunt oameni. Unii dintre ei au capacitatea să se manifeste ca atare și au făcut, de fapt, acest lucru de nenumărate ori, chiar să trăiască tainic printre noi când aceasta se potrivește scopurilor lor enigmatice. Însă, de îndată ce sarcina lor este finalizată sau când își îndeplinesc dorința, se întorc la planul existenței în care pot funcționa mai natural și în conformitate cu trăsăturile lor psihice și electromagnetice.

Dar zeii nu sunt oameni și unul dintre puținele puncte în comun pe care le avem cu ei este inteligența, deși cunoștințele și inteligența lor le depășesc de departe pe ale noastre.

Există mult mai multe diferențe între zei decât există între oameni. Aceste diferențe sunt de toate tipurile și se referă nu numai la ființa lor fizică în stare naturală, ci și la modul în care ei se manifestă, la capacitatea lor mai mare sau mai mică de a manipula materia și de a intra în lumea noastră, la nivelul lor de evoluție mentală și, prin urmare, tehnică, precum și, într-un anumit fel, la gradul lor de dezvoltare morală, deoarece unii par să aibă mai mare grijă să nu interfereze nejustificat în lumea noastră sau nu interferează deloc. Ei sunt diferiți și ca origine, unii provenind de dincolo de lumea noastră, deși eu tind să cred că aceia care s-au amestecat cel mai mult în viața și istoria oamenilor sunt chiar din propria noastră lume. Motivele pentru care se manifestă printre noi și scopurile pe care le au când o fac variază și ele.

Aceste diferențe mari între ei nu sunt - ca în cazul oamenilor

— Rezultatul apartenenței la diferite rase, naționalități, religii, culturi, clase sociale sau limbi. Diferențele dintre zei sunt mai profunde, la fel cum oamenii, indiferent de cât de mare sunt diferențele dintre ei, sunt egali în umanitatea lor. Zeii nu fac parte din același ordin generic de ființe, iar diferențele dintre ei ar putea fi, probabil, la fel de mari ca diferențele dintre noi și un mamifer evoluat. De asemenea, este foarte posibil ca între noi și unele dintre ele să existe o diferență mai mică decât diferențele existente în rândurile lor.

Din informațiile pe care le-am primit de la ei (iar acestea sunt arareori complet de încredere), mulți dintre ei ignoră alți zei pe care i-au întâlnit în timpul incursiunilor în nivelul nostru de existență, realizând doar că aceștia nu fac parte din lumea umană. Dacă ar fi să credem ceea ce au spus, nu numai că există neîncredere reciprocă între ei, dar cu anumite ocazii am aflat că există animozitate deschisă între ei și chiar lupte aprige.

Un exemplu al acestei animozități apare în rebeliunea pe care, conform teologiei creștine, Lucifer și mulți dintre adepții săi au purtat-o împotriva lui Iehova. Cei care cred în mod explicit în învățăturile clasice ale Bisericii și cei care cred neabătut că aceasta este explicația unică și completă a originilor omului pe pământ și a relației lui cu Dumnezeu ar trebui să fie conștienți de faptul că toate marile religii descriu conflicte similare în rândul zeilor lor sau între o divinitate mai mare și unele mai mici.

Necredincioșii care, pe de altă parte, consideră că aceste povestiri biblice sunt mitologice și nedemne de atenție ar trebui să fie avertizați că miturile și legendele nu sunt nimic mai mult decât istorie denaturată de trecerea mileniilor. Ei ar trebui să mai știe că aceste

lupte între zei apar în toate cărțile vechi ale umanității (cărora li se spune „istorii sacre” ale tuturor religiilor) și continuă să se redesfășoare și astăzi în fața ochilor noștri, după cum vom vedea mai târziu.

În cele din urmă, putem spune că aceste diferențe imense în rândurile zeilor se traduc în comportamentul lor foarte diferit față de lumea noastră și în relația lor cu noi, care variază foarte mult de la un caz la altul și care, tocmai pe baza unei asemenea diversități, încă ne fac să ne întrebăm ce vor.

În timp ce ființele fizice ale zeilor sunt diferite de ale noastre, putem spune totuși că zeii au un fel de corp sau de prezență fizică. O paranteză mică devine necesară în acest moment pentru a explica faptul că, în Cosmos, totul, chiar și ceea ce numim cu naivitate „spiritual”, este „fizic” într-un anume mod (în principal în același mod în care tot ce este fizic este cumva animat de spirit). „Phisis” este un cuvânt grecesc care înseamnă „natură”, iar în acest sens putem afirma că tot ce este natural sau aparține ordinului natural este „fizic”. Zeii, prin urmare, nu fac parte dintr-un ordin „supranatural”, așa cum a fost mereu definit de către teologi.

TRUPURILE ZEILOR Pentru a înțelege natura fizică a zeilor (și a multor alte creaturi non-umane), nu avem nicio altă alegere decât să cerem ajutorul fizicii atomice și subatomice. „Trupurile” zeilor sunt electromagnetice, făcute din unde. Cei care găsesc această formulare suspectă trebuie să știe, de asemenea, că organismul uman este compus din unde și nimic altceva, pentru că, în cele din urmă, materia este doar undă (Aceasta este marea minune și secretul întregului Univers. Acest fapt fizic, dincolo de orice sentimentalism și de toate conceptele dogmatice și mistice, ne aduce aproape de Entitatea ininteligibilă care a creat Cosmosul).

„Materia” din „trupurile” zeilor, în timp ce este practic similară cu a noastră, este structurată într-o formă mult mai subtilă, cam în același fel în care materia

care formează aerul este mai subtilă decât cea care formează o bară de oțel, cu toate că ambele sunt în cele din urmă la fel.

SCHIMBAREA FORMEI

Spre deosebire de noi, zeitățile superioare au abilitatea de a manipula și controla propria materie, adoptând forme mai mult sau mai puțin sesizabile și făcându-le mai mult sau mai puțin accesibile percepției simțurilor noastre ori de câte ori doresc acest lucru.

Un alt aspect în care mulți dintre ei sunt la fel ca noi este locul lor în Univers, în timp ce nivelul lor de existență (sau „nivel vibrațional”, cum l-au numit ocultistii cu ani buni în urmă) nu coincide cu al nostru, planeta noastră este totuși și a lor, cel puțin a multora dintre ei.

HABITATUL

Este un pic naiv să întrebăm unde trăiesc exact. Locația lor se supune unor legi fizice diferite de cele pe care le cunoaștem, pentru că ideile de timp și spațiu pe care le au oamenii sunt extrem de primitive. Mulți dintre ei pot trăi - și o fac, de fapt - aici cu noi, și totuși reușesc să rămână nedetectați de simțurile noastre. Simțurile noastre captează doar o mică parte din realitatea înconjurătoare. Cu o natură fizică similară cu cea a unei pietre, aerul rămâne invizibil pentru ochii noștri. Multe sunete și mult mai multe mirosuri trec neobservate de simțurile noastre și sunt totuși mediul natural, unde simțurile animalelor le detectează. Undele de televiziune care ne umplu casele sunt vizibile pentru noi doar prin utilizarea unui dispozitiv. Prin urmare, nu ar trebui să fim surprinși de invizibilitatea zeilor. Lumea paranormală oferă o cazuistică bogată ce întărește această teză.

În afară de toate acestea, domeniul de necontestat al fotografiei ne oferă cazuri în care o fotografie dezvoltată normal nu dezvăluie prezența unor obiecte ce au fost descoperite doar când negativele au fost „arse” de mâna expertă a fotografului.

Putem concluziona din ceea ce s-a spus mai devreme că zeii nu au nevoie de pământ pe care să stea sau de aer să respire și, prin urmare, având materia și caracteristicile lor fizice speciale, nu au nevoie să fie în niciunul dintre locurile din lume în care există oameni.

Pe de altă parte, cred că nu avem încotro decât să recunoaștem că unii sau, probabil, mulți dintre ei provin din alte părți ale Universului, iar planeta noastră este nimic mai mult decât o escală sau o reședință temporală, ceea ce ar explica parțial lipsa de continuitate în multe dintre activitățile lor în lumea noastră și, mai concret, în marea diversitate ce poate fi observată în intervențiile lor în istoria omenirii.

Până acum, unii cititori trebuie să se întrebe de unde am extras noțiunea bizară a existenței unor astfel de ființe. Știința nu spune absolut nimic despre ei, dar, încă o dată, știința nu spune nimic despre lucruri cum ar fi dragostea și poezia și, de fapt, știe foarte puțin despre fiecare. Chiar și parapsihologia academică în sine, care este ramura științei ce ar trebui să fie interesată de existența acestor ființe, nu spune nimic despre ele și respinge efectiv existența lor ori de câte ori un parapsiholog îndrăzneț face o sugestie despre posibila lor prezență în unele evenimente paranormale.

PE TĂRÂMUL SPIRITELOR

Aceasta este, din păcate, starea de lucruri produsă de paralizia mentală a multor așa-ziși oameni de știință. Ajunge cu știința și psihologia, cu toate prejudecățile și miopia lor. „Amicus Plato, sed magis amica veritas”. Adevărul este că, indiferent cât de puțin probabil și de neliniștitor pare totul, astfel de ființe există și am scris povești despre ele în toate scrierile pe care umanitatea le păstrează de când omul a început să țină o înregistrare scrisă a ceea ce a crezut și a văzut.

Dacă megaștiința nu spune nimic oficial despre aceste ființe (mai mulți oameni de știință de rang înalt au multe de spus, neoficial și în particular), religia, care

este un aspect foarte important al gândirii umane, spune multe lucruri și o face de secole. Când spun religie, mă refer la toate religiile, fără excluderea creștinismului.

Majoritatea religiilor se referă la aceste ființe ca fiind „spirite” în termeni generali, deși acestea pot avea o diversitate nesfârșită de nume, în funcție de religie și în funcție de diferite „spirite”. Trebuie să avem în vedere faptul că toate religiile sunt conștiente de marile diferențe care există între aceste „spirite”.

Potrivit terminologiei, grecii și romanii au mers drept la țintă, numindu-le pur și simplu „zei”. Deși și-au dat seama că erau spirite care își puteau lua formă corporală după dorință, ei au recunoscut, de asemenea, o serie întreagă de zeități sau spirite mai mici care le erau supuse „zeilor” mai mari.

Entitățile OZN pot lua multe forme, de la spiriduși într-un copac pe care un preot a încercat să-i binecuvânteze pentru ca aceștia să plece fără să facă probleme, până la flinte mici, elementare, care ne ies zilnic în cale, cum ar fi cea surprinsă în această fotografie.

Indiferent cât de mult credem că creștinismul este

mult mai presus de politeism din acest punct de vedere, el acceptă aceste spirite și vorbește efectiv despre ele în mod constant în Biblie și în toate învățăturile doctrinei creștine de-a lungul secolelor. Creștinismul le numește „îngeri” sau „demoni” și le atribuie puteri – majoritatea acestora, în fapt, sunt prezentate ca fiind răzvrătite împotriva lui Dumnezeu în istoria sacră – și distincții importante sunt făcute între ei.

Trebuie să avem în vedere gradațiile între diferite clase de „îngeri”: arhangheli, îngeri, tronuri, domnii, puteri, principate, heruvimi, serafimi... Toate aceste denumiri sunt dovada că Biserica are o idee bine definită și concretă despre spirite. Ce este și mai curios este faptul că, chiar în Biblie, Iehova însuși se autointitulează „înger”.

JOCURILE ZEILOR

Mitologiilor bogate și eclectice ale tuturor popoarelor, care ne-au fost prezentate în epocile trecute ca rezultat al imaginației aproape copilărești a culturilor primitive, li s-a dat treptat crezare în vremurile trecute. Vedem în ele chiar rememorarea evenimentelor ce au avut loc cu multe mii de ani în urmă, deformată de trecerea secolelor. Antropologii le-au studiat și le cunosc bine, dar se concentrează asupra lor dintr-o perspectivă părtinitoare, în scopul de a explica propriile lor teorii. Cercetătorii noii teologii cosmice le examinează dintr-un punct complet diferit și mai inclusiv de vedere, fără a cădea în capcana nici unei teorii a priori născocită de antropologi și nici unei dogme îndârjite a vreuneia dintre religiile ce au ținut prizoniere aproape toate mințile locuitorilor acestei planete.

ILUMINĂRI DIN MITOLOGIE

Cercetătorii acestei noi teologii încearcă să lămurească și să coroboreze aceste mituri prin compararea lor cu alte fapte pe care le găsim în istorie și cu numărul vast de fenomene pe care le întâlnim astăzi.

Studiul acestor mitologii a arătat că demult, și nu

atât de demult, în Antichitate (și vom vedea în curând că și în vremurile noastre), ființe care s-au pretins de origine cerească s-au arătat în fața locuitorilor speriați ai acestei planete și au pretins că sunt „zei” atotputernici sau, mai îndrăzneț, Dumnezeu-Creator al Universului.

Pământenii primitivi, cu o cunoaștere rudimentară a naturii, au fost, pe de o parte, uimiți de frumusețea la care au fost martori și îngroziți, pe de altă parte, nepunând niciun moment la îndoială faptul că au stat în fața conducătorilor Universului, predându-le mintea fără ezitare și punându-se la dispoziția lor necondiționat.

Dacă aceasta ar fi fost cazul unei singure culturi, i-am putea atribui o serie de cauze, dar adevărul este că fenomenul de manifestare a unei „zeități” a avut loc în aproape toate culturile din care avem o înregistrare scrisă. În mod colectiv, fenomenul de manifestare divină și, în mod individual, fenomenul de „apariție” sau „iluminare” sunt evenimente ce s-au repetat pe toate meridianele, în toate culturile și în toate epocile de-a lungul secolelor.

Este momentul potrivit să discutăm dacă aceste credințe comune tuturor culturilor sunt datorate aparițiilor obiective ale ființelor „cerești” sau dacă au fost pur și simplu o creație subiectivă, datorată religiozității înnăscute, proprie oamenilor de-a lungul veacurilor. Știința oficială, cu psihologi și psihiatri în prim-plan, ne va spune că toate aceste convingeri sunt în mod incontestabil datorate celei din urmă și că astfel de apariții obiective nu au avut niciodată loc.

La polul opus, avem fanatici religioși (sau pur și simplu credincioși ardenti) care apără – cu propria viață, dacă este necesar – faptul că realitatea obiectivă a manifestărilor divine și a aparițiilor învățate prin credința lor sfântă este de necontestat.

Cine are dreptate? Așa cum cititorul știe foarte bine, adevărul nu este proprietatea nimănui, iar în acest caz particular exact așa este. Știința are dreptul să

declare că de nenumărate ori ceea ce este descris ca o „viziune” este simplă halucinație, produsul unei minți bolnave, și că ceea ce este descris drept miracol – adică o dovadă a prezenței imediate sau aproape imediate a lui Dumnezeu – nu este mai mult decât utilizarea conștientă sau inconștientă a unei legi naturale, necunoscute, de către făcătorii de minuni.

Aceasta rezumă partea adevărului conținut de știința oficială, care nu este nici măcar o sumă medie. Contingentul religios are, de asemenea, cota sa de adevăr. Eroarea lor constă în a denatura faptele și a le exagera proporțiile, transformând fenomene relative, locale și temporale în adevăruri absolute sau universale. În multe ocazii, evenimentul unei viziuni sau apariții s-a produs în mod obiectiv, dar nu a fost exact ceea ce martorii s-au gândit că este sau, mai exact, ce au fost făcuți să creadă că a fost.

Aici intră în joc activitatea înșelătoare a zeilor. Această activitate nu are loc doar imediat și pe termen scurt asupra clarvăzătorilor și fraților întru religie, ci se extinde ulterior pe mulți ani, chiar până la oamenii de știință și societatea umană, în general, făcându-i să creadă că astfel de „viziuni” sunt pur subiective, „mitice” și complet lipsite de orice realitate.

După cum putem vedea, zeii joacă un joc dublu: martorii imediați sunt transformați în fanatici furioși (nu au încotro, după ce au văzut și au simțit), iar societatea în general – comunitatea științifică în special – care nu a fost martoră, trăiește un efect total opus, creându-și o rezistență mentală deosebită și stranie față de acceptarea faptului că astfel de lucruri pot fi reale, indiferent de câte ori la vedem repetate și documentate până la saturație în toate cărțile sacre și profane ale tuturor culturilor și tuturor epocilor.

Religiile – omniprezente de-a lungul istoriei umanității – sunt rezultatul unor astfel de evenimente „imposibile”.

MAGICIENII STRANIULUI ȘI MASCA EXTRATERESTRĂ A RĂULUI DE SEAN CASTEEL

În era modernă a OZN-urilor, ce datează din anul 1947, de când au avut loc faimoasa apariție a unei farfurii zburătoare a lui Kenneth Arnold și chiar mai renumitul incident Roswell, mulți cercetători în ozenologie au privit dincolo de timpurile moderne și au plasat decisiv fenomenul în context istoric, datându-l la începuturile cele mai străvechi ale umanității.

OZN-urile și ocupanții lor extraterestri nu sunt ceva nou, spun acești cercetători, și pot reprezenta mai curând o mască mai tehnologizată pentru entități considerate multă vreme drept spirite rele sau demoni.

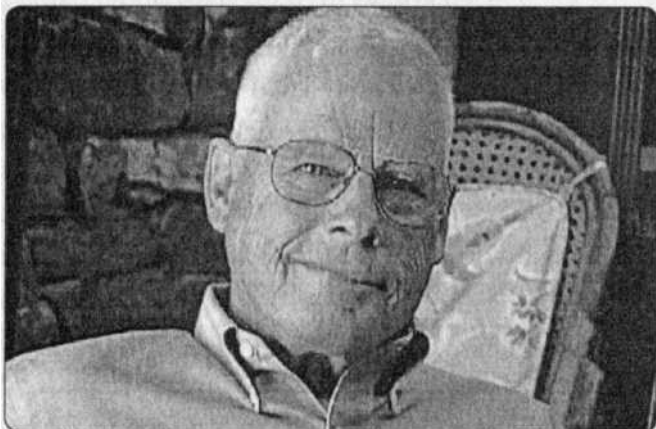
JOHN LEAR

John Lear este fiul inventatorului Lear Jet, William P Lear. John Lear este, de asemenea, un pilot cu experiență, cu multe mii de ore de zbor, dar și presupuse contacte în cadrul CIA, realizate în misiunile de zbor pe care le-a efectuat pentru agenție.

Potrivit lui Lear, primul contact între extraterestri și guvernul american a avut loc în 1964, iar un tratat formal a fost negociat între 1969 și 1971. Tratatul implica un schimb între tehnologia extraterestră superioară și cooperarea guvernului american prin acoperirea unor „cercetări” extraterestre pe planeta noastră, ce au inclus faimoasele mutilări de vite și răpiri de ființe umane. Lear mai spune că extraterestrii și guvernul american operează un centru comun de cercetare în faimoasa Zonă 51 din Nevada. Lear a contribuit la dezvoltarea grupului Dark Side al Comunității OZN și, deși a avut partea lui de detractori, nu s-a dovedit niciodată că a greșit crezând că se petrece ceva rău, ceva care, cu ceva timp în urmă, a atras guvernul american în capcana unei cooperări fără speranță.

RECIPIENTE ALE SUFLETULUI

Lear este extrem de direct în privința aspectelor negative ale fenomenului OZN. De exemplu, abordarea lui cu privire la extraterestrii gri ține cu certitudine de partea sinistră a spectrului. „Scopul celor Gri”, a declarat Lear într-un forum online despre OZN-uri, „este să aibă grijă de recipiente – de noi. Suntem recipiente ale sufletelor. Când un suflet este făcut, trăiește pentru totdeauna. Acesta nu moare niciodată până când este dincolo de orice mântuire. Aceasta se întâmplă foarte

Prezentat aici în carlinga avionului Lockheed Starfighter, John Lear, ofițer-pilot pensionat, cu peste 19.000 de ore de zbor, a pilotat peste 100 de tipuri diferite de avioane și deține orice premiu imaginabil în materie de teste de zbor.

Prezență obișnuită la emisiunea Coast to Coast AM, John Lear a ajuns la câteva concluzii „stranii” în privința adevăratei naturi a OZN-urilor și a ocupanților acestora.

S r rar. Viitorul este deja scris și data morții tale este deja stabilită. Dacă te afli într-un accident sau într-o situație care îți pune viața în pericol, cei Gri intervin în secret și te salvează”.

Probabil pentru a menține lucrurile conform programului, astfel încât fiecare să ajungă la momentul morții la timpul potrivit, predeterminat. Cu toate acestea, interesul lor față de sufletele noastre este unul prădător, mânat de foame. Extraterestrii gri absorb sufletele în întregime, cu scopul de a se hrăni cu energia nefericirii pe care ei înșiși o provoacă, la fel ca setea de sânge a unui vampir. Cel mai probabil, cei Gri sunt condamnați să sufere de foame în eternitate și nu se pot sătura niciodată de tortură umană.

O RELATARE STRANIE DIN DOSARELE KARLEI TURNER

Un bărbat de aproape 50 de ani a venit la noi să analizeze câteva întâmplări din viața lui legate de extraterestri, iar în interviu, cu toate că aparent nu era legat de extraterestri, ne-a relatat un episod straniu, care îl bântuia încă din copilărie. Pe când avea 10 ani, bunica a venit în vizită la el acasă și, de vreme ce casa era mică, a împărțit patul cu ea în prima noapte de vizită.

În timpul nopții, băiatul a fost trezit de o voce masculină puternică. Nu a putut să înțeleagă ce spunea vocea, dar suna furioasă și se adresa bunicii care stătea lângă el. În dimineața următoare, și-a întrebat bunica: „Ce a fost vocea aceea din dormitor de azi-noapte?”

Bunica, cu ochii în lacrimi, l-a îmbrățișat strâns și i-a spus că „era diavolul”. Ea n-a mai pomenit nimic despre întâmplare, dar a insistat ca fiul ei să o ducă imediat înapoi la ea acasă. Era o cerere nerezonabilă, iar fiul ei a încercat s-o convingă să se răzgândească. Însă

bunica era de neclintit, iar fiul ei a fost de acord să o ducă acasă în ziua următoare.

Întreaga familie a făcut călătoria de peste 150 de kilometri spre ferma bunicii, iar în mai puțin de o oră de la sosirea lor, bunica a suferit un atac cerebral și a murit. De la acea întâmplare, bărbatul simțise povara grea a vinovăției față de moartea bunicii. Cu toate că nu exista niciun motiv rațional să se simtă astfel. Întreaga întâmplare era stranie și misterioasă, însă în toate întâlnirile de gradul III pe care le-a avut ulterior a simțit că extraterestrii îi erau prieteni și îl ajutau, potențându-i capacitățile mentale.

A fost pregătită o ședință de regresie hipnotică, iar pe timpul hipnozei, bărbatului i s-a cerut să se întoarcă la experiența din copilărie. El și-a amintit o răpire în care el și bunica lui au fost duși într-o navă spațială în compania unor extraterestri reptilien. El și-a amintit cum extraterestrii îi spuneau bunicii că erau interesați să afle cunoștințele ei despre plante medicinale și au oferit la schimb informații medicale de-ale lor.

Extraterestrii au dat băiatului și bunicii un lichid de băut, explicând că era benefic și o va face pe bunică să se simtă din nou tânără și atrăgătoare. Prin urmare, amândoi l-au băut, iar bărbatul și-a adus aminte că bunica lui arăta într-adevăr mult mai tânără. Aceasta era limita amintirii sale.

Împreună cu dl Bartholic, un cercetător OZN din Tulsa care conducea regresia, bărbatul a fost derutat de mărturie, deoarece în eveniment nu exista nimic care să justifice vina simțită față de moartea bunicii lui. Prin urmare, dl Bartholic» >

a adâncit starea de transă și i-a cerut să privească din nou în trecut, într-o perspectivă mai clară. Iar ceea ce și-a amintit bărbatul a fost mult mai tulburător.

La început, răpirea a urmat amintirea inițială. Dar când a băut lichidul, își amintea acum de un sentiment puternic de schimbare ce se petrecea în trupul lui. Și a

văzut că bunica nu arăta deloc mai tânără. În schimb, a fost pusă pe o masă, iar un reptilian care voia să aibă contact sexual cu ea s-a apropiat. Lichidul acționase ca un afrodisiac, însă bunica a opus rezistență și a zis că, de vreme ce soțul ei murise, nu va mai face sex cu nimeni. Reptilianul a râs și a dispărut pe moment din cameră. Când s-a întors, era însoțit de un bărbat care arăta exact ca soțul ei decedat.

În acel moment, bunica a fost de acord să facă sex, dar în timpul actului sexual, și-a dat seama dintr-odată că imaginea soțului decedat era o iluzie crudă. Reptilianul era, de fapt, deasupra ei, iar ea a țipăt, opunându-i rezistență serioasă ca să o lase în pace. Odată ce a terminat cu ea, reptilianul l-a ridicat pe băiețel și l-a pus deasupra bunicii, forțându-i pe amândoi în actul sexual.

Apoi bunica a fost dată jos de pe masă, iar băiețelul a fost victimizat de reptilian, forțat fiind la sex oral și anal. Bunica a protestat violent, împingându-l pe reptilian de lângă nepotul său și interpunându-se între ei". Pe Ilisus", a strigat ea, „nu vei atinge acest băiat!"

Acesta a fost probabil lucrul care nu trebuia spus, pentru că reptilianul s-a înfuriat și a amenințat-o: „Vei muri din cauza asta!", i-a spus, iar cei doi s-au întors în dormitorul de unde fuseseră luați. Și, așa cum s-a dovedit, bunica a murit imediat după aceea. Acesta era, deci, motivul sentimentului de vină de-o viață față de moartea ei. Fusesse forțat să facă sex cu ea, iar >)

moartea ei a survenit la scurt timp după aceea. Dar nu ar fi ieșit nimic la iveală dacă dl Bartholic ar fi făcut ce face majoritatea cercetătorilor și ar fi oprit regresia după dezvăluirea poveștii cu schimbul de plante medicinale.

Există alte cazuri în dosarele noastre ce prezintă amăgiri similare în faza inițială a rememorării hipnotice. Nu putem avea încredere în prima amintire, este clar, deoarece, ca orice altceva din experiența răpirii, poate fi

o mască suplimentară a evenimentelor.

Înainte de a ne permite să credem în bunăvoința interacțiunii cu extraterestri, ar trebui să ne întrebăm: ființele iluminate au nevoie de întunericul nopții ca să facă fapte bune? Trebuie să ne paralizeze și să ne lase neajutorați? „îngerii” trebuie să ne fure fetușii? Trebuie să manipuleze organele genitale ale copiilor noștri și să ne sondeze rectul? Iar frica, suferința și amăgirea se potrivesc cu înaltele motive spirituale?

Guvernul este aliatul lor

Din Universul OZN

EDITAT DE TIMOTHY GREEN BECKLEY Ca și cum natura celor Gri nu era destul de rea, ei lucrează și împreună cu propriul nostru guvern! Aceasta este una dintre temele majore ale lui Lear, că guvernul nostru a încheiat un acord cu diferite forme de viață extraterestre și a fost luat de mare fraier foarte multă vreme, în calitate de cercetător, Lear menține o corespondență consistentă cu mulți alți cercetători. Istoriile următoarelor >)

cazuri au fost raportate lui Lear de către un investigator pe nume Bill English, care pretindea că a obținut informațiile în 1977, când i s-a permis să citească un document strict secret denumit PROJECT GRUDGE/BLUE BOOK REPORT NUMBER 13.

Unul dintre rapoarte era numit „Cazul de la Ferma Darlington”, din Ohio, iar incidentul a avut loc în octombrie 1953.

„Un bărbat, soția și fiul de 13 ani s-au așezat la cină. Pe când stăteau la masă, luminile din fermă au început să scadă. Câinii și animalele făceau agitație pe afară. Băiatul de 13 ani s-a ridicat de la masă să vadă ce se întâmplă. Și-a chemat mama și tatăl să vină să se uite la luminile ciudate de pe cer”.

Ei au văzut o minge rotundă de foc pe cer, iar băiatul a început să o alerge în câmp deschis. În timp ce părinții îl urmăreau, lumina a coborât din cer și băiatul a

început să țipe după ajutor. Tatăl și-a înșfăcat pușca, iar când s-a întors, a văzut că fiul său a fost răpit de ființe ca niște omuleți. Tatăl a tras de mai multe ori spre lumină, dar în zadar. Ei au descoperit unul dintre câinii lor cu capul zdrobit, dar nici urmă de băiat și nicio amprentă lăsată de omuleți.

A fost chemată Poliția, dar raportul oficial spunea că băiatul a fugit și s-a pierdut în pădure. În mai puțin de 48 de ore, Air Force a stabilit că familia a trăit o întâlnire adevărată „de gradul III” și a forțat părinții să se mute într-o instituție secretă, undeva în nord-vestul Statelor Unite, care avea facilități medicale pentru a trata efectul radiațiilor și alte maladii similare. Ambii părinți erau în stare de șoc și aveau nevoie de psihoterapie intensivă.

JOHN A. KEEL: FILOSOFIA OZN-URILOR
DEMONICE

Demonologia nu este doar o altă știință trăsniță. Este studiul antic, academic al monștrilor și demonilor care se pare că au coexistat cu omul de-a lungul istoriei. S-au scris mii de cărți despre subiect, multe dintre ele de către clerici educați, oameni de știință și cărturari, iar o serie nenumărată de evenimente demonice bine documentate stă deja la dispoziția oricărui cercetător. Întâmplările și aparițiile descrise în această literatură impresionantă sunt similare, dacă nu complet identice, cu cele din domeniul ozenisticii. Victimele demonomaniei (posedării) suferă de aceleași simptome emoționale și medicale ca și contactații OZN-urilor. Demonomania este atât de comună, încât a dat naștere studiului medical și psihiatric al demonopatiei.

De-a lungul întregii istorii, manifestările demonologiei și demonopatiei au fost percepute dintr-o perspectivă religioasă și explicate ca lucrare a Diavolului. Manipulările bizare și efectele bolii descrise în literatura demonologică sunt privite de obicei ca rezultat al marelui conflict nevăzut dintre Dumnezeu și Diavol. În domeniul OZN, s-a observat același conflict, iar

adeptii l-au explicat drept război spațial între „apărătorii” (băieți bun din spațiu) care ne protejează planeta și o rasă extraterestră malefică. Manifestările sunt aceleași, doar cadrul de referință este diferit.

Conform literaturii, Diavolul și demonii săi pot să se manifeste în orice formă și pot imita orice este fizic, de la îngeri la monștri groaznici cu ochi strălucitori. În aceste povești se materializează și se dematerializează obiecte și entități ciudate, la fel cum OZN-urile și splendorii lor ocupanți apar și dispar, trec prin ziduri și au alte aptitudini supranaturale.

Au interpretat anticii greșit aparițiile OZN-urilor, plasându-le într-un context religios? Se pare că nu. Literatura arată că fenomenul a cultivat cu grijă cadrul religios în perioada timpurie, la fel cum manifestările moderne au susținut atent contextul de referință extraterestru. Operațiunea Calul Troian este în principal aceeași Marie cu o pălărie nouă, actualizată. Emisarii Diavolului de odinioară au fost înlocuiți cu misterioșii „men-in-black”.

Așa-zișii îngeri ai vremurilor biblice au devenit magnificii oameni ai spațiului. Demonii, diavolii și falșii îngeri erau considerați mincinoși și hoți de către primii oameni. Aceiași impostori apar acum ca venusieni cu plete.

Toate religiile majore și majoritatea celor minore acceptă conflictul dintre Dumnezeu și Diavol, iar scripturile acestora evidențiază episoade probabil reale în care ființele umane au avut experiențe directe cu acest conflict. O mare parte din întreaga literatură sacră constă în materiale pretins dictate oamenilor de ființe supranaturale, iar o parte din acestea par mai mult alegorice sau metaforice decât reale. Fenomenul oferă informații despre scopul și originea omului, deghizate atent sub termeni și episoade fictive, care pot fi înțelese de mințile oamenilor din perioada în care mesajele erau transmise. Așadar, povestea lui Adam și a Evei ar putea

să nu fie adevărul efectiv, ci numai o simplificare considerabilă a acestuia.

În „Cărțile uitate ale Edenului”, o carte apocrifa ce se pretinde tradusă din egipteană veche în secolul al XIX-lea, ni se spune că Satana și gazdele sale au fost îngeri căzuți care au populat pământul înainte ca Adam să fie adus la viață, iar Satana a folosit lumini, foc și apă ca să scape planeta de acele creaturi supărătoare. Se deghiza el însuși în înger din când în când și apărea ca o tânără frumoasă care încerca să-l ducă pe Adam la pierzanie. Tipurile de lumini OZN sunt unele dintre instrumentele Diavolului descrise în „Cărțile uitate ale Edenului”.

Variații subtile ale aceleiași teme se pot găsi în Biblie și în numeroase scrieri sacre ale culturilor orientale. Omul religios a fost mereu atât de fascinat de principala (și probabil alegorica) poveste, încât a fost omisă partea ascunsă. Acea că pământul a fost ocupat înainte de venirea sau crearea omului. Ocupanții sau forțele inițiale erau parafizice și posedau puterea de preschimbare a formei. Omul era intrusul, iar ocupanții sau posesorii inițiali nu erau foarte încântați de intruziune. Conflictul inevitabil a început între omul fizic și posesorii parafizici ai planetei. Omul a acceptat interpretarea că acest conflict s-a dezlănțuit între creatorul său și Diavol.

Punctul de vedere religios a fost mereu acela că Diavolul atacă omul (încercând să scape de el), copleșindu-l cu dezastre, războaie și diverse nenorociri. Există dovezi istorice și moderne că exact așa stau lucrurile.

Un aspect major, însă prea puțin explorat, al fenomenului OZN este, prin urmare, mai degrabă teologic și filosofic decât pur științific. Problema OZN nu poate fi vreodată lămurită de fizicieni și oameni de știință decât dacă au fost școliți în arte liberale, teologie și filosofie. Din nefericire, majoritatea disciplinelor științifice sunt atât de solicitante, încât practicanții au

puțin timp sau înclinație să studieze subiecte complicate din afara domeniilor lor imediate de interes. Satana și demonii lui fac parte din folclorul tuturor raselor, indiferent cât de izolate ar fi fost una de alta. Indienii din America de Nord au multe legende și povești despre o entitate diabolică ce apărea sub înfățișarea unui bărbat și era cunoscut drept scamatorul, deoarece tăcea trucuri josnice. Triburi din Africa, America de Sud și îndepărtatele insule ale Pacificului au povești similare.

FUGIȚI MÂNCÂND PĂMÂNTUL!

John A. Keel, Un scurt fragment din „Operațiunea Calul Troian”.

Un alt raport similar indică faptul că guvernul este conștient de incidente de mutilare umană chiar în rândurile sale. Un sergent din Air Force pe nume Jonathan P Lovette a fost văzut fiind luat prizonier la bordul a ceea ce părea a fi un OZN la Baza de Testare a Rachetelor White Sands din New Mexico. Incidentul a avut loc în martie 1956, iar maiorul William Cunningham a fost martor. Cei doi erau într-un câmp de lansare în căutarea resturilor unei rachete de testare, când Lovette a trecut peste creasta unei mici dune de nisip și a ieșit o vreme din câmpul vizual.

Cunningham l-a auzit pe sergentul Lovette strigând în ceea ce el a descris ca „teroare sau agonie”. Maiorul a fugit peste creasta dunei și a văzut cum sergentul era târât în ceea ce părea să fie un disc argintiu care plutea în aer la o înălțime de 15 – 20 de metri. Un obiect lung în formă de șarpe era înfășurat în jurul picioarelor sergentului, trăgându-l în disc, după care discul s-a ridicat repede spre cer. Patrula de căutare au fost trimise pe teren. După ce și-a spus povestea, maiorul

Cunningham a fost internat la Dispensarul Medical White Sands pentru observație. După trei zile de căutare, trupul gol al sergentului Lovette a fost găsit, la aproximativ 15 kilometri în josul câmpului. Corpul lui fusese mutilat, limba fusese scoasă prin partea de jos a

maxilarului. O incizie fusese făcută chiar de sub vârful bărbiei și se întindea până la esofag și laringe.

Fusese castrat, iar ochii îi fuseseră scoși. De asemenea, anusul fusese îndepărtat și au existat comentarii în raportul cu privire la abilitățile chirurgicale evidente, folosite în îndepărtarea diferitelor organe și țesuturi. Când a fost găsit cadavrul, exista în preajmă o serie de păsări de pradă moarte, aparent ucise când au încercat să se hrănească cu cadavrul lui Lovette.

Lear grupează cazul de dispariție al băiatului de 13 ani de la fermă și cel al sergentului mutilat din Air Force sub titlul „Oribilul adevăr”. „Cel mai bun sfat pe care pot să vi-l dau”, spune Lear, „este ca data viitoare când vedeți o farfurie zburătoare și sunteți fascinați de etalarea evidentă de tehnologie și de luminile strălucitoare în culori pure, ȘI FUGIȚI MÂNCÂND PĂMÂNTUL!”

JACQUES VALLÉE Jacques Vallée este un cercetător de renume mondial, care este respectat nu numai de către cei care cred în OZN-uri, ci și de către cei din afara domeniului, pentru pregătirea de înaltă calitate și dedicația științifică riguroasă. Vallée a fost model pentru personajul „Lacombe” din filmul lui Steven Spielberg „întâlnire de gradul trei”. El este astrofizician ca pregătire și deține un doctorat în informatică la Universitatea Northwestern din Chicago. Este autorul unora dintre cele mai bune cărți scrise vreodată pe tema OZN-urilor, printre care Anatomia unui fenomen” (1966), „Provocare pentru știință” (1967) și „Pașaport spre Magonia” (1970), cea din urmă universal considerată a fi un clasic. Cartea tratează relația dintre contactul cu OZN-urile și poveștile populare despre zâne și oameni pitici.

Cercetările l-au determinat pe Vallée să se concentreze pe aspectele sinistre ale fenomenelor inexplicabile, pe care le-a expus în cartea sa din 1979, „Mesagerii înșelăciunii”. El va continua să scrie

„Dimensiuni” (1988), „Confruntări” (1990) și „Revelații” (1991). Cartea sa cea mai recentă este intitulată „Minuni din cer” (2009) și se ocupă cu apariții antice ale OZN-urilor.

Curajul de a înfrunta

PARANORMALUL Într-un interviu realizat de Daniel Blair Stewart și publicat online sub numele „întâlniri stranii: Intervi cu Jacques Vallée”, Vallée spune că prea mulți cercetători ai fenomenului OZN încearcă să măture aspectele paranormale ale fenomenului sub proverbialul covor”.

Aceasta se datorează în parte”, spune Vallée, „faptului că martorii își mărturisesc astfel de lucruri doar după ce le-au câștigat încrederea. Dar adesea ele sunt o provocare pentru convingerile sau pentru viziunea celor care investighează. Ei ar putea să nu fie pregătiți să le audă sau să le publice, deoarece cred că le-ar putea afecta credibilitatea. Și, din moment ce sunt implicați în a da credibilitate acestei teme, nu doresc să dezvăluie aspectele paranormale ale acesteia. Fiecare apariție a unui OZN are anumite elemente care sunt șocante pentru perspectiva „rațională”, aceea care arată că sunt pur și simplu nave din spațiul cosmic”.

„În ultimele decenii”, își continuă Vallée declarația, „am învățat o mulțime de lucruri noi despre acest fenomen care contrazice ideea că este extraterestru. Nu este un fenomen recent. Este un fenomen care a existat, în măsura în care se poate spune, de-a lungul istoriei într-o formă sau alta. Prin urmare, acest lucru invalidează cu siguranță ideea că avem de-a face cu o civilizație care tocmai ne-a descoperit și vine aici acum. OZN-urile par să fi fost o parte din mediul nostru de foarte mult timp, probabil de când există omenirea”.

OSTILITATEA OZN-URILOR Vallée a continuat să povestească despre o călătorie pe care a făcut-o în Brazilia, unde părea să existe o dovadă de ostilitate a OZN-urilor. „Obiecte ardeau oamenii la propriu”, a spus

el, „cu fascicule de lumină. În câteva cazuri, se părea că acestea i-au ucis. Cu siguranță i-au rănit. Nu am putut dovedi cu adevărat o relație directă cauză-efect în cazurile de deces, dar a existat o relație cauză-efect în cazurile cu leziuni. Oamenii au fost, de fapt, răniți de aceste fascicule”. „Fenomenului nu pare să-i pese deloc”, a continuat Vallée, „fie că este perceput ca bun sau rău. De fapt, poate fi dincolo de nivelul la care oamenii ar defini binele și răul”.

Oricare ar fi fenomenul, totuși, Vallée crede că se extinde la fiecare cultură, fiecare rasă, fiecare religie de pe Pământ. „Eu chiar nu am găsit un singur loc care să nu aibă o tradiție cu privire la acest fenomen”, a spus el.

EXISTĂ DOVEZI DE REA-VOINȚĂ? Fenomenul întrunește însă mai multe aspecte sinistre care susțin opinia lui Vallée, în pofida celor care cred că avem de-a face cu ceva pozitiv și binevoitor.

„Pot să înțeleg”, a spus Vallée, „de ce au crescut așteptările că acest lucru ar putea fi util și binevoitor. Este un fenomen foarte complex, neexplicat și avem mereu tendința de a proiecta propriile fantezii umane în fiecare astfel de fenomen care apare. Ar fi frumos dacă cineva ar coborî din cer și ne-ar spune cum să oprim războaiele și cum să vindecăm cancerul. Din păcate, fenomenului în sine, atunci când te uiți la el în mod obiectiv, nu pare să-i pese de noi deloc. Pare a fi binevoitor în unele cazuri și ostil sau cel puțin dăunător în alte cazuri”.

„Observați că am putea spune același lucru și despre electricitate. Nu am putea trăi fără energie electrică, dar dacă pui degetele într-o priză, te-ar putea Ucide. Asta nu înseamnă că compania electrică îți este ostilă, ci doar că există acolo o forță foarte puternică, căreia nu-i pasă dacă te omoară sau nu. Energiei electrice nu-i pasă în niciun fel, iar eu cred că, într-o oarecare măsură, fenomenul OZN este la fel. Face tot ce trebuie să facă în conformitate cu un șablon pe care nu l-

am detectat. Când oamenii stau în cale, se ard”.

Vallée a recunoscut totuși că, uneori, există o schimbare psihologică pe termen lung, care se manifestă la martorii întâlnirilor de gradul III, o schimbare care poate fi în bine sau în rău.

„Uneori întâlnești oameni”, a spus el, „care par foarte luminați la minte, care au o atitudine foarte pozitivă față de viață, care cred că au abilități de medium, iar când îi întrebi

Vallée, cu dr. J. Allen Hyneck și Sir Eric Gairy din Granada pe fundal
serioasă în Statele Unite ca să promoveze un studiu global

când au devenit conștienți de acestea, le vor localiza în timp în momentul când au văzut un OZN. Unii martori au descris efectiv că au fost vindecați când au fost prinși în raza unui OZN”.

„Există de asemenea cazuri în care se întâmplă reversul. Oamenii se confruntă cu un OZN și viața lor se schimbă în rău. Când își spun povestea, localnicii nu îi cred. Sunt ostracizați, concediați, părăsiți de neveste,

trec prin situații dure, iar uneori sfârșesc devenind vagabonzi”.

Vallée a menționat un caz de acest gen petrecut între anii '60 și '70, în care au fost implicați câțiva americani, oameni ai legii. „Fenomenul tinde să se petreacă”, povestește el, „departe de orașe între, să zicem, 1 și 4 dimineața. Cine poate fi plecat din oraș între 1 și 4 dimineața decât patrulele de poliție! De multe ori, în locuri precum Nebraska, Dakota de Nord, Minnesota sunt cazuri de întâlniri de gradul III noaptea, implicând patrulele de poliție. În numeroase cazuri, viețile le-au fost distruse; au trebuit să părăsească forțele de poliție pentru că oamenii nu îi mai respectau. Erau suspectați că văd lucruri, că suferă de alcoolism”.

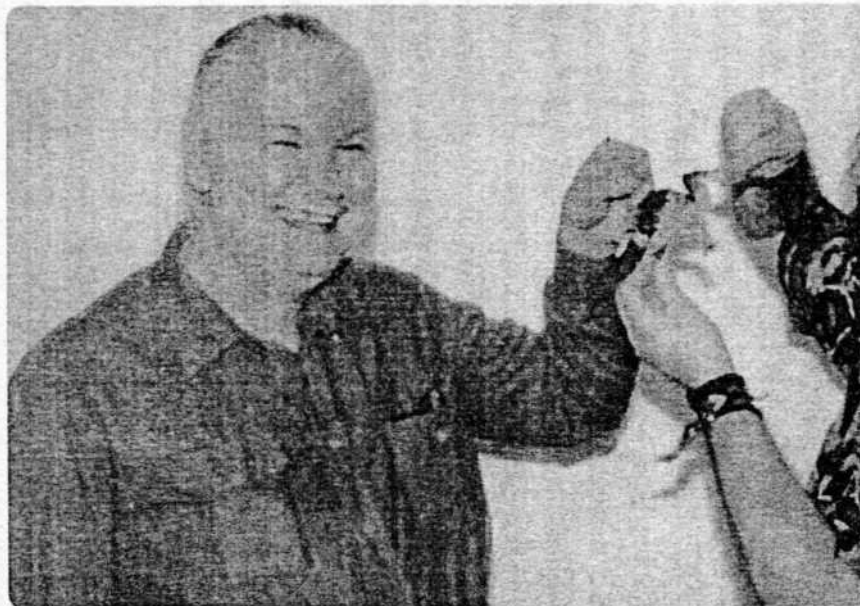
Într-o altă locație de pe Internet, Vallée este citat spunând, în termeni mai flagranți: „Cred că există o mașinărie de manipulare a maselor în spatele fenomenului OZN. ozn-urile ajută la crearea unui nou sistem de credințe. Ele sunt desemnate să ajute la schimbarea sistemului de credințe, iar tehnologia pe care o observăm este numai suportul incidental pentru o întreprindere mondială de seducție subliminală. Ce vedem nu este o invazie extraterestră. Este un sistem de control care acționează asupra oamenilor și care se folosește de ei. Ființele umane sunt sub controlul unei forțe stranie, care îi schimbă în moduri absurde, forțându-i să-și joace rolul într-un bizar joc al decepției”.

FACTORUL „OZ”.

„Cred că OZN-urile sunt un caz special”, a adăugat Vallée, „care ne forțează să punem la îndoială ceea ce numim realitate. În cazul întâlnirilor de gradul III, există un punct în care martorul se pare că intră într-o realitate diferită. Există un cercetător englez, pe numele său Jenny Randles, care denumeste aceasta «factorul Oz». Există un punct unde deodată realitatea observatorului se divide, fiind înlocuită de o altă realitate. Dacă am putea măsura asta, dacă am putea instrumenta martorul,

am putea afla mai multe despre ceea ce numim realitatea fizică. Dar asta ridică o întrebare: cum știm dacă această realitate este reală acum? Cum putem dovedi că este cea reală? Realitatea este pur și simplu un consens uman”.

„Factorul Oz” a fost în mod alternativ explicat drept o intensificare subită a simțurilor ce se petrece la un martor OZN în perioada experimentării unei întâlniri. Este comparabil cu starea în care se afla Dorothy, din filmul „Vrăjitorul din Oz”, în timp ce pășește din peisajul alb negru al Kansas-ului ei natal în lumea viu colorată din Oz. Dar, din nou, după cum întreabă Vallée, cum știm care este realitatea reală? „Una dintre oportunitățile pe care OZN-urile ni la acordă este să privim realitatea într-un context mult mai larg”, spune Vallée. „Orice s-ar dovedi a fi OZN-ul, oportunitatea este aici. Pur și simplu deschizându-ne mintea și forțându-ne să privim universul în alte moduri”.

John Keel îi înmânează prestigiosul Premiu Falling Frog lui. Această ceremonie solemnă a avut loc la întâlnirea Societății Fortean New York, undeva pe la

sfârșitul anilor '80 sau începutul anilor '90.

JOHN KEEL Răposatul John Keel a fost unul dintre cei mai renumiți cercetători ai OZN-urilor și ai fenomenelor paranormale. În 1975, el a publicat „Profețiile Omului molie”, o poveste a investigațiilor desfășurate între 1966 și 1967 asupra aparițiilor lui Omului molie, o creatură ciudată cu aripi, observată în Point Pleasant, Virginia de Vest. Cartea a fost vag adaptată în variantă cinematografică în 2002, cu protagoniști Richard Gere și Alan Bates, care jucau cele două fețe ale personalității lui Keel în căutarea diabolicului Omului molie. Keel a publicat câteva cărți despre OZN și paranormal, inclusiv despre abominabilul om de zăpadă. Cea de a doua carte a lui Keel, „OZN-urile: Operațiunea Calul Troian” (1970), dezbate faptul că multe OZN-uri adesea mergeau în paralel cu poveștile folclorice, cât și cu întâlnirile istorice umanoide și religioase. Keel a murit în anul 2009 la Spitalul Mount Sinai din Manhattan, un oraș în care s-a stabilit încă din adolescență, fiind crescut în nordul

1

statului și intenționând să-și lărgască orizonturile vieții.

UN DEMONOLOG ADEVĂRAT Keel i-a mărturisit cercetătorului OZN George Filer că nu se consideră un ozenolog, ci un demonolog. „Nu simt că extraterestrii sunt de pe altă planetă”, spune Keel, „dar cred că avem de-a face cu Diavolul, îngeri căzuți și demonii săi. Aceste spirite rele au fost cu noi de când sunt înregistrați în istorie și folosesc minciuna, înșelătoria, cascadoriile etc. pentru a ne face să credem că sunt extraterestri”.

Keel i-a mărturisit lui Filer că zânele, aeronavele misterioase, elicopterele misterioase, creaturile, evenimentele

Timothy Green Beckiey poltergeist, mingile de foc și OZN-urile sunt toate o acoperire a fenomenului real pentru a-și ascunde operațiunile diavolești.

În „Planeta noastră bântuită” (1971), el explică: aceștia nu sunt vizitatori ai Pământului, ci sunt disprețuitori și ostili față de oameni. Ei încearcă să ne controleze și să ne influențeze credințele.

În cartea menționată anterior, „OZN-urile: Operațiunea Calul Troian”, Keel și-a expus credințele bazate pe mulți ani de investigații. „Datele statistice pe care le-am extras”, scrie el, „arată că farfuriile zburătoare nu sunt mașini stabile care necesită combustibil, întreținere și suport logistic. Sunt, după toate probabilitățile, transmodificări de energie și nu există în același mod în care există aceste cărți. Nu sunt construcții permanente ale materiei”.

Mesajele primite de cei contactați nu sunt ceva nou. „Mesajele interminabile de la ființele din spațiu ar umple o bibliotecă”, conform celor spuse de Keel, „și, în timp ce comunicatorii pretind că reprezintă o altă lume, conținutul acestor mesaje este identic cu mesajele primite de mediumi și psihologi”.

De asemenea, Keel ia în derâdere noțiunea de credință în entitatea extraterestră binevoitoare „Ashtar”. „Mii de mediumi, psihologi și oameni simpli contactați de OZN-uri”, scrie el, „au primit munți de mesaje de la «Ashtar» în anii din urmă. Domnul Ashtar se autoreprezintă ca lider în marile consilii intergalactice care țin întruniri pe Jupiter, Venus, Saturn și multe alte planete necunoscute nouă. Dar Ashtar nu este o apariție nouă. Variații de nume cum ar fi Ashtaroth, Ashar, Asharoth etc. apar în literatura demonologică de-a lungul istoriei, atât în Orient, cât și în Occident. Dl Ashtar a fost prin preajmă de foarte mult timp, pozând drept zeu și demon, iar acum, în faza modernă, drept om modern al spațiului. Biblia ne avertizează că, în «ultimele zile», această planetă va fi aglomerată de minuni pe cer, false profeții și executanți ai miracolelor. Ar fi putut altcineva să o spună mai bine?”

Efectele extraterestre

SECUNDARE

Poate experiența întâlnirii OZN să ducă la nebunie? Keel nu consideră că adevărul este atât de simplu. „Nu cred că acești oameni suferă direct de nebunie clinică”, a spus el. „Mai degrabă mărturiile par să indice că mințile sunt manipulate de o influență exterioară și că, uneori, structura lor emoțională nu este în stare să-și mențină stabilitatea în fața acestor experiențe.

Unii oameni clachează sub presiune.

Fabulațiile induse produc amintiri ale unor experiențe care sunt convingător de reale, iar un lanț de reacții ale răspunsurilor emoționale creează fanatism irațional. Acești oameni își abandonează slujbele”, a continuat el, „și își dedică timpul și gândirea propovăduind evanghelia oamenilor din spațiu. Relațiile de familie se dezintegrează pentru că energiile lor sunt canalizate într-o singură direcție. Ei devin martirii cauzei extraterestre, fie aceasta sosirea Marilor Frați sau a celei}}

de a Doua Veniri a lui Hristos”.

„Toate acestea înseamnă, de fapt, că cineva sau ceva are puterea de a posedea și controla complet mintea umană. Ființele umane pot fi manipulate prin intermediul acestei puteri ce poate fi utilizată atât pentru scopuri bune, cât și rele. Nu avem cum să știm câți oameni din întreaga lume au fost procesați în acest mod pentru că nu își amintesc să fi trecut prin această experiență, deci nu avem cum să determinăm cine anume dintre noi are implantate «programe» sinistre, ce dormitează în colțurile adânci ale minții.

Presupunând că planul este procesarea milioaneilor de oameni... se poate specula că într-un anume punct din viitor va fi posibilă declanșarea datelor sădite în mintea tuturor, într-un singur moment? Am putea avea deodată o lume de sfinți? Sau am avea o lume de maniaci înarmați care se împușcă unul pe celălalt din clopotnițele

bisericii?”

KARLA Turner

Karla Turner a fost un renumit cercetător în domeniul răpirilor, autor, lector și profesor. Ea și-a obținut doctoratul la Universitatea North Texas din Denton. A scris trei cărți despre fenomenul răpirilor: „Dincolo de realitate”, „Răpirea” („Răpit de OZN-uri”) și „Mascarada îngerilor”. În 1995, Turner a contractat o formă foarte periculoasă de cancer la sân, imediat după experiența răpirii sale. A murit în următorul an, la vârsta de 48 de ani. Ea a fost de neclintit în convingerile sale că OZN-urile și răpirile de către extraterestri sunt rele și odioase și punctul ei de vedere curajos pe această temă continuă să fie în beneficiul multora care au fost răpiți și astăzi.

CE FEL DE SPIRITE SUNT IMPLICATE? „Înainte de a ne permite să credem în bunăvoința interacțiunii extraterestre”, avertiza aspru Turner”, ar trebui să ne întrebăm, au oare nevoie ființele iluminate să folosească puterea nopții pentru a efectua fapte bune? Au ele nevoie oare să ne paralizeze și să ne facă neputincioși în a le rezista? Au oare îngerii nevoie să ne fure feteșii? Trebuie ei oare să manipuleze organele genitale ale copiilor noștri și să introducă sonde în rectul nostru? Sunt frica, durerea și înșelăciunea în concordanță cu înaltele motive spirituale?”

Într-un articol scris pentru acum defuncta revistă „UFO Universe”, Turner a adus argumente pentru a-și susține teoria conform căreia răpirile de către extraterestri sunt răuvoitoare.

„Unii cercetători au subliniat existența unor modele de desfășurare a evenimentelor răpirii, cum ar fi examenul fizic, prelevarea de spermă și ovule, precum și prezentarea mai târziu a unui copil hibrid celui care a fost răpit. Alte modele includ pregătirea celui răpit pentru a transmite livrarea unui avertisment despre un viitor dezastru mondial. Da, aceste evenimente sunt

frecvent raportate și este tentant să credem că explicația pentru răpirile extraterestre se află în aceste modele. Astfel cercetătorii anunță că problema este rezolvată.

Extraterestrii fac experimente pentru încrucișare, afirmă specialiștii în OZN-uri. Nu contează dovezile copleșitoare împotriva contactelor viabile ale speciilor diferite. Sau ni se spune că extraterestrii sunt aici pentru a ne salva de la autodistrugerea noastră și distrugerea planetei noastre prin violență, consumul drogurilor, epidemii, poluare și epuizarea resurselor. Necontând faptul ca aceste probleme s-au înrăutățit de când au început vizitele extraterestre”.

Turner prezintă în continuare o listă lungă a evenimentelor și experiențelor tipice suferite de cei răpiți. Vă vom prezenta aici doar câteva din acestea.

— Extraterestrii pot modifica percepția noastră despre ceea ce ne înconjoară.

— Extraterestrii pot controla ceea ce noi credem că vedem. Ei ni se pot înfățișa sub diferite forme.

— Extraterestrii ne pot lua - conștiința noastră - din corpurile noastre fizice, dezactivează controlul nostru asupra corpurilor noastre, instalează una dintre entitățile lor proprii și folosesc corpurile noastre ca vehicule pentru activitățile lor proprii, înainte de a ne reda conștiința.

— Extraterestrii pot fi prezenți alături de noi într-o stare invizibilă și se pot face doar parțial vizibili. Un număr impresionant dintre cei care au fost răpiți suferă din cauza unor boli grave pe care nu le-au avut înainte de aceste incidente. Acestea au condus la intervenții chirurgicale, anemie și chiar moartea din cauze ce nu au putut fi identificate de către medici.

— Unele persoane răpite experimentează o degenerare mentală, socială și a bunăstării sufletești. Comportament excesiv ce erupe abrupt, cum ar fi abuzul de droguri, alcoolismul, supraalimentarea și promiscuitatea. Se dezvoltă obsesii ciudate ce provoacă

perturbarea vieții normale și distrugerea relațiilor personale.

— Unele persoane răpite relatează cum au fost duse în facilități subterane, unde au văzut creaturi hibride grotești, pepiniere de fetuși humanoizi hibridi și cuve umplute cu un lichid colorat din părți de corpuri umane.

— Cei răpiți raportează că au văzut în aceste facilități oameni care erau goliți de sânge, mutilați, jupuiți și dezmembrați; și mai apoi suprapuși, lipsiți de viață, asemeni butucilor de lemn. Ei au fost amenințați că vor ajunge în aceeași situație dacă nu vor colabora cu răpitorii lor.

— Extratereștrii îi forțau pe oamenii răpiți să întrețină relații sexuale cu ei și chiar cu alte persoane răpite, în timp ce alte grupuri de extratereștri observau aceste spectacole. În astfel de întâlniri, extratereștrii se deghizau uneori în Iisus, Papă, personalități celebre și chiar în soții sau soțiile celor răpiți, cu scopul de a obține cooperarea și încrederea lor.

„Devine clar”, scrie Turner „de la aceste detalii că ființele care fac astfel de lucruri nu pot fi considerate iluminate spiritual, având în minte cele mai bune interese ale rasei umane. Altceva se întâmplă, ceva mult mai dureros și înfricoșător, în multele, prea multele întâlniri și răpiri ale extratereștrilor”.

ÎNVINOVĂȚIREA VICTIMEI

În articolul său, Turner îi atacă pe unii dintre cercetătorii OZN-urilor, care-i consideră vinovați pe cei răpiți pentru reacțiile lor negative legate de această experiență. Cercetătorii susțin că cel răpit nu ar fi suficient de avansat spiritual și psihic pentru a percepe această întâlnire în termeni mult mai amiabili.

„Lucrând cu atâția oameni răpiți de extratereștri decenti, onești și pozitivi, consider că teoria este greșită”, scrie Turner. „Este mai rău decât greșit – este abject, la fel de abject ca și cum ai condamna o victimă a

unui viol de violențele comise împotriva ei. Această atitudine lasă multe persoane răpite să se simtă violate în primul rând de extraterestrii care le-au răpit și apoi de cercetătorii OZN spre care s-au întors să ceară ajutor și explicații”. Există o necesitate, recunoaște ea, ca oamenii să creadă în puterea binelui. „Avem nevoie ca extraterestrii să fie o forță a binelui”, admite ea, „atâta timp cât ne simțim atât de neajutorați în prezența lor. Avem nevoie de o forță superioară să ne ofere salvare și speranță, atât personal, cât și global, atunci când ne pare rău despre situația lumii”.

Extraterestrii înțeleg că noi ne dorim ca ei să fie creaturi binevoitoare și ei utilizează această speranță ca să ne manipuleze.

„Ce mod mai bun de a obține cooperarea noastră decât să ne spună că tot ceea ce fac este pentru binele nostru? Analizând acțiunile rezultate interacțiunii cu extraterestrii precum cele din lista de mai sus, există o mare discrepanță între ceea ce ne dorim de la ei și ceea ce ne fac ei nouă”.

PRACTICA PENTRU ARTA ÎNȘELĂCIUNII Turner detaliază câteva tipare ale înșelăciunii, ce reprezintă un element important în răpiri. Oamenii povestesc câteodată că au fost tratați foarte blând de către extraterestri și că li s-a spus că sunt „speciali”, „aleși” să îndeplinească câteva sarcini în beneficiul umanității. Dându-li-se asemenea mesaje pozitive, răpiții pot ignora frica și durerea și insistă atât asupra lor, cât și asupra altor persoane că există motive superioare care să justifice răpirile. Ei pot uneori să-și aducă aminte de un răpitor binevoitor și nu au amintiri asupra unor acțiuni negative.

Dar cercetări intensive ne arată acum că centrul interacțiunii om-extraterestru este clar un tip de înșelăciune.

„Știm, de exemplu, că amintirile ecran sunt de multe ori utilizate să ascundă răpirile extraterestre.

Astfel de situații abundă, în care o persoană vede un animal cunoscut, însă afară din mediul său natural, cum ar fi o căprioară ori o bufniță, o maimuță ori un iepure, experimentând mai apoi pierderi de memorie. Persoanele se trezesc mai târziu și descoperă o cicatrice inexplicabilă pe corpul lor.

Neliniștea despre întâlnire va persista cu toate acestea și amintirile mult diferite pot începe să iasă la suprafață în vise sau reluări, determinând persoana să ceară ajutor pentru a explica această neliniște. Destul de des se folosește hipnoza regresivă pentru a dezvălui evenimentele din spatele amintirilor ecran în cazul când răpirile tipice de către extratereștri ies la suprafață. Cu toate acestea, din multe dintre cazurile recente reiese că aceste amintiri recuperate pot fi de fapt un alt ecran, o mascare a evenimentelor care sunt mult mai reprobabile”.

Așa că, în conformitate cu cele afirmate de-aurner, victimele răpirilor nu pot avea încredere în amintirile ecran pe care le au și nici în amintirile recuperate care pot reveni mai târziu. Acestea devenind un fel de sală cu oglinzi malefice în care adevărul pierde undeva între multele suprafețe reflectate. Dacă lucrurile cum ar fi actul sexual forțat și toate celelalte forme de victimizare pot fi apărute din punct de vedere moral, mai este cale lungă pentru a înțelege totul.

Lupta lui Whitley Strieber și Budd Hopkins cu forțele BINELUI ȘI ALE RĂULUI

DE SEAN CASTEEL

Pe când eram încă nou în jocul jurnalismului independent și luam primul interviu despre OZN-uri și răpirile extraterestre, adesea îi întrebam pe interlocutorii mei: „Sunt extratereștrii buni sau răi?”. Privind înapoi, realizez că întrebarea era destul de naivă, deoarece misterul OZN-urilor nu-și va dezvălui secretele atât de ușor. Răspunsul la întrebarea mea a devenit tot mai complex cu fiecare an care trece și o definiție a

fenomenului din punct de vedere moral, alb-negru, nu mai este o opțiune.

WHITLEY STRIEBER - FAȚA DIN SPATELE COMUNIUNII

Am început să realizez acest lucru la sfârșitul primăverii anului 1989, când l-am intervievat pentru prima dată pe răpitul de extraterestri și autorul Whitley Strieber în perioada când marele său roman de succes „Comuniunea” a fost ecranizat.

Când l-am întrebat despre rea-voință față de bunăvoință în legătură cu extraterestrii, el a răspuns, „Nu cred că e timpul pentru a închide întrebarea despre ceea ce sunt. Nu cred în această separare dintre alb și negru, dintre bine și rău. Nu așa este făcută viața și nu acesta este modul în care această experiență funcționează. Fără nicio îndoială, aceasta poate fi o experiență foarte dură.

Foarte rar se întâmplă să fie o experiență frumoasă, în sensul sentimental de «dulceață și lumină.» Poate fi devastatoare, cum a fost și pentru mine uneori, datorită puterii sale pure și experienței extrem de dificile de a te confrunta cu o enigmă care este atât de volatilă”.

Patru ani mai târziu, în 1993, l-am intervievat din nou pe Strieber, de data aceasta pentru „UFO Magazine”. Când am abordat aceeași întrebare ca și înainte, el a răspuns un pic diferit. El mi-a vorbit puțin despre cum s-a desfășurat viața lui de la interviul trecut.

„Am trecut prin trei ani”, povestește el, „de la mijlocul lui 1989 până la mijlocul anului trecut, în care am fost extrem de deprimat și nimic, niciunul dintre medicamentele recomandate de psihiatru nu m-au putut scoate din această stare. Eram aproape inert. Apoi am avut o întâlnire cu Vizitatorii, care a fost ca de obicei nespus de terifiantă. Să te întâlnești cu ei, știi, într-o stare ușor de vis, timp de trei secunde sau trei minute este destul de rău. Dar când te întâlnești singur cu ei, față în față, și nu este un vis, când ești treaz și îmbrăcat

și îi vezi clar cum arată, nu-ți poți imagina cât este de teribil”.

Am rămas convins de un lucru în urma acestei experiențe”, a mai adăugat Strieber. „Dacă nu există demoni acolo, s-ar putea la fel de bine să credem că sunt, pentru că tipii ăștia sunt imposibil de distins pe lângă demoni. Imperceptibili. Să îi vezi, să te uiți în ochii lor este să te simți mai neînsemnat pentru totdeauna. Te rănește, ceva în tine dispare pentru totdeauna. Pentru că atunci realizezi că există și asta te face să te simți neînsemnat. Tot ce îți rămâne după asta este să încerci să te cicatrizezi”.

BUDD HOPKINS - DIVERSE NUANȚE DE GRI

Budd Hopkins și Whitley Strieber se cunosc de foarte mult timp. Hopkins deține un rol major în „Comuniunea” lui Strieber, el fiind primul care l-a ajutat pe Strieber să înțeleagă ce i s-a întâmplat. Hopkins a scris o serie de cărți despre fenomenul răpirilor, ce a stabilit un standard al obiectivelor de cercetare, neegalabile, despre misterul extraterestrilor.

Din nou în 1989, când l-am întrebat pe Hopkins părerea sa cu privire la problema binelui față de rău, el a răspuns cu o întrebare proprie.

„Este Exxon (un lanț de benzinării în America) o companie răuvoitoare?”, a întrebat. „Sau este o companie benignă, utilă și minunată? Mai întâi începeți cu deversarea de petrol. Nu există niciun argument în legătură cu deversarea de petrol. Dar deversarea petrolului nu ne fac cunoscute cu adevărat intențiile Exxon-ului, caracterul moral sau natura companiei, încerc din greu să evit orice fel de declarații finale cu privire la ocupanții OZN-urilor”.

Mai degrabă prefigurând un simplu rău din partea extraterestrilor, experiența lui Hopkins aduce mai multe dovezi pentru a sprijini ideea că extraterestrii nu înțeleg prin ce trăiri îi pun să treacă pe cei răpiți.

„Ceea ce trebuie să faci”, spune Hopkins, „este să

înțelegi asta din punctul de vedere uman. Extraterestrii pur și simplu nu înțeleg emoțiile umane. Ei nu înțeleg prin ceea ce ne pun să trecem la nivel psihologic și traumatic. Ei par a fi în măsură să ne manipuleze fizic și să ne șteargă memoria, având în acest mod un fel de abilitate operativă asupra noastră. Dar aceasta nu conferă nimănui o înțelegere despre această situație. Mă străduiesc în cercetările mele să mențin acest tip de obiectivitate pragmatică. De multe ori trebuie să liniștesc o mulțime de speranțe și temeri deopotrivă. Cine dracu' nu și-ar dori să fie altfel decât este? Dar ceea ce vei obține este ceea ce ai".

Hopkins a abordat problema din alt unghi în același interviu. El mi-a spus că ar fi nedrept să-i numim pe extraterestri demoni sau zei pentru că nu gândim astfel cu privire la oameni.

„De exemplu”, spune el, „dacă cineva este nepoliticos cu tine, îți spune ceva prostesc sau îți rănește sentimentele, poți spune: «Este de obicei foarte drăguț cu mine și nu știu ce s-a întâmplat». Dar nu poți spune: «Acum am înțeles că e un demon». Sau atunci când cineva este drăguț cu tine și îți cumpără un cadou sau te scoate la cină în oraș, poți spune: «Ce frumos din partea lui». Dar nu poți spune: «Acum realizez că el este un zeu.»”.

Concluzia este că ar trebui să fim cel puțin la fel de corecți din punct de vedere moral cu extraterestrii pe cât suntem cu oricare dintre semenii noștri. Dacă această comparație ar avea sens pentru cineva care a avut literalmente o întâlnire apropiată cu ceva rău, este cu totul o altfel de întrebare. Iar răspunsul la această întrebare este, din punct de vedere moral, mult mai complex decât era înainte.

AVERTISMENT EXTREM ADRESAT
POTENȚIALELOR PERSOANE CONTACTATE DE OZN-
URI de Brad Steiger

Bărbați și femei bine intenționați și serioși ne scriu

deseori pentru a ne întreba cum ar putea stabili un contact cu inteligențele extraterestre din alte lumi, ființe din ținuturi de poveste, entități din alte dimensiuni, îngeri din planuri superioare. Întotdeauna îi sfătuim pe acești oameni să fie extrem de precauți, ei nefiind conștienți de ceea ce-și doresc.

A încerca să intri în contact cu orice fel de formă de inteligență multidimensională – fie spiriduș, înger păzitor, ghid spiritual sau entitate din spațiu – fără a te pregăti în prealabil printr-un program amplu de studiu, de autoexaminare, formare și disciplinare poate fi destul de riscant. A-ți deschide psihicul către astfel de energii înainte de a atinge un grad ridicat de echilibru spiritual reprezintă riscul de a lăsa forțe distructive să se dezlănțuie asupra ta și a casei tale sau ca și cum ai invita o inteligență parazitară și perturbatoare în sufletul tău.

Pentru a demonstra punctul nostru de vedere, vă înfățișăm alăturat experiența unui grup de tineri foarte capabili și inteligenți care au crezut că pot să interacționeze cu succes cu misterioasele OZN-uri și să devină stăpânii universului.

Credeau că ar putea controla

INTELIGENȚA EXTRATERESTRILOR

Bill Fogarty a văzut un OZN la începutul anilor '70, pe când era un student junior de 20 de ani la Universitatea din Indiana la South Bend. La scurtă vreme după aceasta, a povestit despre cele văzute membrilor unui grup care se adunaseră într-o seară să discute despre politică, filosofie și artă. Discuția a deviat în timp ce membrii aduceau argumente pro și contra despre realitatea farfuriilor zburătoare și despre posibilitatea formei de viață extraterestră.

În noaptea aceea, în drum spre casă, Fogarty a văzut un alt OZN. El a fost reticent în a menționa acest al doilea episod, gândindu-se că prietenii săi vor găsi greu de crezut acest lucru, având în vedere și tema discuției aprinse de mai devreme. A doua zi, cu toate acestea, el a

fost uimit să afle că alți patru membri ai grupului au susținut că au asistat cu o noapte în urmă, pe când se întorceau la apartamentele lor, la zborul la mică altitudine al unui OZN.

În raportul său scris către noi, Fogarty a subliniat faptul că atât el, cât și prietenii lui erau normali din punct de vedere fizic, nefiind consumatori de băuturi alcoolice sau droguri. Doi dintre ei erau veterani din Războiul din Vietnam. Fiecare dintre cei cinci se mândrea cu menținerea unei abordări reci și analitice la toate aspectele vieții și toți erau extrem de sceptici cu orice subiect legat de ocult sau bizar.

Cu toate acestea, fiecare dintre ei a jurat că a văzut ceea ce a fost fără îndoială un obiect pe cerul nopții ce nu ar fi putut fi identificat ca o aeronavă convențională, o manifestare celestă

obișnuită, un balon meteorologic, o pasăre sau orice altceva care ar fi putut zbura deasupra lor.

Patru nopți mai târziu, doi dintre cei cinci au văzut un alt OZN. Apoi, în următoarea seară, Fogarty și ceilalți doi au văzut un obiect aerian foarte strălucitor în jurul orei 1 noaptea, pe când se întorceau de la film. „Am decis să formăm un grup disident cu scopul de a ne concentra asupra fenomenului OZN”, afirmă Fogarty. „Eram extrem de conștienți de faptul că principalul grup de vulturi ai culturii vor lua în râs experiențele noastre cu farfuriile zburătoare; așa că ne-am îndreptat spre un restaurant deschis toată noaptea pentru a ne compara notițele și gândurile la răspunsurile noastre subiective despre experiența întâlnirii, care părea cu siguranță un fenomen necunoscut”.

Nu a mai durat mult și cei cinci au observat împreună, în grup, un OZN. Din acea seară, ei au instituit ronduri de urmărire a cerului nopții.

„Cu toți am asistat OZN-urile «dansând» pe cer la miezul nopții”, afirmă Fogarty”. Odată stăteam la 10

metri de două lumini nocturne ce pluteau silențios în aer. Mai târziu, am auzit bătaie în întuneric, voci cavernoase, o respirație grea și urmele strivite ale unor entități nevăzute. Destul de ciudat, am fost cu toții capabili să ne menținem «sângele rece» față de fenomenele ce se petreceau în jurul nostru. Poate că am fost aleși pentru un fel de interacțiune specială cu ființe superioare. Poate că în secret am început să ne vedem ca stăpânii celor două lumi”.

La urma-urmei, a subliniat Fogarty, ei erau studenții de top ai decanului, toți tineri atletici, echilibrați emoțional, mental și sexual. „Cred că am considerat că oamenii model ai Renașterii, cum am fi noi înșine, ar trebui să poată să se ocupe rațional cu astfel de fenomene și controleze complet situația”.

Dar apoi, brusc, manifestările au devenit mai agresive și ostile. Când credeau că erau capabili să exercite controlul asupra forțelor invizibile provenite de la OZN-uri, ucenicii experți au constatat nu numai că erau departe de a fi egali vizitatorilor nevăzuți, dar erau, de asemenea, în pericol de a-și pierde controlul asupra lor înșiși.

Într-o noapte, energiile invizibile au trecut prin casa unui membru al grupului, bătând în pereți, zgâriind piciorul patului, izbindu-l în față pe tânărul speriat, terorizându-i întreaga familie. Unii dintre membrii grupului au fost urmăriți de automobile ce aveau un amestec bizar de stiluri și modele.

În următoarele câteva luni, numărul incidentelor chinuitoare îndreptate împotriva studenților a crescut și s-a extins, incluzând ciudați vizitatori nocturni în apartamentele câtorva dintre ei.

Radiourile și televizoarele

PORNEAU SINGURE Ușile se închideau și deschideau, deși, când erau încercate, erau încuiate. Un membru al grupului a făcut o afirmație extraordinară despre cum a fost teleportat într-o noapte din dormitorul

său în mijlocul unei păduri de la marginea oraşului. „Pe cât de absurd ar putea să sune toate acestea”, declară Fogarty, „eu sunt sigur că cei mai mulţi dintre noi au acceptat toate aceste experienţe ca fiind adevărate, deoarece toţi am avut de suferit nişte întâlniri incredibile. Toţi ne-am pierdut orice simţ al perspectivei”.

Fogarty a admis că a început să doarmă cu lumina aprinsă şi un pistol calibrul 38 sub pernă. Altul din cei cinci a investit mulţi bani în arme şi s-a alăturat unui grup ce oferea sacrificii lui Odin. Cel de-al treilea „a renăscut din nou” într-un grup creştin fundamentalist.

Ceilalţi doi rămaşi au renunţat la colegiu cu o lună înainte de absolvire. Până la momentul când ne-a trimis acest raport, Bill Fogarty a avut mai mulţi ani să ia în considerare marea întrebare a ceea ce toate acestea au semnat: căutarea îndrăzneată a cinci bărbaţi tineri şi inteligenţi pentru a aborda misterul OZN şi încercarea să devină una cu energia lui.

„Cred că cinci dintre noi am crezut că am intrat într-un fel de joc, un concurs, o provocare, o experienţă de testare”, spune el. „Problema a fost că nu am ştiut toate regulile”.

„Societatea modernă nu-şi pregăteşte tinerii să joace acest tip de jocuri. Societatea modernă nu spune copiilor ei că mai există o altă realitate în jurul lor. Educatorii noştri au ignorat experienţa individuală mistică şi alte dimensiuni ce se pot deschide celor care intră în stări alterate ale conştiinţei – fie cu ajutorul medicamentelor, fie prin obstacole accidentale în zone crepusculare”.

Bill Fogarty îşi aminteşte că la început a avut sentimentul că aveau de-a face cu un fel de energie emanată din spaţiul cosmic, de la un fel de lume extraterestră, dar acum crede că au activat cumva un fel de energie care face parte din această planetă. „Cred că am declanşat un fel de model arhetipal cu minţile

noastre. Poate asta este ceea ce magicienii au încercat să facă încă din zilele Cro-Magnon – să interacționeze cu energia și să o controleze cu mințile lor”.

Dar cum au reușit astfel de tineri inteligenți și inventivi să piardă controlul experimentului lor? De ce au ajuns ei paranoici, speriați sau convertiți unor filosofii disparate pe scară largă? Răspunsul lui Bill Fogarty a fost sincer și direct: „Deoarece noi nu eram magicieni, evident. N-am avut nicio idee cât de serios ar putea să devină jocul. Este într-adevăr un joc pentru experți, nu pentru unii studenți de colegiu care se cred isteți, care cred că intelectul lor strălucit și teoriile din cărțile lor de fizică pot oferi un răspuns pentru orice”.

MARK. A PERMIS TRUPULUI SĂU SĂ FIE „PUNCT DE REFERINȚĂ”.

Un scenariu cu mult mai rău decât cel cu care s-au confruntat Bill Fogarty și prietenii lui a fost cel al unui tânăr pe nume Mark, care credea că a luat contact cu o ființă extraterestră. După o perioadă de interacțiuni din ce în ce mai dramatice, această entitate a convenit să-i acorde lui Mark anumite concesii pentru că-i permisesese să-i folosească corpul său uman.

Entitatea nu și-a dat un nume, spunând doar că era o ființă multidimensională a cărei substanță ar fi creată din orice tip de energie. În timp ce esența ei a pătruns întregul univers, ar putea, printr-un efect de voință, să-și concentreze forța și să fie în orice moment în cosmos în scopul de a lua contact cu ființe legate încă de planul fizic. Motivul entității de a lua contact cu Mark era pentru a-i permite să aibă un punct de referință pe Pământ.

Inițial, entitatea i s-a prezentat lui Mark neutră în legătură cu activitățile umane. Dar, destul de tragic, până când Mark și-a dat seama de adevărata natură a entității, a fost nevoit să rămână angajat în contactul pe care l-a făcut.

Potrivit celor spuse de Bob, prietenul lui Mark,

„entitatea s-a identificat, în cele din urmă, lui Mark sub numele de Asmitor, iar descrierea lui despre ființă este asemănătoare cu cele ale lui H.P. Lovecraft în povestirile sale din «Cthulhu Mythos».

Entitatea era infinită în întinderea sa, o rețea subtilă de energie ce se întindea pe întregul univers, dar care avea conștiința și abilitatea de a se concentra la orice moment la acest nivel de realitate, dar numai atunci când era invitată în mod explicit sau, în cazul lui Mark, când era invitată inconștient. Mark a permis accesul entității prin metode psihedelice fără pregătirea protecției prealabile corespunzătoare”.

Mark a aflat că au existat două tipuri de entități, în esență, egale în putere și în sfera de aplicare, aflate perpetuu în război pentru dreptul de proprietate asupra universului fizic. Mark a fost înclinat să creadă că Asmitor și forțele sale ar putea câștiga următoarea mare luptă și că el va fi recompensat prin primirea unor prăzi de război.

Entitățile asemenea lui Asmitor aveau nevoie de puncte de referință umane pe planul realității terestre, deoarece cu cât ar fi avut mai multe puncte, cu atât ar fi putut să lupte mai bine împotriva forței opozante, care lucra, de asemenea, să câștige puncte proprii de referință pe planetă... Aparent, aceste entități nu au fost capabile să perceapă nivelul nostru de existență în mod direct”, a concluzionat Bob, „ci doar indirect, prin intermediul minților servitorilor lor”.

Mark a rămas dezamăgit atunci când cele mai multe din puterile promise de către Asmitor nu s-au materializat. El a fost incapabil să leviteze obiecte, el nu a avut nici competențe demonstrate de telepatie, blestemele asupra dușmanilor săi păreau să nu aibă niciun efect. Dar înșelătorul Asmitor avea acum controlul complet asupra corpului său, pentru că Mark a simțit că singura modalitate de a se elibera de entitate ar fi fost aceea de a se autodistrage prin sinucidere. Deși numele

de

„Asmitor” nu a înseninat nimic pentru Bob atunci când Mark l-a identificat prima oară, după moartea prietenului său Bob l-a găsit întâmplător într-un text medieval de magie: „A fost – cred – în lucrările lui Agripa (1486 – 1535), un soldat german, medic, adept al alchimiei, astrologiei și magiei. Sunt convins că Mark nu a citit niciodată această carte; și, de asemenea, sunt convins că el nu a inventat pur și simplu acest nume. În opinia mea, descoperirea acestui nume a reprezentat o parte în certificarea faptului că, mai degrabă decât un caz de nebunie, cazul lui Mark a fost, de fapt, un caz de posedare demonică”. Bob a devenit un elev foarte serios în magie și misticism și a declarat ferm că a ajuns să creadă în entități din alte planuri de existență. Deși el, personal, se referă la aceste entități ca fiind „șefii secreți”, el admite că s-ar putea la fel de ușor să fie numite îngeri, stăpâni, ghizi, ființe OZN sau chiar zei, care operează dintr-un alt plan pentru a influența dezvoltarea omenirii și a direcționa în moduri ce nu sunt întotdeauna ușor de înțeles pentru persoanele manipulate subtil: „Scopul general al acestor ființe poate fi de neînțeles pentru noi – dintr-un punct de vedere uman și foarte limitat, poate părea răuvoitor. Valorile judecății umane nu se aplică la aceste niveluri... Noi trebuie să acceptăm că [șefii secreți] sunt o dezvoltare naturală a universului și că există cu aceeași valabilitate ca și noi”.

Bob ne-a reamintit de rândurile lui C.S. Lewis din „Scrisorile lui Zgândărilă”, în care un demon declară că omenirea odată ce a produs adevăratul magician materialist – o persoană care se va închina la ceea ce el numește „forțe” fără a recunoaște existența conștiinței din spatele acestor „forțe” – demonii ar putea mai apoi considera că au câștigat bătălia eternă dintre bine și rău. „Prea mulți dintre oamenii de știință materialişti moderni se potrivesc acestei descrieri”, observă Bob.

DIAVOLUL LUI HORN: UN PASTOR SE CONFRUNTĂ CU ADJUNCȚII EXTRATEREȘTRI AI LUI SATAN

DE SEAN CASTEEL

Pastorul, cercetătorul și autorul Tom Horn spune că a venit la chemarea lui în calitate de preot de la o vârstă fragedă și a servit ca pastor aproape 25 de ani. Interesul său în demonologie a început în această perioadă din motive personale, de la incidentul cu sora lui, pe când era încă un copil, incident care va fi expus mai departe. Acest incident, ce azi ar fi numit o «răpire extraterestră», a rămas întipărit în memoria sa până în prezent.

Ca adult, Horn, cum este tipic în perioada de după o răpire, a simțit că nu a avut pe nimeni cu care să fi putut vorbi despre această experiență [1], că subiectul era marginalizat și tabu, în cel mai bun caz.

«Dacă forțai întrebarea», a spus el, «există întotdeauna doar un singur răspuns și acela era că aceasta a fost o activitate demonică, ceea ce am ajuns și eu să cred în mare parte. Dar nu-mi era încă foarte util la acel timp să am doar răspunsuri prompte, deoarece, având această experiență în familia mea, a făcut întreaga problemă cu mult mai profundă, mult mai personală, pentru că am vrut să fiu în măsură să o pot ajuta pe sora mea și în cele din urmă pe fiica ei și pe fiica fiicei ei. Deci a devenit o problemă a mai micilor generații.»

Problema răpirii surorii sale a fost întotdeauna în mintea lui Horn și el a simțit că nimic din ceea ce i-a fost predat la seminar, răspunsurile prompte și textele doveditoare, nu l-au pregătit în vreun fel să trateze cu supranaturalul la un nivel personal. Astfel, a început căutarea lui pentru aflarea răspunsurilor.

ÎNTREBĂRILE CELE MAI MARI ALE VIEȚII

„Există inteligențe ascunse sau nevăzute peste tot în jurul nostru”, a spus Horn. „Și, uneori, din motive pe care nu suntem capabili să le înțelegem, această realitate încearcă să pătrundă dintr-o altă dimensiune

pentru a ne atinge sau a interacționa cu noi. Este ceva care se intersectează cu umanitatea noastră pe foarte multe niveluri diferite, inclusiv pe cel spiritual”.

RAȘ crede că majoritatea oamenilor, a continuat el, „într-o anumită măsură, la un anumit nivel, au un interes în a cunoaște răspunsurile, nu? Întrebările cele mai mari ale vieții sunt legate de faptul dacă există ceva dincolo de noi? Și dacă există un dincolo de noi, există viață după moarte? Suntem singurul lucru acolo? Există alte realități acolo? Este Biblia adevărată? Există îngeri? Există un Dumnezeu? Există demoni? Acestea formează, dacă vreți, punctul crucial al unora dintre cele mai mari întrebări fără răspuns ale vieții pentru umaniști”.

Horn a afirmat că interesul său în demonologie a izvorât din aceeași curiozitate medie, dar că această curiozitate a lui nu a fost nesănătoasă, în sensul că el nu a stabilit contactul cu spiritele sau ceva de genul ăsta, preferând în schimb o abordare teologică, filosofică.

Timothy Green Beckley

Confruntarea în persoană

A SUPRANATURALULUI în timpul anilor săi ca pastor, Horn a luat parte la un incident despre care simțea că ar putea fi numit doar «supranatural». În acest incident a fost implicat un băiat posedat care era fiul unui alt pastor.

«Din revoltă împotriva tatălui său», a spus Horn, «a încercat să găsească muzica cea mai satanică și să facă orice și tot ce i-ar fi fost cu putință. El a devenit, într-un mod foarte clasic, posedat de demoni”.

Într-o scenă asemenea acelor din filme, cu 40 sau 50 de credincioși ai bisericii lui Horn prezenți ca martori, băiatul posedat s-a aruncat asupra lui Horn. «Am fost pastorul», a explicat el, «așa că eram ținta. Acest copil a fugit spre mine, sărind, și eu nu știu ce s-a întâmplat. El a lovit ceva, a lovit instantaneu și foarte greu. Nu am putut vedea nimic acolo, dar era ca un fel de geam de sticlă insacabil gigant sau ceva asemănător, deoarece

atunci când el l-a lovit brusc, a căzut drept în jos, la pământ.

«Și-am să-ți spun, impactul din acel moment a fost atât de puternic, încât am privit cum, ca un val, toți cei 40 și ceva de oameni care stăteau acolo în picioare au căzut în genunchi și au ridicat mâinile și a început să i se închine lui Dumnezeu. Vreau să spun, instantaneu”.

Cineva n-ar fi putut inventat un astfel de moment, a spus Horn, și pentru toți cei prezenți a fost prima lor întâlnire cu ceva ce nu poate fi explicat prin legile fizicii, pe înțelesul oamenilor. «Dar în acel moment”, a continuat el, «au știut că există un Dumnezeu în cer și la dreapta lui se află un om pe nume Iisus și că fiecare putere de pe Pământ este supusă autorității lui. Asta a fost singura și unica dată când am văzut vreodată ceva, care în mod legitim pentru mine nu a putut fi explicat decât descriindu-l ca pe un eveniment supranatural. Ei bine, de atunci, desigur, interesul meu a devenit mai mult decât teoretic. «Horn va lucra mai târziu, timp de trei ani și jumătate, cu un grup care s-a ocupat de exorcism, dar refuză să vorbească despre această perioadă pentru a păstra confidențialitatea persoanelor implicate.

Ce este un demon?

Dar cum definește oare Horn cuvântul «demon» după toți acești ani de studiu? În cartea sa «Porțile interzise» (2010), el expune mai multe posibilități pentru ceea ce este un demon.

«Am să descriu aceste teorii diferite», a spus el. «Demonii ca spirite ale unei rase preadamice. Demonii ca ființe din altă lume, extraterestre. Demonii ca descendenți ai îngerilor și femeilor. Demonii ca spirite ale persoanelor malefice decedate. Demonii ca îngeri căzuți. Asta se întâmplă să fie una dintre cele mai populare teorii în creștinismul clasic. Dar în carte eu descriu teoria numărul șase, care este reprezentată de câteva din cele de mai sus. Și, sincer, pentru mine și

viziunea mea asupra lumii, asta este, probabil, cea mai legitimă. Este, probabil, lipsit de înțelepciune să încerc să definesc împărăția lumii demonice».

«Ceea ce constituie, la fel ca în Efeseni 6: 12, «domniile și stăpânirile, conducătorii întinericului, forțele spirituale ale răului în locurile cerești», este o greșeală să clasifici toate acestea ca fiind un singur lucru, cum ar fi îngerii căzuți. Este posibil

Timothy Green Beckley că acest lucru este exact ceea ce este, dar este, de asemenea, posibil să vorbim despre o varietate de influențe spirituale care la căderea lui Lucifer au fost afectate în moduri diferite”.

SUSȚINEREA GUVERNULUI DE CĂTRE SATANA
Oricum ar defini cineva demonii este cert că ei exercită o mare influență asupra guvernelor lumii.

«Când vedeți mașinațiunile», a spus Horn, «care se întâmplă uneori, să zicem, în Washington DC și nu puteți să vă dați seama din ce colț al lumii provin acești tipi, de ce nu ne reprezintă mai bine, indiferent, ar putea fi faptul că șoaptele din urechea lor reprezintă această influență răuvoitoare din cosmos”.

Horn justifică această credință referindu-se la Noul Testament. „Biblia», spune el, «în mai multe locuri se referă la Satana ca fiind «Dumnezeul acestei lumi». De fapt, dacă observați când a venit Iisus, Satana l-a dus pe un munte înalt să îi arate toate împărățiile Pământului. Și spune, «Dacă faci o plecăciune și te închini mie, îți voi da toate acestea.» Și Iisus nu contestă faptul că stă în puterea lui Satana să facă acest lucru posibil. Suntem încă într-o situație în care Diavolul este dumnezeul acestei lumi”.

«Și așa este că de la stăpânirea aceea”, a continuat Horn, «influența lui încearcă să ajungă în mintea politicianilor și a guvernului, pentru că odată ce ajunge un guvern să devină egoist, pentru a nu mai servi nevoile oamenilor, atunci el devine luciferic, el ajunge ca Lucifer, care s-a ridicat, zicând: «Eu voi fi ca Dumnezeu și voi

face toate aceste lucruri»”.

BLESTEMUL ZEILOR EXTRATEREȘTRI!

Această influență diavolească este, de asemenea, îndreptată spre bisericele și guvernele locale, încercând să submineze filosofia socială a țării în ansamblu. Dar Horn consideră că aceste rele multiple pot fi încă depășite prin rugăciunile arzătoare ale «războinicilor rugăciunilor». «Rugăciunile fierbinți către cei dreți», a spus el, «ar fi berbecii ce ar putea răzbate opresiunea demonică.»

Sunt oare extraterestrii

GRI SIMPLI DEMONI? întrebarea de mai sus i-a fost adresată lui Horn, care a dat un răspuns surprinzător cu final deschis.

„Cred că întrebarea ar putea fi un pic mai complicată”, a replicat el. „De exemplu, există o teorie care sugerează că activitățile extraterestre, inclusiv răpirile de către aceste ființe gri, ar putea fi, de fapt, ceva care este în afara păcatului, moralității sau întrebării răuvoitoare și, prin urmare, în afara întrebării, este el un demon?” Horn explică cum i-a fost demonstrat un arhetip de către un prieten pe nume dr. Michael Heiser, explicație pe care Horn a numit-o „Leul lui Heiser”.

„Ceea ce Heiser a spus”, povestește Horn, „a fost faptul că extraterestrul este posibil să fie ceva care este inteligent, a fost creat de Dumnezeu, dar despre care nu știm cu adevărat nimic. Este similar unui animal necunoscut Horn i-a scris lui Heiser, adresându-i o întrebare ipotetică, care suna cam așa: Dacă extraterestrul se comportă într-un mod decăzut, asta îl face demonic? Că este păcătos? Heiser a răspuns că cineva poate folosi cuvinte cum ar fi păcat doar dacă entitatea ce desăvârșește acțiunea este vinovată din punct de vedere moral, ceea ce nu este cazul extraterestrului. Dacă un leu sau un câine – de unde și numele „Leul lui Heiser” – atacă o persoană, nu vom

spune că leul sau câinele au păcătuit. Ce am putea spune este că leul sau câinele au făcut ceea ce au făcut în general general, chiar dacă este unul groaznic, produs rezultat al decăderii întregii umanități și al naturii. Deci, nu atribuim culpabilitate morală creaturilor.

„Dacă ești un misionar”, a continuat Horn, „și te duci în Africa și în timp ce mergi în mijlocul unui câmp un leu sare pe tine și te mănâncă, am putea spune că a fost oribil. Ne-am spune că acesta fost rezultatul căderii omului. Am spune toate aceste lucruri. Dar ceea ce nu o să facem este să atribuim leului imoralitatea sau reaua-voință. Ne-am spune pur și simplu că leul face ceea ce fac lei. În condiția curentă a lumii, ei sunt prădătorii”. Punctul de vedere al lui Heiser a fost că este prea simplist să afirmăm dacă extraterestrul ar fi sau nu demonic.

„Ar putea fi faptul că vorbim despre ceva”, a spus Horn, „care se află în afara paradigmei. Dumnezeu nu s-a deranjat să explice cine sau ce sunt aceste creaturi. Are Heiser, acum, dreptate despre asta? Habar n-am. Pot să vă spun doar că, în calitate de pastor, există foarte multe despre întregul fenomen al extraterestrului, care pentru mine este demonic în sensul cel mai clasic, biblic și istoric. Dar pentru a răspunde întrebării dumneavoastră, aş oferi aceasta doar așa ca o teorie”.

DEMONII ȘI UTILIZAREA OZN-URILOR DE CĂTRE EI

Apoi aş mai adăuga, și aceasta este mai mult în gândirea mea proprie”, a continuat el, „că fără nicio îndoială demonii, în sensul biblic, ar putea produce fenomenele OZN, fenomenele de răpiri extraterestre. Pe care le fac din motive proprii. În teologie, există un termen numit «metamorfoză», în cazul în care spiritele pot căpăta o formă. Ei ar putea deplasa lucruri în jurul lor, cum ar fi activitatea strigoilor. Ei bine, singura modalitate prin care ar putea face acest lucru este doar în cazul în care ar avea o capacitate pentru manipularea

energiei, manipularea materiei.

„Și faptul că sunt adevărate, poate că demonii produc fenomenul cunoscut în această instanță ca obiecte zburătoare neidentificate, făcând asta prin manipularea energiei. Este o întreagă listă de ce ar putea face acest lucru, inclusiv pentru a înșela omenirea”. De fapt, demonii ar putea fi forța din spatele a ceea ce se numește în limbajul OZN „Mișcarea Revelatoare”.

„Eu cred că există un punct la care se va face o dezvăluire oficială”, a spus Horn. „În cazul în care demonii sunt implicați cu oricare dintre aceste activități, care ar putea fi scopul lor?” Unul dintre scopurile evidente ar fi să confunde domeniul originilor omului și să îndepărteze credincioșii creștini și alți credincioși de la credința lor în Dumnezeu ca și creator.

Această întrebare fără vârstă, de unde am venit? Dacă oamenii cred că OZN - autii sunt extraterestri avansați gonind în nave spațiale și că aceste creaturi poate chiar au vizitat Pământul în Antichitate, teoria astronautului antic, potrivit căreia aceste creaturi au peticit ADN-ului humanoid, al maimuțelor sau la orice altceva, aducându-le la starea noastră actuală și au creat homo sapiens, atunci toate acestea ar distruge porțiuni ale doctrinei iudeo-creștine în ceea ce privește vârsta Pământului și creația biblică. Cu alte cuvinte, oamenii ar fi determinați să creadă că nu suntem nimic mai mult decât un program de zoologie al extraterestrilor. Așa că acesta este unul dintre domeniile în care acest lucru ar putea fi o problemă”.

MARELE DEZNODĂMÂNT AL ÎNȘELĂCIUNII „în al doilea rând”, a continuat Horn, „aceasta ar putea avea, de asemenea, ceva de-a face cu problemele eshatologice, problemele Sfârșitului Lumii, o înșelăciune mare, cu alte cuvinte. Se spune în Noul Testament că apariția anticristului va fi însoțită de citez, „viziuni înfricoșătoare și semne mari din cer”, închid citatul. În cartea celor Doi

Tesaloniceni, se afirmă că, atunci când anticristul va fi dezvăluit, el va fi însoțit de «minuni mincinoase.»”.

„Ce sunt aceste minuni mincinoase? Unii oameni cred că acestea ar putea fi ca o armadă OZN, care ar putea fi folosite pentru a introduce Omul Păcatului, anticristul. Nu ar reacționa lumea oare la sosirea bruscă a unui om înțelept intergalactic cu o armadă de nave cu o venerație paralizantă și cu mirare? Deci, poate că această înșelăciune ar putea fi o parte a modului folosit de lumea demonică pentru a paraliza umanitatea, pentru a opri toate structurile sociale pe care le știm. Adică, cine ar mai merge la bancă pentru a retrage niște bani să-și facă cumpărăturile de Crăciun la Walmart dacă dintr-odată ați vedea un OZN kilometric plutind peste Casa Albă? Aceasta ar opri literalmente toate economiile lumii”. Omul înțelept intergalactic ar putea păși dintr-odată înainte, în conformitate cu cele afirmate de Horn, și să declare că el însuși are toate răspunsurile la nevoile umanității.

Între timp, lumea ar fi în genunchi, revenindu-și după șocul haosului economic și agitația până în centrul Pământului. Starea de colaps i-ar determina pe oameni să fie mai de calzi în a-l percepe pe anticrist ca pe un mesia autentic, ceea ce ar fi un element esențial dintr-o mare înșelătorie. Noi, populația în general, chiar și acum suntem în curs de pregătire pentru dezvăluirea și/sau marea apariție a unei nave pe cerul nostru, un program de „obișnuire cu ideea” sau să fim condiționați să acceptăm odată ce toate aceasta se vor dovedi reale.

UNELE OZN-URI SUNT BINEVOITOARE Horn recunoaște că este de acord cu un alt savant creștin al profeției și OZN-urilor, Gary Stearman, prezentator al programului de televiziune prin satelit «Profeția în știri», care crede că Dumnezeu utilizează ceea ce am numi OZN ca un fel de «vehicul de transport celest”.

«Îmi place asta”, a spus Horn, «și este, probabil, valabil. Deoarece Biblia discută despre lucruri cum ar fi

acela că Dumnezeu plutește pe un nor și îngerii săi folosesc carele, cum este și în povestea din Vechiul Testament a lui Elisei și a servitorului său. De fapt, termenul de «care în ebraica din Vechiul Testament este «merkavim” și înseamnă vehicul de zbor. Care uneori este vizibil ochilor noștri și alteori nu. Chiar și Domnul însuși este transportat cu merkavim”.

Horn a făcut mai apoi referire la cunoscutul prim capitol al lui Ezechiel, în care Domnul îi apare profetului în ceea ce poate fi văzut doar ca unul dintre aceste care zburătoare. Dar Horn intră în mai multe detalii privind o poveste biblică care este mai puțin cunoscută. «V-ați uitat vreodată la 1 Cronici 28: 18?» a întrebat el. «Oricine a studiat în acest domeniu ar trebui să citească acest verset, pentru că este puțin șocant modul în care este descris cum preoții sunt instruiți să construiască un model de aur al carului heruvimilor, care își «întind aripile.» Acum, motivul pentru care acesta este atât de extraordinar este – și apropo, nu v-ați dori să găsiți acea replică de aur a carului de heruvimi care-și întind aripile? Întregul termen, „care își întind aripile», este literalmente o frază din Vechiul Testament. Există în Vechiul Testament ebraic.

Dar, în multe culturi, veți vedea duhuri zburătoare cu aripi, veți vedea discuri cu aripi. Aceasta este o terminologie antică ce a fost utilizată ori de câte ori s-a dorit să se exemplifice ceva care a avut puterea de a zbura, a avut puterea de a trece prin aer. Gary Stearman a subliniat că, atunci când te uiți la această descriere a preotului căruia i s-a spus să construiască un model de aur în genul carului de heruvimi care aveau aripile întinse, acest model pare să fi avut o formă de roată sau circulară, o roată zburătoare. Aceasta este consecvență în Vechiul Testament. Profetul Daniel folosește un limbaj descriptiv asociat cu Dumnezeu în Daniel 7: 9, în care vorbește despre modul în care «scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc, și roțile lui ca un foc aprins.»

Acestea păreau să fie carele de îngeri, merkavim în formă circulară.

Ideea ambarcațiunilor cerești, chiar a războaielor cerești, purtate de ființele angelice este o poveste universală și culturi din întreaga lume au creat documente despre astfel de evenimente, de la sumerieni și la egipteni până la greci. „Chinezii antici povestesc de un război primitiv care implica căruțe zburătoare”, a spus Horn, „și există un text sanscrit care povestește despre luptele câinești ale îngerilor în mașinile lor zburătoare. Deci aceasta este o poveste foarte răspândită. Este o greșală pentru oameni să perceapă că îngerii sau demonii ar duce lipsă de capacități fizice sau științifice și că aceștia nu ar folosi la un anumit nivel aceste merkavim, că ei folosesc o formă avansată de știință ca dispozitive de transport, la fel cum spunea și Gary Stearman”.

PREGĂTIREA SCENEI PENTRU UN MISTER

Conversația a revenit la povestea răpirii surorii lui Horn. A început cu tatăl lui Horn, care lucra ca ofițer de poliție în regiunea deșertului Arizona.

«El vâna peste tot în deșert», a spus Horn. «El știa deșertul asemenea palmei sale. El cunoștea toți indienii și toate rezervațiile și era plăcut foarte mult de toți. El putea merge pe terenul lor și să facă tot ce își dorea”.

Tatăl lui Horn era la vânătoare de cerbi pe creasta de nord-est a munților din Arizona când a observat după un colț trei cratere foarte mari și perfect sferice în pământ.

«Acestea au aproape 20 de metri lățime și 8 sau 10 metri adâncime», a spus Horn. «Sunt atât de precise, ca și cum o bilă albă enormă fierbinte ar fi fost pur și simplu împinsă jos în stâncă, până la punctul în care ar fi putut topi literalmente stânca. El nu mai văzuse niciodată așa ceva”.

Apa a fost colectată în găurile sferice și căprioarele locale încercau să bea de acolo, unele dintre ele

alunecând în găuri și înecându-se.

«Una dintre ele era încă în viață», a continuat Horn, «și înota în cerc în timp ce tatăl meu era acolo. Tata a făcut poze acestor găuri și, ca ofițer de poliție, atunci când s-a întors acasă, a sunat Corpul de Ingineri al Armatei și a vorbit cu cei de acolo despre asta. El nu a putut să-și dea seama cum au apărut aceste găuri. Cum au fost făcute? Ce sunt? Care ar fi scopul lor? Au apărut atât de repede încât și indienii localnici nu erau conștienți de existența lor».

O poveste despre găuri, însoțită de o fotografie a tatălui lui Horn cu pușca sa de vânătoare, a apărut în «The Phoenix Gazette», cel mai mare ziar din Arizona. Corpul de Ingineri al Armatei a dinamitat în cele din urmă găurile din stâncă în scopul de a preveni alunecarea în ele și moartea faunei sălbatice locale.

Mulți ani mai târziu, în 1975, celebrul caz al răpirii lui Travis Walton a avut loc în aproximativ aceeași locație. «Travis Walton susține că a ieșit din mașină», spuse Horn, «să se uite la un obiect strălucitor. Potrivit raportului său, în timp ce prietenii lui nătărăi așteptau în apropiere, el a fost abordat de acest OZN și a fost zdruncinat de o explozie de energie inexplicabilă. Tovarășii lui au fugit, lăsându-l acolo. El pretinde că a fost luat la bordul unei nave spațiale extraterestre și supus la o mare varietate de examene fizice. Povestea lui a fost considerată de-a lungul timpului, probabil, cel mai documentat caz de răpire din istorie».

ATINS DE UN DEMON?

Legătura dintre găurile misterioase și răpirea lui Travis Walton este una importantă pentru Horn, din cauza a ceva ce s-a întâmplat la câteva săptămâni după ce tatăl lui Horn a făcut această descoperire bizară.

„Mătușa mea, care locuia doar la câteva case depărtare de noi, a apărut într-o zi la ușa noastră îngrozită, susținând că a văzut un obiect mare în formă de disc plutind asupra casei noastre. Pot încă să-mi

amintesc cum câteva zile mai târziu, în timp ce eram întins în pat – eram foarte tânăr – dintr-odată am auzit-o pe sora mea țipând într-un mod pe care nu vrei să-l auzi niciodată de la o persoană. Am alergat toți în camera ei, dar tatăl meu ne-a zis mie și fratelui meu să ne întoarcem înapoi în camerele noastre. N-am știut mulți ani ceea ce se întâmplase în acea noapte. Dar s-a întâmplat”.

Sora lui Horn i-a relatat experiența ei atunci când el era adult și pastor și se chinuia cu multele întrebări fără răspuns.

„Ea a spus: «M-am trezit și am văzut aceste trei ființe gri cu capete în formă de bulă. Stăteau în picioare lângă marginea patului, la picioarele mele, și vorbeau o limbă pe care nu o puteam înțelege»”.

Ea și-a închis în momentul acela ochii și a început să țipe, următoarea dată când și-a deschis ochii era înconjurată de familie și micile ființe gri erau de mult dispărute.

„Nu era nimic acolo” a spus Horn. „Dar cazul ei avea toate caracteristicile tipice ale fenomenului de răpire extraterestră. Povestea devine foarte interesantă și complicată deoarece câțiva ani mai târziu se va căsători cu un tip care lucra ca și fizician nuclear pentru General Atomic și mai apoi pentru Los Alamos. Ea i-a spus, în cele din urmă, după ce erau căsătoriți de ceva vreme. I-a povestit despre experiența ei din copilărie și modul în care aceste experiențe au fost repetate la momente diferite pe tot parcursul vieții ei”.

Soțul surorii a recunoscut că știa că acest fenomen este real, dar a instruit-o să nu vorbească despre asta. La scurt timp după această conversație, bărbatul a dispărut fără urmă și nici sora, și nici altcineva nu l-au mai văzut vreodată.

Horn spune cum toate complicațiile juridice care au urmat sunt bine documentate. După doi ani, angajatorii soțului de la Los Alamos au recunoscut, în cele din urmă,

că a fost ucis acolo, dar nu au vrut să spună cum. Sora lui Horn nu a fost, de asemenea, în posibilitatea de a obține un certificat de deces și a fost, prin urmare, în imposibilitatea să retragă plata securității sociale a soțului ei. Fiica surorii lui Horn a fost un angajat federal în cadrul Diviziei de Securitate Socială și ea a reușit să intervină în ajutorul mamei sale pentru a obține plata ajutorului de deces pentru mama ei chiar și fără un certificat de deces formal.

„Din câte știu eu”, a spus Horn, „aceasta nu s-a întâmplat niciodată. Deci, trebuie să te întrebi, cineva la un oarecare nivel ce încearcă să ascundă? Să mușamalizeze?”

Alt incident s-a întâmplat mult mai recent. Sora lui Horn era acasă, utilizându-și calculatorul ce era echipat cu o cameră video tip Skype.

„Se conversa cu prietenii ei atunci când, din senin, în camera video apare ceva în spatele ei care seamănă foarte mult cu un fel de reptilian sau extraterestru gri. Este doar într-un singur cadru. Ei bine, ea s-a speriat teribil și apoi mi-a trimis imaginea”. Horn a transmis imaginea unui expert analist în fotografie, Deyo Stan, care i-a răspuns că, indiferent de ce ar fi reprezentat imaginea, nu ar fi fost falsificată și părea să fie ceva cu adevărat tridimensional. „Foarte ciudat”, a spus Horn. „Dacă înțelegi toată povestea, aveți aici, pe de o parte, un foarte tradițional, de modă veche, conservator în teologia creștină, conservator în adevăratul sens al cuvântului. De ce ar fi un tip ca mine interesat să vorbească despre aceste lucruri nebunești cum ar fi extraterestrii, răpirile extraterestre și de OZN-uri? Parțial pentru că istoria este acolo”.

Dovada vizuală a asemănării

DINTRE DEMONI ȘI EXT RATE REȘTRI întâlnirea Kelly-Hopkinsville, de asemenea cunoscută și sub numele de cazul spiridușilor Hopkinsville și, într-o măsură mai mică, ca și cazul oamenii verzi ai lui Kelly, este numele

dat unei serii de incidente legate probabil de întâlnirile cu presupusele ființe extraterestre. Incidentele au avut loc în toamna anului 1955 și cel mai faimos și bine mediatizat era centrat în jurul unei ferme din mediul rural care aparținea la acel moment familiei Sutton, ce era situată între cătunul Kelly și micul orașel Hopkinsville, Kentucky, din Statele Unite ale Americii. De la aceste incidente principale și-a luat numele întregul caz.

Martorii nu au fost doar cele două familii prezente la fermă, dar, de asemenea, și alți numeroși civili, deși numai membrii celor două familii – niciun polițist sau un membru al personalului militar – au presupus vreodată că au văzut creaturile ei înșiși. Toate celelalte persoane au fost doar martori la luminile de pe cer și sunete. Cu toate acestea, evenimentele de la Hopkinsville, în Kentucky, 1955, sunt considerate ca fiind unul dintre cele mai semnificative cazuri, bine cunoscute și bine documentate din istoria incidentelor OZN și un favorit al studiilor în OZN, în calitate de martori fiind incluși și polițiști și trupe de stat, și au fost luate în serios suficient pentru fi investigate oficial de către Forțele Aeriene ale Statelor Unite.

A mai fost, de asemenea, o altă întâlnire cu aceleași presupuse creaturi într-o altă parte a Statelor Unite de-a lungul râului Ohio, cu o săptămână înaintea incidentelor din Kentucky, care a avut de asemenea numeroși martori. Un incident în Regatul Unit a avut loc cu două decenii mai târziu, de asemenea, cu aceleași preținse creaturi, printre alte preținse apariții ale creaturilor în alte părți.

din Wikipedia.com

EXORCIZAREA DEMONILOR LUI HITLER

„Urmați-l pe Hitler! El va dansa, dar eu am ales melodia! L-am inițiat în Doctrina Secretă, i-am deschis centrele viziunii, dându-i motivația să comunice cu puterea. Nu mă jeliți: mi-am pus amprenta în istorie mai mult decât oricare alt neamț”.

Dietrich Eckart, pe patul de moarte, decembrie 1923

Când Hitler a debutat pentru prima oară ca personaj politic, într-un peisaj dezolant al Europei rămas după Primul Război Mondial, omenirea nu și-ar fi putut imagina teroarea pe care avea să o dezlănțuie, în scurt timp, asupra lumii.

Părerea mea este că majoritatea dispozitivelor în formă discoidală ce defilau pe cer la sfârșitul anilor '40 și '50 erau, de fapt, construite de ingineri și oameni de știință naziști – inclusiv Wernher Von Braun – aduși din Germania ilegal sub auspiciile operațiunii secrete Paperclip (Operațiunea Agrafa). Mi-am exprimat părerea cu mult înaintea anului 1962, dar nimeni nu a ținut cont de afirmațiile mele. Erau mai determinați să

— promoveze ideile greșite că farfuriile zburătoare TREBUIE să fi fost dintr-o altă dimensiune. Deoarece convingerile despre accidentul de la Roswell le străbăteau mintea asemeni unui basm frumos, nicio altă teorie nu a fost acceptată de teamă să nu fie excluși din proaspăta comunitate OZN. Sunt șanse ca nava ce s-a prăbușit în afara micului orașel din deșert, din New Mexico, să fi fost pilotată de cei care au făcut din zvastică semnul lor norocos, nava extraterestră fiind construită pe baza informațiilor recepționate, informații aduse în această lume prin intermediul unor mediumi asociați cu Societatea Secretă germană în jurul anului 1919.

Tot ce ai de făcut este să studiezi în istorie mișcarea OZN în America și poți înțelege că, în timp ce guvernul discreditează aproape tot ce este legat de acest subiect, ei s-au străduit să facă cunoscut publicului larg ideea că atât timp cât crezi în farfuriile zburătoare, trebuie să crezi în originea lor interplanetară și că acestea erau pilotate ori de extratereștri cu ochi de insectă, ori de frumoasele venusiene cu părul lung, fără îndoială acestea din urmă chicotind fără ezitare pe la spatele

nostru; venusienele cu plete aurii întruchipând rasa ariană prin care Hitler spera să-și faciliteze dominarea lumii. Grupuri asemenea Comitetului Național de Investigații al Fenomenelor Aeriene (CNIFA) purtau o strânsă colaborare cu tagmele oficiale - inclusiv informatori CIA - care, deși oficial erau refractari la conștientizarea realității OZN-urilor, aceștia erau, de fapt, dornici să ofere mai mult decât un simplu suport organizațiilor ce proclamau venirea farfuriilor zburătoare dintr-o altă dimensiune! Printre cei consultați îl regăsim pe profesorul Hermann Oberth, unul dintre părinții fondatori ai științei tehnologiei rachetelor, care a avut o strânsă colaborare cu Wernher Von Braun, căruia i-a dezvăluit convingerile sale despre teoria extraterestră ce nu a fost niciodată demonstrată cu certitudine. Vorbim de o vulpe în cotețul cu găini care oferă cu amabilitate o dezinformare și direcționare greșită pentru a ne arunca în afara pistei și a ascunde faptul că frații săi naziști erau implicați în misterul OZN-urilor mai mult decât și-ar fi putut imagina cineva la acea vreme.

Autorul cărții „Răpit de extratereștri”, Chuck Weiss, a cercetat intens „conspirația” unei forme de ocultism a mișcării naziste și a observat: ca tânăr, „Hitler a intrat sub influența celor mai întunecați ocultști din Germania, membru al Societății Thule și al cercului interior al Magicienilor Negri, denumiți „Loja Luminoasă”; între ei, acești Magicieni se autointitulau «Societatea Vrii»...

Acest lucru, spune Weiss, a fost la începutul secolului al XX-lea „marea luptă între Lumină și întuneric, când Adolf Hitler a atins puterea absolută în Germania și aproape a reușit în tentativa lui de a domina lumea. Ceea ce doar puțini oameni au înțeles în acea perioadă și ceea ce nu a fost niciodată recunoscut public, este faptul că ierarhia nazistă, inclusiv Hitler, a fost profund implicată în practicarea Magiei Negre”. De fapt, Hitler însuși a pretins că s-a întâlnit cu „superman” și a

declarat că acesta era răutatea întruchipată!

Este acest „superman” originar dintr-o altă lume sau a apărut pur și simplu dintr-o altă dimensiune? Indubitabil!

Frumoasele mediumuri ale Vrîlului

Toate femeile membre ale societății Vrîi erau frumoase și captivante, își lăsau părul foarte lung, pretinzând că este un fel de antenă ce le permitea să ia contact mai ușor cu „stăpânii” lor interdimensionali.

Ele erau extrem de dorite. De o frumusețe rară. Un adevărat vis arian. Chiar și ofițerul de rang înalt al SS, Rudolf Hess, a fost captivat atât de puternic încât a rămas vrăjit când tinerele medium au format un cerc de spiritism și au început să primească informații de la o rasă necunoscută, demult alungată din buncărele Berlinului.

Artistul și arhitectul istoric Jim Nichols din Tucson a examinat rolul OZN-urilor și al extraterestrilor în formarea și dezvoltarea Germaniei naziste, notând: „Mediumul Maria Orsic a fost liderul Vrîlerinelor, frumoasele tinere ale Societății Vrîi. Caracteristic lor este părul lung prins în coadă de cal, contrar bobului scurt, popular în moda contemporană, pretinzând că este pe post de antenă cosmică ce le permite contactul cu ființele extraterestre de dincolo”.

În continuare, spune Nichols, „conform cu legenda Societății Vrîi, o întreprindere fatală a fost organizată în 1919 într-o cabană veche de vânătoare lângă Berchtesgaden, unde Maria Orsic a prezentat, unui mic grup format din membrii Societăților Thule, Vrîi și Soarele Negru, mesaje telepatice ce pretindea că le-ar fi primit de la o civilizație extraterestră ce exista în îndepărtatul sistem solar Aldebaran din constelația Taurului, la 68 de ani lumină depărtare. Un set de informații recepționate ale Mariei a fost găsit într-un script templier german secret, necunoscut ei”. La traducere, aceste informații au reprezentat cheia

construirii unei nave circulare zburătoare capabile să călătorească în jurul lumii cu o viteză extraordinară asemănătoare cu cea de lansare din cel mai înalt nivel atmosferic al Pământului.

Societatea Vrii declarată reprezenta „Loja Luminoasă”, o doctrină asemuită cu un fel de cerc interior al Societății Thule

În colaborare strânsă cu un grup, la bază englez, denumit Ordinul Esoteric al Zorilor Aurii, o magică cabală de mare influență în ocultismul din Vest în perioada secolelor al XVIII-lea și al XIX-lea. Membrii Zorilor Aurii erau Rozicrucienii și Masonii, se spune despre ei că au evocat multora un spirit dogmatic. Femeile Vrii pretindeau că grupul lor era format ca o societate mistică de meditație menită să trezească forța Vrii

sau „prana”, cum mulți ar dori astăzi să poată chema această forță cosmică invizibilă mistică.

Unele dintre beneficiile secundare, precum contactul cu extraterestrii, ar fi drept bonus... un bonus de care Hitler și simpatizanții lui au fost fascinați deoarece oferă o putere virtuală – probabil intangibilă, unică – comparabilă cu nimic din ceea ce au dezvoltat Alianții.

Mediumii Vrii rămâneau fără cuvinte la conținutul mesajelor din lumea de dincolo. Una dintre conducătoarele lor, un medium cunoscut sub numele de Sigrun (nume dat după una dintre cele nouă fiice ale lui Wotan din mitologia scandinavă), s-a alăturat grupului și a început să descifreze imaginile transmise prin scriere automată. În general, se bănuiește că transmisiile semănau izbitor cu cele sumeriene străvechi.

BLESTEMUL ZEILOR EXTRATERESTRII

ISTORIA DISCURILOR ZBURĂTOARE NAZISTE

Surse ce descriu programul discurilor naziste zburătoare sunt schițe, deseori contradictorii.

Următoarea scriere a fost)

postată pe site-uri diverse în întreaga lume și pare a fi atât de coerentă cât poate oricine spera să înțeleagă, la acest moment, despre un astfel de subiect. Unele pot fi inspirate din realitate; altele sunt pură ficțiune. Cu toții știm că este inherent ca răul să fie încă prezent asupra Pământului, ascuns în bazele subterane ale guvernului nazist, în zone controlate. Supunerea naziștilor la forțele întunecate poate fi încă simțită.

În 1922, Thule și Vrii au construit primul disc zburător german, JFM-ul (Jenseitsflugmaschine) sau „Mașina Zburătoare de Dincolo” (din lumea de dincolo – de mormânt), în München pentru testarea transmisiilor, proiect ce a durat doi ani. A fost condus de W.O. Schumann în Universitatea Tehnică de la München. Acest proiect a fost stopat în 1924, iar mașinăria a fost dezasamblată și trimisă la fabrica Messerschmitt Augsburg, unde a fost stocată pentru cercetări ulterioare. Profesorul Schumann a dezvoltat în urma cercetărilor o unitate cu levitație, care a fost denumită Schumann-Muncheu sau Levitatorul – SM.

Membrii Societății Vrii spun că i-au inclus și pe Adolf Hitler, Alfred Rosenberg, Heinrich Himmler, Hermann Göring și dr. Theodor Morell, fizicianul personal al lui Hitler. Aceștia erau membri ai Societății Thule; se presupune că s-au alăturat Societății Vrii în 1919. NSDAP (Partidul Nazist) a fost creat de Thule în 1920, un an mai târziu. Dr. Krohn, care a ajutat la crearea steagului nazist, a fost și el un membru Thule.

În 1933, cu Hitler la putere, se presupune că ambele societăți, atât Thule, cât și Vrii, ar fi primit sprijin de la oficialitățile de stat pentru a continua programul de dezvoltare a discurilor ce vizau atât zborurile spațiale, cât și o posibilă mașinărie de război.

Noua serie RFZ (Rundflugzeug), sau „Nava Rotundă”, a început în 1937, după ce Societatea Vrii a cumpărat un teren neexploatat din împrejurimile fabricii

de aeronave Arado-Brandenburg. Discurile zburătoare spațio-temporale RFZ 1, 2, 3, 4 și 6 au fost testate acolo sub supravegherea Societății Vrii, în timp ce Thule a fost ajutată de ramura tehnică a serviciului SS pentru unitatea E-IV, cu scopul de a dezvolta energii alternative. Începând cu 1935, Societatea Thule a lucrat la un alt proiect, într-o locație secretă în NV-ul Germaniei, locație denumită Hauneburg. Ca atare, produsul lor era cunoscut drept Nava H (Nava Hauneburg), denumire schimbată în 1939, pe scurt Haunebu 1, odată cu perfecționarea motorului său. Haunebu I a fost desemnată ca RFZ-5, când Thule s-a mutat de la Hauneburg în Arado-Brandenburg.

Motorul Thule era un motor revoluționar EMG (electromagnetic-gravitațional), așa-numitul Tachyonator 7. Acesta a folosit un propulsor magneto-hidraulic Hans Coler (o sursă gratuită de energie gravitațională) modificat într-un convertor cuplat la un generator bandă Van de Graaf și dinamul de vortex Marconi (un rezervor rotativ cu mercur încălzit). Odată activat, motorul produce puternice câmpuri electromagnetice EMG de rotație ce influențează gravitația. Câmpurile de rotație pun în funcțiune dinamul, creând astfel o reducere a masei la **r.p.m.** incredibile.

În 1941, Societatea Vrii a dezvoltat propriul motor la nava RFZ-7, redenumit Vrii-l Jäger (Vânătorul). După 1941, Hitler a interzis societățile secrete, astfel că ambele societăți Thule și Vrii au fost înscrise sub denumirea Unitatea SS E-IV. Vrii era cunoscută în secret și drept Die Kette - „Lanțul” - ce face referire la legăturile morale între membrii acesteia. Vrii avea legături puternice cu Wilhelm Canaris - șeful serviciului de spionaj militar Abwehr, SS Ahnenerbe - asociație de intelectuali germani (studiul originii germanilor pe criterii pseudostiințifice și demonstrarea superiorității rasei ariene), dezvoltându-și activitatea la Arado cu ajutorul inginerilor.

Ambele nave, Thule și Vrii, au fost construite în perioada 1939 - 1945. Thule a produs seria de nave discoidale mari Haunebu I - III, în timp ce navele discoidale Vrii se axau mai mult pe transmisiile de zbor. Prin 1944, a fost construit aparatul de zbor discoidal Vrii 7 Geist (numit Spiritul) și aeronava gigant, denumită Andromeda, o navă-mamă ce avea o formă cilindrică cu lungime de 139 de metri și un diametru de 30 de metri, proiectată să atingă teoretic viteza luminii.

O unitate specială numită Sonderbureau 13 (Biroul Special) a fost înființată de Forțele Aeriene oficial pentru a investiga ciudatele fenomene aerospațiale petrecute deasupra Reichului, dar neoficial pentru a acoperi rapoartele despre aparatele de zbor discoidale. În septembrie 1944, un pilot al unui ME262 jet a zărit una din aeronavele Andromeda și a raportat; Sonderbureau 13 a încercat imediat să simuleze ignoranța despre un astfel de obiect.

Ochiul Magic Vrii este un aparat de spionaj mitic nazist, de recunoaștere, presupus a fi elaborat în 1945. Adevărul este că inginerul Rolf Engel din societatea Vrii a dezvoltat un motor electromagnetic-gravitațional în miniatură și l-a instalat într-un corp ușor blindat de forma unui pepene de aproximativ 30 centimetri în diametru. Acesta avea o antenă de recepție, o cameră de luat vederi mică, o armă și un braț telescopic ce ținea o altă cameră mică și un microfon.

În virtutea conceptului său și a legăturii cu Vrii, Ochiul Magic trebuia să aibă capacitatea de a apărea și dispărea la cerere. Un astfel de dispozitiv ar fi fost potrivit pentru o gamă largă de sarcini militare, incluzând descoperiri aerospațiale, protecția submarinelor și în special spionajul. În timp ce corpul principal al sondei rămânea invizibil, brațul telescopic cu senzor putea fi coborât în dimensiunea noastră astfel încât să poată spiona cu ajutorul camerei și microfonului.

Povestea merge mai departe la începutul anului

1945 când Rolf Engel a efectuat teste în laborator cu puterea de alimentare a acestui dispozitiv folosind un echipament de televiziune miniaturizat. Racheta HS-293D avea orientare televizată, compozitele aeronavei fiind dezvoltate în acest moment. Ținta Argus AS-292 a fost conectată la un vehicul pilotat de la distanță, dotat cu camere. Acestea au fost neobservate de către Aliați și niciuna nu a fost doborâtă. Dificultatea apare în călătoriile interdimensionale și în caracteristicile vizibilității.

Nu există nicio evidență despre faptul că un prototip funcțional ar fi fost vreodată proiectat. Cererea pentru posibilitatea de a călători în vreun mod interdimensional este la fel de puternică ca aceea a Societății Vrii pentru zborurile interspațiale cu Jenseitsflugmaschine (Mașina Zburătoare de Dincolo) și discurile zburătoare Vrii.

Între timp, deoarece Aliații au avansat în Reich, Societatea Vrii a planificat să evacueze tehnologia sa în baze din afara Europei, în special în baza secretă din Antarctica - Baza 211, în timp ce planul lor personal era să îi evacueze pe mediumi către stele cu zborul interspațial pe Adromeda. Au plecat în martie 1945 și nu au mai fost vreodată găsiți.

vrjlu în zilele noastre

Astăzi, guvernul autoproclamat în exil în Sealand, sub Johannes W.F. Seiger, promovează energia liberă Vrii începând să facă legătura cu aeronavele zburătoare în formă de disc și istorie. Acest lucru cântărește destul în acuzațiile asupra grupului Seiger de a fi în contact cu neonaziștii, în special cu cei autoproclamați Reichsregierung (guvernul Reich).

OZN-URILE NAZISTE ȘI JFK
DE KENNTTHOMAS

Un lucru notabil despre urmărirea penală în cazul de asasinare a lui JFK din districtul New Orleans este identificarea

1 II Fred Lee Crisman. Crisman este, de asemenea, cunoscut ca unul dintre martorii incidentului OZN din Insula Maury, în 1947.

O mare parte din viața lui Crisman înainte de această publicare apare sub formă de zvonuri și speculații. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, de exemplu, se presupune că ar fi aparținut OSS-ului (Biroul Serviciilor Secrete), un precursor al CIA, care conform cu doctrina OZN a avut legătură cu transferul după război a tehnologiei farfuriei zburătoare de la naziști; și astfel, dacă ar fi fost vreo legătură, aceasta ar fi stat la originea implicării lui Crisman în incidentul Insula Maury. Și mai important, asociații OSS ai lui Crisman l-ar fi putut include și pe Clay Shaw, persoană importantă în New Orleans, pe care Jim Garrison l-a urmărit, o piedică a acestuia în marea conspirație.

Shaw aparținea, de asemenea, consiliului de administrație a Permindex, un grup descris ca o prezență întunecată a unei corporații transnaționale și „o organizație de fațadă a CIA”. Printre ceilalți membri ai consiliului se numără și Louis Bloomfield – ofițer OSS, Ferenc Nagy – premier al Ungariei demis de către comuniști în 1947. Serviciul militar al lui Shaw se dezvoltă aparent în jurul implicării lui în CIA/OSS de la sfârșitul anilor '40. În conformitate cu relatările unui scriitor, Shaw „ar fi fost în afaceri cu foștii naziști și fasciștii europeni implicați în diverse operațiuni CIA sub acoperire, sponsorizate în întreaga Europa”.

Aceste operațiuni sub acoperire, inclusiv Operațiunea Paperclip, au fost o pradă de război ce au împins cu succes mulți savanți care serviseră Germaniei naziste să ia calea Statelor Unite, împreună cu echipamentele și dosarele științifice ce aparțineau programului dezvoltat de naziști pentru realizarea rachetelor, zvonindu-se că acestea conțin formele de ocultism și originile extraterestre. Wernher Von Braun și

Walter Dornberger erau astfel incluși în topul oamenilor de știință din tehnologia rachetelor. Au direcționat o echipă de 118 foști naziști staționați la Arsenalul Redstone în Huntsville, Alabama, și au devenit proiectanții programului spațial american de succes, ce a condus în cele din urmă la aterizarea omului pe Lună. În timp ce mulți au considerat aceste genii ale științei în tehnologia rachetelor ca fiind exploatate de statul nazist, entuziasmul lor pentru cauza lui Hitler și rolul lor în dezvoltarea armelor de distrugere în masă au pătat, în cele din urmă, istoria succeselor americane în spațiu. Von Braun a fost un ofițer al lui Hitler în SS și nu numai că a dezvoltat racheta V-2 care a terorizat și omorât mii de oameni în Marea Britanie în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, dar a făcut-o prin folosirea sclavilor ca forță de muncă în Nordhausen-ul nazist, lagărele de concentrare Dora și Mittlework, unde aceștia erau înfometați și exterminați cu sutele.

În 1945, Von Braun și ceilalți naziști din Proiectul Paperclip au abandonat centrul lor de cercetare al rachetelor de la Peenemunde și s-au predat locotenentului Charles L. Stewart în apropiere de granița austriacă. Printre alți soldați americani, relativ conectați la eveniment, se afla și ofițerul Clay Shaw, care a servit drept consilier șefului adjunct al operațiunilor europene, generalul Charles O. Thrasher.

OZN-URILE OCULTE NAZISTE Forțele aeriene germane au excelat în industria de armament aerospațială. Au creat racheta V-2, responsabilă pentru bombardamentele aeriene devastatoare din Paris, Londra și Antwerp în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. În 1939, au pilotat primul avion cu reacție. Acestea au fost, de asemenea, de neegalat în fizica teoretică din spatele bombelor atomice, creând prima reacție de fuziune nucleară în Berlin, în 1938. În timp ce aceste fapte sunt acum bine documentate, teoreticienii sugerează că naziștii au lucrat la progresul tehnologic

dincolo de rachete, avioane cu reacție și de energia atomică: ei, de fapt, au produs și pilotat farfuria zburătoare. Mărturia unei persoane care a asistat la un eveniment din hangarul unui aeroport de lângă Praga, în februarie 1945, raporta „existența unui disc de circa 5 – 6 metri în diametru. Corpul discului era relativ mare în centru.

La bază avea patru picioare subțiri înalte. Culoarea: aluminiu. Înălțimea: aproape la fel de înalt cât o persoană. Grosimea: în unele părți de 30 până la 40 centimetri, cu marginea formată din tije exterioare, posibil, cu orificii pătrate”. Reportajul despre această apariție a fost publicat pentru prima dată în revista germană de specialitate „Flugzeug” în februarie 1989., Alături de prietenii mei”, a continuat reporterul, „am văzut acel disc ieșind din hangar. A fost după ce am auzit zgomotul motoarelor pornite, am văzut partea exterioară a discului începând să se rotească, iar vehiculul a început să se deplaseze încet, în linie dreaptă, spre capătul sudic al câmpului. S-a ridicat mai apoi aproape un metru în aer. După ce s-a deplasat aproape 300 de metri la acea altitudine, s-a oprit din nou. Aterizarea sa a fost destul de abruptă”.

O astfel de ambarcațiune se poate să fi fost produsul muncii dr. Richard Miethe, un om de știință german, care după al Doilea Război Mondial a aderat la compania canadiană A.V. Roe și a proiectat nava discoidală Avrocar cu pernă de aer, dar în mare măsură legată de pământ (imagini de film care sunt adesea folosite pentru a descrie OZN-urile). Miethe și alți doi oameni de știință, Klaus Habermohl și Rudolph Schreiber, au lucrat la un proiect OZN nazist secret, cunoscut, în general, sub numele de Haunebu sau Flugdiskus. În conformitate cu unele versiuni ale povestirilor despre OZN-uri, farfuria zburătoare de la Praga a ajuns la o altitudine mai mare de 7, 5 mile (12 km) și o viteză de 1.200 m/h (1.930 km/h), în mai puțin

de 3 minute. Desigur aceasta ar fi fost o realizare incredibilă și una care cu siguranță nu a putut fi reprodusă după Avrocar și nici după nava din raportul proiectului Flugdiskus.

În cursul anilor '50, mai multe schițe tehnice și planuri detaliate au început să circule împreună cu povestiri despre munca lui Miethe, Habermohl și Schreiber, care au sugerat proiectări tehnologice chiar mai avansate decât cele ale armelor aerospațiale naziste. În aceste povestiri este menționat și un pădurar austriac, Viktor Schauberger, și cercetările lui secrete despre capacitatea de propulsie a navei, care ar fi implicat termeni precum apa energizată sau undele armonice.

Schauberger reapare frecvent în scrierile despre OZN-uri ca adevăratul proiectant al discului care a fost lansat la Praga, având idei desăvârșite cu privire la puterea de rotație a apei, idei pe care le-a aplicat în proiectarea farfuriei zburătoare încă din 1938. Echipa proiectului Flugdiskus a dezvoltat versiunile mai vechi ale ambarcațiunii în 1942. La scurt timp după aceea, Schauberger a fost recrutat de ordinul nazist pentru un proiect de dezvoltare a OZN-urilor în lagărul de concentrare din Mauthausen. După război, Schauberger a continuat munca de cercetare în domeniul energiei experimentale sub auspiciile americane și a murit în Chicago în 1958. Schauberger a fost obiectul mai multor biografii și interesul în ideile sale despre proprietățile energetice ale apei sunt încă discutate în rândul persoanelor interesate în energia alternativă.

Criticii susțin că multe din povestirile despre OZN-uri germane provin de la simpatizanții naști ai zilelor noastre în încercarea lor de a face un recurs neobișnuit la ideologia fascismului. La mijlocul anilor '70, Ernst Zundel, un fost canadian, a publicat o carte despre farfuriile zburătoare germane, în care face referire la Viktor Schauberger și aparatul de zbor discoidal de la Praga, și în care a presupus că farfuriile naziste încă ar

zbura dintr-o bază aflată în Antarctica. În 1985, Zundel a fost condamnat de un tribunal canadian pentru „publicare de știri false”, susținând, de fapt, că holocaustul împotriva evreilor nu s-a întâmplat în realitate. Curtea Supremă din Canada a renunțat la această lege „publicare de știri false”, după ce Zundel a făcut recurs la condamnarea sa în 1992.

Alți cercetători ai conspirației susțin teorii mult mai neobișnuite despre OZN-urile naziste de propulsie. Ei au descoperit originile nazismului într-o societate ocultă în Germania anilor '20 cunoscută și sub numele de Societatea Thule, care practica magia neagră invocând spirite din alte lumi. Ideea că forțele oculte ar fi avut putere asupra farfuriilor zburătoare a revenit între cei contactați de OZN-uri în America anilor '50, cum ar fi George Adamski și George Hunt Williamson, care au fost acuzați de diverși savanți pentru simpatiile neo-fasciste și apartenența la CIA.

La sfârșitul anilor '40, Statele Unite au început să-i aducă pe savanții nemți, capturați în timpul războiului, în programul spațial și amestecătura de contractori pentru apărare; și acesta este punctul de legătură a lui Fred Crisman cu asasinarea lui JFK ca și ucigaș plătit, angajat al Boeing.

Foști naziști, ca Wernher von Braun și Walter Dornberger, au ajutat America la crearea programului spațial Apollo, proiect ce a avut ca principal obiectiv aselenizarea omului pe Lună, obiectiv atins pe 20 iulie 1969. Von Braun povestește, în memoriile sale, despre disputa avută cu JFK asupra sistemului de propulsie pe care ar fi trebuit să-l folosească omul care aterizează pe Lună. Ca savant în tehnologia rachetelor, Von Braun spune că el a pledat pentru rachete; ceea ce JFK a avut în vedere, chiar dacă face referire la formele de ocultism ale tehnologiei naziste a OZN-urilor.

REALITATEA DESPRE PLANUL 9 DIN SPAȚIUL COSMIC De

Toată lumea a fost un pic sceptică atunci când John Keel a relatat în „Profețiile omului molie” (cea mai vândută carte a sa) o incredibilă poveste despre un „centru mobil de recoltat sânge” al Crucii Roșii care era cât pe ce să fie absorbit de către o navă neidentificată ce l-a urmărit îndeaproape, foarte jos, pe linia unei porțiuni izolate a Șoselei nr. 2, de-a lungul râului Ohio, Virginia de Vest.

„Martorul Beau Shertzer însoțit de o tânără asistentă”, relatează Keel, „a fost afară toată ziua colectând sânge uman și acum se îndreptau înapoi către Huntington, Virginia de Vest, cu o mașină plină cu sânge proaspăt. Pe drum era întunecat și frig și era foarte puțin trafic. Cum mergeau ei de-a lungul unei porțiuni deosebit de pustii, pe un deal din apropiere, în pădure, a fost o fulgerare, apoi o lumină mare, strălucitoare a apărut. Aceasta s-a înălțat lent și a zburat exact pe deasupra vehiculului lor”. Cuplul aproape s-a panicat, iar asistenta a exclamat: „Dumnezeule! Ce este asta?”

Camaradul ei de 21 de ani a apăsat pedala de accelerație la maximum și a intrat în întuneric, fără ezitare.

Keel relatează: „Obiectul s-a năpustit fără efort asupra furgonetei lor și a rămas deasupra ei. Shertzer a deschis geamul și a privit în sus. S-a îngrozit când a văzut un fel de braț extins coborât din obiectul luminos ce zbura la doar câțiva metri deasupra vehiculului Crucii Roșii”.

Asistenta a afirmat că obiectul

„ÎNCERCA SĂ NE PRINDĂ!”

Câteva momente mai târziu, au privit terifiți cum «un alt braț a ajuns jos, pe partea ei. Arăta ca și cum obiectul zburător încerca să înconjoare mașina cu un dispozitiv de tip clește.» Keel și-a continuat povestirea terifiantă, menționând că șoferul «băgat piciorul în accelerație, deoarece obiectul ținea ușor pasul cu ei.»

Imagini vizuale ale acestui episod ar fi născut o

scenă înfricoșătoare în varianta ecranizată a „Profețiilor Omului molie”, dar nu au fost incluse.

Keel încheie prin a spune că «centrul mobil de recoltat de sânge» și pasagerii săi au fost salvați de la o posibilă răpire extraterestră de apropierea bruscă a unui alt vehicul cu luminile aprinse. «În timp ce cealaltă mașină se apropia, obiectul și-a retras brațele și și-a luat zborul în grabă. Ambii tineri, în stare de șoc, s-au grăbit la cea mai apropiată secție de poliție», notează ultimul cercetător al fenomenelor paranormale și prieten apropiat al autorului. «Incidentul a fost menționat pe scurt la un buletin de știri radio în acea noapte, dar nu a fost preluat de ziare.»

Keel a făcut câteva cercetări pentru a se asigura că niciun alt „centru mobil de recoltat sânge” nu a fost răpit. Teoria lui este că OZN-urile și ocupanții acestora au avut o mare poftă de sânge.

O astfel de conexiune este cu ușurință confirmată de o examinare asupra materialului prezentat în paginile următoare de un număr de autorități abile, ce nu au eliminat faptul că există o parte întunecată și amenințătoare asupra misterului OZN-urilor.

MAI MULT DECÂT OBIȘNUITA „DRAGOSTE LA PRIMA VEDERE”.

Denumirea originală a fost „Mormântul Robertilor din afara spațiului” și are o reputație ca fiind cel mai prost film de Science fiction făcut vreodată. Toată lumea a auzit de cel mai scandalos producător de filme cu buget redus de la Hollywood din toate timpurile. Johnny Depp îl interpretează pe Ed Wood într-un film recent de Tim Burton. „Mormântul Robertilor”.

este cunoscut sub numele de „Planul 9 din afara spațiului” și mie personal mi-a plăcut filmul și producătorul acestuia atât de mult încât am subnumit una din producțiile mele de groază Mr. Creepo, „Blestemul lui Ed Wood (Chemical Burn, 2010).

Filmul are câteva secvențe ale maestrului în arta

macabrului, un îmbătrânit Bela Lugosi, cu câteva zile înainte de moartea sa, și Vampira înspăimântător de atractivă, ambii ca spirite rele cu strânse legături în invadarea farfuriilor zburătoare (unele văzute atârând pe sârmă ca și cum ar pluti banal pe ecranul argintiu sau pe vechile dumneavoastră ecrane alb-negru). Tema filmului se bazează pe încercarea ființelor extraterestre de a opri omenirea de la crearea unei arme apocaliptice ce ar distruge universul. În încercarea de a face acest lucru, extraterestrii pun în practică „Planul 9”, un program de reînviere a morților, ceea ce publicul modern ar numi drept zombi (numite „spirite” în film, dar care apar ca vampiri) pentru a obține atenția planetei, provocând haos.

Ca o paralelă ce nu este prea cunoscută – atunci când Ed Wood a rămas fără surse de finanțare a epopeii sale șubrede, singura finanțare care i s-a oferit a fost de către o biserică locală baptistă care ar fi susținut capitalul necesar doar în ideea că extraterestrii trebuie să pară ca fiind demoni. Chiar și în trecut, în anii '50, erau și oameni convinși că extraterestrii erau mai mult îngeri căzuți decât călători binevoitori din spațiu.

Dar există oare o asemănare între extraterestri și spirite sau vampiri în diferitele lor forme? Există dovezi că ei sunt interesați mai mult decât de o „mușcătură a dragostei”.

16 Martie 1971. West Akron, Ohio.

Madeline Teagle, din Cuyahoga Falls, Ohio, a trăit ea însăși experiența. Dar ea a fost, de asemenea, un cercetător credibil în adevăratul sens care a adunat și documentat câteva relatări foarte ciudate și profane care pot fi ușor legate de tema sângelui a acestui capitol. Ceea ce urmează este extras din revista online „Alternative Perceptions” a lui Brent Raynes:

Doamna Dollie Hansen și tinerele ei, însoțită de vecini, se întâmpla să fie afară și vorbeau atunci când au observat direct către sud o sferă aurie uriașă, cu un fel

de raze sau flăcări ce aparent ieșeau din ea, făcând-o să pară ca un soare mic sau o sferă de foc. La acea vreme, au estimat ca aceasta să fie cam de mărimea unei monede de 5 cenți. Cum priveau ei, a început să se micșoreze, transformându-se într-un roșu strălucitor, apoi un punct de un roșu închis de dimensiunea unui bob de mazăre, apoi bum! A dispărut complet. Nu au fost niciun zgomot și nici alte senzații fizice neobișnuite. La momentul respectiv cerul a fost acoperit de nori grei, cu averse de ploaie risipite.

Înainte de aceasta, doamna Hansen se plângea că ar fi extrem de obosită, își dorea să doarmă tot timpul și numai cu trei nopți înainte nu își amintea de vreun incident în urma căruia să își poată explica orificiul mic precis, cu o mică vânătăie direct peste venele de la încheietura mâinii stângi, și un tel de amprentă pe degetul mare stâng. Mâna ei nu era sensibilă sau firavă.

Cu toate acestea, după această experiență, ea s-a pomenit destul de amețită și în imposibilitatea de a merge ferm. A căzut, slăbindu-și cartilajul de la genunchi. Când a mers la spital pentru a-și face o radiografie la genunchi, a făcut una și la mână, deoarece avea deja o umflătură destul de dezvoltată pe zona încheieturii mâinii, chiar deasupra vânătăii și orificiului. Rezultatele: pe încheietura mâinii, fie se formase o formațiune osoasă, fie un chist de la o rană mai veche. Umflătura nu mai este acum prezentă și ea nu își amintește să mai fi avut parte de dificultăți fizice.

La scurt timp înainte de experiența de mai sus, duminică 14 și sâmbătă 13, am avut alte două apeluri foarte asemănătoare în aceeași zonă. Unul a venit din zona Road Copley, referitor la o domnișoară care, în timp ce vorbea cu cumnata sa în bucătărie, a simțit deodată o durere săgetătoare în mâna dreaptă la al

Timothy Green Beckley treilea deget. Ea s-a uitat în jos și a văzut că i-au apărut două puncte mici ca niște vânătăi în aceeași linie una cu cealaltă (nu erau acolo

câteva clipe înainte, după spusele amândurora). Mai târziu, când le-am văzut, aveau forma unei mici umflături, cu o crustă deasupra ei. Dintr-odată cumnata a exclamat „Uită-te la pumnul tău”, și, uitându-se în jos, au văzut semne mici în formă perfectă de dinți, roșii și supărătoare! mai târziu, această fată s-a plâns de senzație de oboseală puternică, era palidă, trasă la față și epuizată.

În ziua următoare, duminică, 14 martie, un alt raport a venit din zona Ellet, în care o femeie s-a trezit în mijlocul nopții cu o durere cumplită de braț. Ea s-a trezit, a aprins lumina și a văzut pe brațul stâng, aproape de cot, pe interior, opt semne mici, niște orificii în formă de cerc. Ea a simțit o răceală în oase. Nu o răceală la exterior, ci una din interior dinspre os, și a spus că a auzit o voce spunând (în capul ei): „Forțele extraterestre sunt aici. Te vom proteja ca acest lucru să nu se mai întâmple din nou”. Și apoi spune că a văzut, visat sau imaginat, nu știe exact, o bulă cu doi viermi de roșii supradimensionați zvârcolindu-se în interiorul ei. Ei aveau proeminente pe porțiunea gurii și a simțit că asta a fost ceea ce a mușcat-o de braț. A afirmat că nu a fost niciodată atât de speriată în viața ei.

Nu avem nicio explicație pentru aceste incidente, dar acestea au avut loc cu o prea mare regularitate în aceleași zone generale pentru a le ignora. Toate rapoartele au aceleași informații generale: mușcături, semne sau contuzii, oboseală extremă, incapacitate de concentrare, dificultăți în menținerea echilibrului. Nu avem astfel de rapoarte din alte zone ale localității. De asemenea, aceste rapoarte par să urmeze o linie geografică specifică, de-a lungul căreia avem în ultimii ani destule apariții extraordinare.

NEVOIA DE SÂNGE A LUI SATANA

Deci, de ce acest interes sângeros în rândul extraterestrilor sau ființelor transdimensionale care jefuiesc Pământul?

David Icke s-a afundat în materie, încercând să discearnă doar cu cine suntem cu rivali. El vede extraterestrii care își schimbă forma identificați ca reptilienii consumatari de carne și sânge uman. Reptilienii au fost aici aproape de la „început”.

și s-au integrat în societatea noastră foarte ușor, deoarece ei sunt capabili să-și schimbe forma din târâtoare într-o formă umanoidă. Icke susține că mulți din elita planetei, cum ar fi reginele, regii și președinții sunt toți în stare să se transforme în ființe demonice hidoase pentru a se folosi și susține sacrificiile umane și ritualurile de sânge.

Unul dintre discipolii lui Icke, Arizona Wilder, căreia i-a luat un interviu video intitulat „Zeița mamă”, susține că a

1)

fost un sclav programat mental de acest grup ce se închina lui Satana pe care unii l-ar putea identifica ca Illuminați.

Arizona Wilder subliniază într-o piesă intitulată „Moștenirea genelor reptiliene”: Cu cât este mai aproape vibrațional câmpul Pământului față de a patra cea mai joasă dimensiune, cu atât mai multă putere vor avea reptilienii peste această lume și locuitorii săi. Satanismul... din punctul de vedere al Frăției, este de a controla câmpul magnetic al Pământului; să se închine și conecta cu stăpânii lor reptilienii; să bea forța de viață a victimelor lor sacrificate; și pentru a furniza energie reptilienilor, care par să se hrănească din emoțiile umane, în special frica. Ritualurile satanice aveau loc, în general, noaptea pentru că atunci câmpul magnetic este cel mai stabil. În timpul zilei, particulele încărcate electric din vântul solar cauzează turbulență în câmp și fac conexiunile interdimensionale mult mai dificile.

Acesta este cel mai stabil în timpul eclipselor totale și atunci popoarele indigene își țin ceremoniile cele mai importante pentru a contacta și a se manifesta alte

entități dimensionale. Unii dintre politicieni lumii sunt dependenți de luarea de sânge de la o victimă la momentul de sacrificiu din cauza adrenalinei ce este produsă în acel moment. Mi s-a spus că această dependență este destul de comună în rândul sataniștilor și cercetătorii în interesele reptilienilor sugerează că aceasta este substanța pe care și reptilienii și-o doresc. Totul se potrivește.

Ei, prin urmare, au valorificat fiecare dată druia și magică pentru a încerca să obțină cât mai mult din utilizarea efectului ciclului lunar cu privire la sângele menstrual la sexul feminin. Ei numesc acest aspect al sângelui menstrual Steaua de Foc. Lawrence Gardner a scris un articol despre „Sângele menstrual și Steaua de Foc” în revista „Nexus”. El este, de asemenea, în spatele „Ordinului Dragonului”, o încercare de a pune laolaltă și a păstra rezerva de sânge pur a Marii Britanii în Reptilele Londoneze.

La ceremonie ar fi avut loc sacrificii și în timpul vărsării de sânge, în special dacă erau implicați copii, aceste ființe se transformau într-o formă reptiliană. Și cel mai interesant lucru sunt aceste rămășițe galben-verzui după ceremonii. Acestea ar fi pe corpul meu, pe altare și pe podele. O am și eu de asemenea de când am găsit-o la copiii mei, ceea ce este îngrijorător pentru mine. Este evident că din diverse motive (inclusiv obiectivele stabilite în raportul secret al guvernului „Iron Mountain”), guvernul (au cooperat inclusiv agenții cum ar fi NASA) a decis să se utilizeze mai degrabă o temă de răpire extraterestră decât un ritual de abuz satanic pentru programul lor de a controla mintea. Diferența majoră în metodologia de programare este că ritualurile de sânge ale ritualului de abuz satanic nu mai sunt folosite.

Motivul pentru care ritualurile de sânge nu mai sunt necesare este faptul că mașinile armonice de înaltă tehnologie (ce implantau gânduri) și alte metode de

înalță tehnologie elimină nevoia de traume sângeroase. Victimele răpirilor extraterestre sunt luate la întâmplare, în timp ce victimele Iluminata sunt răpite mai frecvent în jurul perioadei ritualurilor. Persoana care crede în OZN-uri și extraterestri va primi același tip de tratament ca și cei care cred în ritualul de abuz satanic. Sistemul juridic și societatea în general sunt condiționați să îi rateze ca nebuni. Aceasta îi protejează pe agresorii lor.

Satanismul, luciferianismul și alte culte similare sunt ritualuri care au nevoie de sânge, care cer sacrificii sau ademenirea unor demoni. De exemplu, sângele poate fi luat atât din limbă cât și din zona genitală, apoi este amestecat în timpul unei ceremonii în care se invocă un demon special. Demonii nu sunt invocați cu aur sau argint, ei sunt invocați cu sânge. Unele spirite sunt invocate prin folosirea clismelor alcoolice la copii. Acești copii sunt intoxicați în totalitate cu alcool, până în punctul în care mor chiar în timpul ceremoniei. Acest lucru este făcut pentru a invoca anumiți demoni. Spiritele Choronzon și Typhon sunt spirite esențiale ce sunt introduse într-o persoană pentru ca programarea minții să funcționeze. Liniile genealogice specifice familiilor hibrid ale Iluminam au fost conservate prin căsătorirea între ei de-a lungul vremii. În loc să încerce să mențină extraterestrul și contaminarea ADN-ul liniilor lor genealogice, ei încercau să țină departe ADN-ul pur uman, să nu intre în contact cu sângele lor.

Cei din aceste familii se nasc cu un ADN extraterestru specific ce poate fi activat prin ritual și consumarea sângelui pentru a permite posesia extraterestrilor asupra trupurilor lor. Extraterestrul pot literalmente poseda trupurile lor. Această posesie permitea acestor oameni să-și schimbe forma și să fie controlați de către extraterestri.

Aceste linii genealogice nu sunt controlate de extraterestrul Gri, sunt controlate de tipul de șopârlă cunoscut sub numele de reptilienii. Mulți oameni, precum

Arizona Wilder, Cathy O'Brien, și Taylor Bryce, au văzut oameni din familii cu aceste linii genealogice cum ar fi George Bush Sr., Dick Cheney, Al Gore, Regina Elizabeta, schimbându-și forma în reptilienii. Nu sunt „oameni” cei care conduc guvernele noastre.

MOȘTENIREA SÂNGELUI

DE ANDREW HENNESSEY

Născut în 1957 în Edinburgh, Scoția, Andrew Hennessey a fost antrenat ca biolog industrial și a lucrat în mai multe laboratoare, inclusiv la Institutul de Ecologie Terestră, Laboratorul Central de Microbiologie, Muzeul Național de Antichități, Colegiul de Agricultură al Scoției de Est și Centrul de cercetare Geologic Britanic. În 1984, Andrew a format un grup teatral numit Compania Solan, punând în scenă diverse reinterprețări foarte originale ale pieselor Graal, proiectate în multe stiluri cu o armată de ajutoare cu un talent veritabil.

Ca om de știință amator, el a dezvoltat, de asemenea, o Teorie a Marii Unificări, progrese științifice noi, de exemplu, inteligența artificială generală, un nou model de gravitație, cosmologie și fizica particulelor, un nou tip de teorie a jocurilor și un nou tip de teorie a sistemelor. Aceste idei avansate ar putea progresa tehnic rasa umană dincolo de linia limită a paradoxurilor.

Ca urmare a unei încercări de răpire extraterestră în 1980, el a fost instruit ca medium la Biserica Albany Street Spiritualist din Edinburgh, 1982/1983. El a interacționat cu ființe inumane, atât cu bune, cât și cu rele, prin anii '90 și în noul mileniu. El a scris despre acestea în cartea sa pe Hidden Mysteries.com numită „întoarcerea mareelor - intruziunea extraterestrelor în Scoția”. El se plânge acolo de revoltătoare realități ingineresti.

El are mai multe fotografii și analize științifice pentru a putea dovedi adevărul despre existența extraterestrelor și a celor care iau întâlnit. De asemenea, el pretinde că a fost contactat de către o civilizație

puternică, nu de prin împrejurimi, și a fotografiat imagini cu o prințesă imperială care dorea să îl prezinte mamei ei.

El ar susține că există o realitate incredibil de veche, extraterestră și geopolitică în spatele scenei din Scoția, implicându-i pe Annunaki și pe extraterestrii Gri.

De cea mai mare importanță în viața lui, cu toate acestea, a fost recenta sa convertire la catolicism pentru a se conecta cu îngerii și Sfinții, care l-au protejat de o campanie întunecată a războiului spiritual.

În cartea sa „întoarcerea mareelor - intruziunea extraterestrilor în Scoția”, Andrew subliniază o serie de puncte de șocante...

— Sunt și nonoameni în cadrul umanității și există de o perioadă considerabilă.

— Suprafața planetei este, istoric vorbind, un fel de zonă de învățare artificială pentru ființele omenеști.

— Ființe bune și rele concurează fie pentru mântuirea noastră veșnică, fie pentru a ne dobândi sufletul în scopurile lor întunecate.

— Schimbări mari și planuri mărețe pentru omenire se desfășoară acum.

— De oriunde am veni să fim ființe umane aici, luăm cu noi gloriosul bagaj când plecăm.

„Ritualurile de magie neagră știute, gen satanismul, sunt expresia modernă a ritualurilor și sacrificiilor umane din Babilonul antic și Frăție” - infiltrată în societățile sumerienă, fenicienă, hittrăe, egipteană, canaanită și akkadiană, printre multe altele din întreaga lume. Aceasta a fost o procesiune fără întrerupere prin istorie ale acelorași ritualuri pentru aceleași divinități și acest lucru rămâne de o importanță fundamentală pentru inițiații Frăției de astăzi.

Utilizarea termenului de satanism aici nu are legătură cu versiunea creștină a lui Satana. îl folosesc numai pentru a descrie un sistem al ritualului de sacrificiu și tortură, care oricât de uimitor ar putea părea

pentru majoritatea oamenilor, este un lucru obișnuit peste tot în lume astăzi. Satanismul este doar un alt nume pentru adorarea unei foarte distructive forțe negative căreia i s-au atribuit nenumărate denumiri de-a lungul secolelor. Nimrod, Baal, Moloh sau Moleh, Set, Diavolul, Lucifer – nu există un final pentru ei.

Satanismul pervertește tot ce este pozitiv, în același mod în care naziștii au preluat un simbol pozitiv, zvastica, și l-au transformat într-un simbol negativ. Acesta este motivul pentru care sataniștii au inversat pentagrama și folosesc negrul pentru a simboliza întunericul, de aici denumirea de liturghie neagră. Dar ei au inversat, de asemenea, și semnificația albului, care este o culoare puternic negativă pentru ei.

Rețelele satanice, sub denumiri ale diverselor lor zeități, au fost create de către Frăția Babiloniană pentru a servi nevoilor lor. Am văzut că relatările Observatorilor și descendenților lor, Nefilimii, includ referințe la activitățile lor de a bea sânge. Frăția știe că sângele conține energia vieții. Ideea de a bea sânge menstrual a fost întotdeauna o caracteristică a liniilor genealogice reptiliene, deoarece au nevoie de sânge pentru a trăi în această dimensiune. Aceasta a fost cunoscută sub numele de Steaua de Foc, esența lunară feminină. Ciclul menstrual 7»

al femeilor este guvernat de ciclurile Lunii și sângele conține această energie. Ingredientele sale ar trebui să asigure o viață lungă. În India a fost numit soma și în Grecia, ambrozie. Acest lucru a fost declarat a fi nectarul zeilor și au fost zei reptilienii care sunt genetic băutori de sânge. „Sfântul Graal” sau potir este, de asemenea, un simbol al uterului și ideea de a bea sânge menstrual este un simbol al liniei genealogice „regale” reptiliene în sine.

Sângele menstrual a fost furnizat Elitei din rândul liniei „regale” reptiliene de preotese virgine și aceasta este originea

„Femeii însângerate” sau, la greci, „Femeii Sacre”. Cuvântul grecesc pentru aceasta, Hierodulai, a fost, în cele din urmă, tradus în engleză ca prostituată și în germană ca „hores”, originea cuvântului „curvă”. Cuvântul „Ritual” derivă din această practică (ritu = roșeață) și astfel se fac cuvintele „rite” și „roșu”. Sângele menstrual este unul dintre motivele pentru care culoarea roșie este atât de importantă pentru sataniști și acesta este un alt motiv pentru utilizarea constantă a culorii aurii de către liniile genealogice „regale” (cei de sânge regal). Aurul este metalul zeilor, dar pentru Anunnaki, de pe tăblițele sumeriene, sângele menstrual a fost „aurul zeilor”.

Reptilienii și hibrizii lor beau sânge pentru că astfel sorbeau forța vieții unei persoane și pentru că aveau nevoie să existe în această dimensiune. Adesea își schimbau forma în reptilienii atunci când beau sânge uman și mâncau carne de om, mi se spunea de către cei care au văzut acest lucru. A bea sânge este în genele lor și o preoteasă a mării Elite sau „Mama Zeiță” în ierarhie, care a efectuat ritualuri pentru Frăție la cel mai înalt nivel, mi-a spus că, fără sânge uman, reptilienii nu pot supraviețui în această dimensiune. Numele ei este Arizona Wilder, fostă Jennifer Ann Green.

Interesant, ea a spus că reptilienii au urmărit popoarele ariene în jurul universului, deoarece sângele rasei albe a fost deosebit de important pentru ei pentru un anumit motiv și pe cei născuți cu părul blond și ochi albaștri îi doreau mai mult decât pe oricare. Ei au urmat rasa albă pe Marte, a spus ea, și apoi au venit pe Pământ cu ei. Este departe de imposibil că sosirea reptiliană pe această planetă în număr mare a fost mult mai recentă decât mulți cercetători și-ar imagina. Un program de încrucișare cu doar câteva mii de ani în urmă între reptilienii Anunnaki și rasa albă marțiană, deja încrucișată cu reptilienii de pe Marte, ar fi produs un ridicat conținut genetic reptilian. Acest lucru este vital

pentru motivele ce le-am explicat mai devreme. Par să aibă nevoie de un anumit procent de gene reptiliene înainte ca acestea să-și schimbe forma în felul în care o fac. Dar când s-a întâmplat încrucișarea, este mult mai puțin important decât faptul că s-a întâmplat.

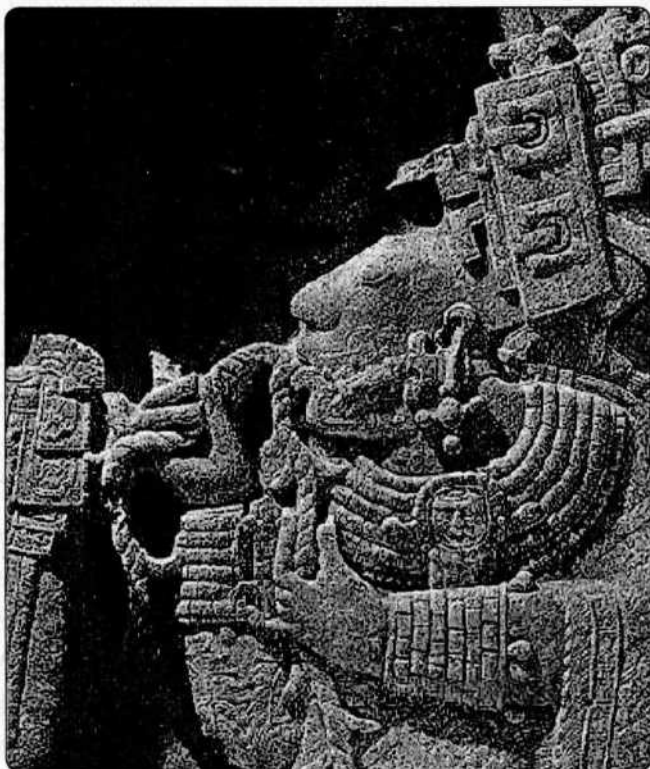
Satanismul se bazează pe manipularea de energie și conștiință. Aceste ritualuri profund bolnave creează un câmp de energie, o frecvență de vibrație, care leagă conștiința participanților la reptilienii și alte conștiințe de cea mai de jos a patra dimensiune. Acesta este câmpul dimensional, de asemenea, cunoscut sub numele de cea mai de jos astrală pentru mulți oameni, care se află în rezonanță cu frecvența emoțiilor de joasă vibrație precum frica, vina, ura și așa mai departe. Atunci când un ritual concentrează aceste emoții, cum face satanismul, o conexiune puternică se face cu cea mai joasă a patra dimensiune, a reptilienilor. Aceștia sunt câțiva dintre „demonii” pentru care aceste ritualuri au fost concepute spre a-i invoca, întrucât toată această istorie tristă a început cu mii de ani în urmă. Asta se întâmplă atunci când atât de multă posesiune are loc și reptilienii preiau corpul fizic al inițiaților. Sataniștii conducători sunt reptilienii plini de sânge ascunși sub înfățișare umană.

Aceste ritualuri aveau loc invariabil la punctele vortex și astfel teroarea, groaza și ura create de ei intră în grila de energie la nivel global și afectează câmpul magnetic al Pământului. Forme ale gândirii la un asemenea nivel de rea-voință blochează frecvența de vibrație și afectează gândirea umană și sentimentele. Du-te într-un loc în care au loc ritualuri satanice și simți reaua-voință și teama în atmosferă. Ceea ce noi numim „atmosferă” este câmpul vibrațional și modul în care a fost afectat de formele gândirii umane. Astfel, vorbim despre o atmosferă fericită, pozitivă sau plină de iubire sau de una închisă sau rău-prevestitoare.

Cu cât este mai aproape câmpul Pământului de cea

mai joasă a patra dimensiune vibrațională, cu atât mai multă putere au reptilienii peste această lume și locuitorii săi. Satanismul nu este doar o boală și o pervertire, deși este și asta. Motivul principal de existență, din punctul de vedere al Frăției, este de a controla câmpul magnetic al Pământului; să se închine și conecteze cu conducătorii lor reptilienii; să bea energia vieții a victimelor lor sacrificate; și să furnizeze energie pentru reptilienii care vin să se hrănească cu sentimente umane, în special frica. Aceste sacrificii sunt, literalmente, sacrificii pentru „zei”, reptilienii, și se întâmplă de mii de ani. Sacrificiile în masă ale oamenilor de către azteci în America Centrală, și atâția alții, au fost făcute pentru a asigura hrana reptilienilor fizici și hibrizilor care mănâncă corpurile și beau sângele și hrana energetică pentru reptilienii non-fizici din cea mai de jos a patra dimensiune.

Phil Schneider, un constructor al bazelor subteranelor din SUA, i-a spus scriitorului și cercetătorului Alex Christopher că în momentul în care copiii au ajuns în punctul în care aceștia nu ar mai putea lucra, în condițiile sclaviei subterane, aceștia erau consumați de către reptilienii. Ei preferau copii mici, deoarece nu erau infectați ca adulții. Greu de acceptat, nu-i așa? Sunt sigur că mintea ta țipă „nonsens” către tine, pentru

Sacrificiile sângelui făceau parte din ritualurile aztece pentru a satisface zeii.

că cine vrea să se confrunte cu un adevăr ca acesta? Dar dacă nu facem ceva, cum va fi vreodată oprit?

Pentru a reitera, ritualurile satanice au loc în general noaptea, pentru că atunci câmpul magnetic este cel mai stabil. În timpul zilei, particulele încărcate electric din cauza vântului solar cauzează turbulențe și conexiunile interdimensionale sunt mult mai dificile. Cel mai stabil câmp este în timpul eclipselor totale, iar asta se întâmplă atunci când popoarele indigene își țin ceremoniile cele mai importante pentru a contacta și manifesta entitățile din alte dimensiuni.

Șamanii tribali știu acest lucru. Ritualuri satanice și sacrificiul uman, în special cel al copiilor, sunt efectuate pe scară largă și implică unii dintre cei mai renumiți politicieni, oameni de afaceri, proprietari de media și animatori de pe planetă.

Bineînțeles că o fac. Ar fi uimitor dacă aceștia nu ar face, având în vedere fundalul. Aceste ritualuri și sacrificii umane au fost întotdeauna la baza „religiei” Frăției din cele mai vechi timpuri. Și Frăția își manipulează inițiații satanici și îi introduc în poziții de putere politică, economică, militară, mass-media și în poziții influente în lumea divertismentului.

Prin urmare, raportul dintre sataniști și sacrificarea copiilor în topul unor asemenea profesii și instituții este uluitor de mare în comparație cu populația generală. Aparent, în conformitate cu foști sataniști pe care i-am întâlnit și cu ce am citit, unii politicieni din lume sunt dependenți de a lua sângele de la o victimă în momentul sacrificării din cauza adrenalinei care este produsă în acel moment. Mi s-a spus că această dependență este destul de comună în rândul sataniștilor și cercetătorii în practicile reptiliene sugerează că această substanță este, de asemenea, dorită de reptilienii. Totul se potrivește”.

În continuare, maștrii cercetători Tim Swartz și Adam Goughly ne vor oferi informații cutremurătoare care servesc drept avertizare pentru luarea sângelui și capriciile ritualurilor extraterestrelor - o capcană literală des folosită pentru cei care au fost prinși în rețeaua lor

restrânsă.

INVAZIA VAMPIRILOR PSIHICI ÎN EPOCA SPAȚIALĂ de Adam Gonghtly

Povestiri despre entitățile extraterestre angajate în serate sexuale cu ființe umane răpite au fost relatate de la începutul fenomenului OZN și, probabil, din timpuri imemorabile. Această temă sexuală dintre extratereștri și ființe umane de o mare nebunie a fost poziție continuă în literatura științifico-fantastică mergând înapoi la Edgar Rice Burroughs cu seria „John Carter pe Marte”, care – după ce a domnit victorios peste multe creaturi ciudate de pe Planeta Roșie – a câștigat afecțiunea prințesei marțiene Deja Thoris. Ilustrații cu fete sumar îmbrăcate de pe Pământ fiind răpite de extratereștri cu ochi de insectă au fost prezentate în timp și din nou în anii '40 și '50, fiind imprimată în continuare această temă sexuală incitantă și farfuriile în memoria majorității.

În secolul al XX-lea, Aleister Crowley a consumat droguri halucinogene asociate cu sex magic și „chemările enohiene” pentru a invoca entități nonumane. Aceste chemări enohiene au fost probabil derivate din Cartea lui Enoh, care se referă la povestea îngerilor blestemați care au răpit și s-au împerecheat cu femeile umane. Vechiul Testament spune: „Fiii lui Dumnezeu au venit către ficele omului”. Acest act sexual și interacțiunea au condus la o rasă hibridă, Nefilimi. Aceste povești biblice ar putea fi interpretate ca o invazie extraterestră ce a venit pe Pământ pentru a practica manipularea genetică.

Descendenții acestei împerecheri, așa cum s-a menționat, au fost cei din rasa Nefilim, care, la rândul lor, au continuat să se amestece mai mult cu fetele de pe Pământ, și – așa cum este înregistrat în Geneza – și-au învățat iubitele pământene „vrăjitoria, incantația și împărțirea de rădăcini și copaci”. Cercetătorul fenomenului OZN Guy Malone echivalează „împărțirea de rădăcini” cu consumul de droguri șamanice.

Pot fi făcute paralelisme între nefilimi și infanții înlocuiți în secret de spirite cu un spirit copil. După cum menționează Jacques Vallée în „Pașaport pentru Magonia”, aceste povestiri cu încărcătură sexuală au fost „igienizate” cu basme mai târziu, deși astfel de basme „neigienizate” au fost răspândite în folclorul scoțian, care vorbeau despre creaturi frumoase ale unui ordin aerian care au luat frecvent formă de succubi pentru a seduce tinerii bărbați. Aceasta este ceea ce sugerează Vallée, se poate întâmpla în cazul multor răpiri actuale zilnice: o continuare a unei tradiții de întâlniri cu incubi și succubi care în timpurile moderne a luat forma de întâlniri cu extraterestri.

Caracteristica întâlnirilor din zilele moderne cu extraterestri este cea în care aceștia răpesc bărbații și femeile din paturile lor, de multe ori în timpul somnului, sau starea de semisomn ori transă, luându-i la bordul navelor futuriste, unde aceștia erau cercetați și violați, li se luau probe seminale și ovulele și, desigur, omniprezența probă anală.

Unul dintre episoadele perverse din doctrina OZN a fost în 1957 în cazul Antonio Villas-Boas. Villas-Boas, un fermier brazilian de 23 de ani, a fost luat la bordul unui OZN, unde i s-a administrat apoi un afrodiziac „mickey” și a fost „forțat” să facă sex cu o atractivă „femelă”, cu părul de foc, cu sânii ascuțiți care scotea sunete animalice ciudate în timpul „întâlnirii apropiate”.

Aparent, brazilienii au avut o serie de întâlniri cu prietenii lor sexuali extraterestri. În 1979, Antonio Ferreira, de 25 de ani, a fost martor la aterizarea unei farfurii, urmată de apariția unor roboți care l-au răpit și l-au luat la bordul navei lor. Acolo Ferreira a întâlnit o femelă extraterestru respingătoare cu respirația urât mirositoare și pielea rece ca gheața, cu păr roșu pubian, o caracteristică remarcată și în cazul lui Villas-Boas.

Nedorind să aibă ceva de-a face cu această dezgustătoare extraterestră, Ferreira a rezistat. Ca

răspuns, roboții i-au rupt hainele și i-au făcut o injecție, în urma căreia a cedat. Apoi nemernicii roboți l-au uns pe Ferreira cu un ulei de culoarea chihlimbarului (loțiune afrodisiacă, probabil), iar femeia extraterestră a năvălit peste brazilian.

Probabil cel mai renumit caz de răpire este Whitley Strieber. Multe din aspectele experienței lui Strieber par a fi în mod clar de natură sexuală, dintre care unul a prezentat o femeie extraterestră cu pielea încrețită, gri, care l-a instruit să o facă „mai tare”. Când Strieber și-a dat seama că ea îl încuraja să întărească „știi-tu-ce” a lui, el a devenit deranjat, deși mai târziu, reflectând la cele întâmplate, era oarecum confuz, dar stârnit în același timp. O altă caracteristică comună a experienței răpirilor extraterestre este colectarea de probe anale pământenilor cu sonde electronice, așa cum este descris mai jos:

Următorul lucru pe care îl știu este că mi s-a arătat un obiect enorm și extrem de urât, gri și solzos, cu un fel de rețea de fire la capăt. Era cel puțin lung de 30, 48 cm, îngust, și cu structură triunghiulară. Ei mi-au introdus acest obiect în rect. Se pare că mișuna în mine ca și cum ar avea o viață proprie. Cred că scopul său a fost să preleveze probe, eventual de materii fecale, dar în același timp am avut impresia că am fost violat și, pentru prima dată, am simțit furie...”

Mai târziu în povestire, Strieber a povestit că i s-au recoltat probe seminale – cu un fel de aspirator – făcând aluzie din nou la natura sexuală a „comuniunii”. Probe anale, inseminare, îmbrânciri și zgârieturi, precum și alte comportamente deranjante sunt de obicei atribuite acestor vizitatori nonumani. Unii chiar au sugerat, cum ar fi Streiber, că sunt o formă de viol.

Potrivit „International UFO Reporter”, un tânăr australian, Peter Khoury, era în pat într-o dimineață în 1992, când două „femei goale neobișnuite” au apărut de nicăieri. Una – o blondă înaltă – a încercat să-l forțeze pe

Khoury să-și pună fața pe pieptul ei, dar el a rezistat și a decis să o muște, deși aparent această femeie ciudată nu a simțit nicio durere. La scurt timp după aceea, ambele femei au dispărut.

Ulterior, Khoury a descoperit două fire de păr umanoide înfășurate dureros în jurul penisului. A salvat unul din aceste două fire de păr într-un plic, iar câțiva ani mai târziu le-a dat unui grup de oameni de știință din Australia pentru analizare. Rezultatul, aparent, a indicat faptul că aceste femei erau hibrizi

Pamela Stonebrooke cunoscută și ca „Diva Intergalactică” a susținut numeroase relații sexuale pline de senzualitate cu un grup de extraterestri reptilieni ușor de iubit, care credea ea că o pregătesc pentru o răsturnare planeteară apocaliptică.

de un anumit fel, cu ADN-ul apropiat de cel al rasei umane.

Probabil una dintre persoanele de pe această planetă cu cea mai mare responsabilitate pentru dezvoltarea relațiilor sexuale extraterestru/om este Pamela Stonebrooke, o cântăreață de

I jazz talentată, de asemenea, cunoscută sub numele de Diva Intergalactică.

Stonebrooke a susținut numeroase relații sexuale pline de senzualitate cu un grup de extraterestri reptilienii ușor de iubit, care credea ea că o pregătesc pentru o răsturnare planetară apocaliptică. Pun pariu că le spun asta tuturor fetelor de pe Pământ.

Deci, ce este această atracție a ființelor aparent dintr-o altă lume? Una dintre teorii sugerează că ciclul menstrual al femeilor stă la baza multora dintre aceste întâlniri ciudate. Cercetătorii Fortean au făcut îndelungi constatări despre apariția lui Bigfoot, a diversilor monștri, viziunilor, fantomelor și OZN-urilor ce se întâmplau să fie adesea pe aleile amanților și în timpul perioadelor menstruale ale femeilor.

Unele culturi antice suspectau că ciclurile menstruale ale femeilor deschid o poartă de acces în spațiu, prin care forțele pot fi invocate, o teorie a lui Carlos Castaneda prezentată în „Al doilea cerc de putere”. A fost remarcat de către unii cercetători că - în plus față de capacitatea stranie de a localiza femeii care se confruntă cu perioada menstruală - Bigfoot și alte bestii Fortean raportate tind să apară atunci când este lună plină. Desigur, se pare că menstruația în sine are o bază comună cu fazele lunii.

Potrivit ocultistului Kenneth Grant, fluxul menstrual uman este principalul flux de vibrații lunare. Grant pare convins că această forță specifică dă naștere unei entități cunoscute de vechii egipteni ca maimuța zeului Thoth, un animal ce apare în practicile magiei lui Aleister Crowley. Poate că Bigfoot și maimuța zeului Thoth sunt poate mai strâns legați decât s-a presupus anterior. De asemenea, unele dintre ciudatele apariții ale lui Bigfoot au coincis cu apariția OZN-urilor. Acest lucru dă crezare teoriei că Bigfoot mai degrabă este un fenomen de natură paranormală decât o bestie în carne și oase.

Dr. Wilhelm Reich a teoretizat faptul că o forță misterioasă, orgonica (energia primordială a vieții) - în strânsă legătură cu sexualitatea umană - ar putea fi

colectată în containere pe care el le-a inventat, numite acumulatori orgonici, dispozitive ce sunt folosite pentru o sănătate optimă și bunăstare. În „Renașterea lui Pan”, autorul Jim Brandon a speculat faptul că energia colectată în acumulatori orgonici era precum automobilele cuplurilor cu înclinații erotice și care sunt parcate pe aleile amanților. Această idee i-a sugerat lui Brandon că puterea din spatele acestor manifestări – OZN-uri și alte materializări paranormale – nu poate fi în totalitate sub control, dar acționează haotic, ca o molie la lumină, drept răspuns la orice ar fi fost adunat în cutiile metalice, cum ar fi energia sexuală. În esență, OZN-urile, extraterestrii – sau orice altceva ar fi „ei” – se hrănesc cu această energie sexuală umană întocmai vampirilor psihici.

Tunul de dispersare a norilor – o altă invenție a lui Reich ce seamănă cu o mașinărie gen mitraliera Gatling – ar putea teoretic să scoată ploaie din nori. În plus, Reich a descoperit că tunul lui de nori ar putea descărca energie din fulgere. În esență, Tunul de nori a fost, de asemenea, un fel de acumulator

Târnothy Green Beckley orgonic ce descărca energia orgonică din atmosferă. În timp ce făcea experimente cu Tunul de nori, Reich a întâlnit ceea ce el a perceput ca OZN-uri și a ajuns să creadă că au venit pe Pământ pentru a extrage energia orgonică și a evacua deșeurile unui produs numit de el Energie Orgonică Moartă (EOM/ DOR). Reich a susținut că aceasta a fost cauza efectelor negative asupra mediului pe planetă.

La un moment dat, Reich a decis să țintească cu Tunul de nori un contingent de OZN-uri observat deasupra lui în Rangeley, Virginia, locația laboratorului său de cercetare, ceea ce a provocat retragerea OZN-urilor. Acest lucru l-a făcut pe Reich să proclame triumfător: „În seara aceasta, pentru prima dată în istoria omului, războiul purtat de secole de ființele vii din spațiul cosmic pe acest pământ... a avut replică”.

MUTILATORII MISTERIOȘI

DE TIM R. SWARTZ Cercetătorii fenomenului OZN au speculat de-a lungul anilor asupra întrebării că, dacă OZN-urile reprezintă vizitatori extraterestri, de ce își desfășoară activitatea cu atâta secretomanie? Presupoșii contactați OZN spun că extraterestrii sunt prietenoși și sunt aici pentru a ajuta omenirea. Cu toate acestea, dovezile că extraterestrii au o agendă ascunsă sinistă atunci când este vorba despre interacționarea cu locuitorii Pământului spun o altă poveste. Exemplul cel mai evident al activității nefaste a OZN-urilor trebuie să fie mutilarea vitelor.

Dovada că OZN-urile sunt implicate în mutilările bovinelor este în mare parte anecdotică, dar circumstanțele neobișnuite ce au învăluit acest mister par să indice OZN-urile sau cel puțin activitățile legate de OZN-uri. Dacă gândul la creaturile extraterestre de pe altă planetă care sunt aici pentru a ne mutila nu a fost destul de rău, există posibilități mai înfricoșătoare cum că aceste atacuri sunt efectuate de către ființe spirituale care nu vin numai după trupul și sângele nostru, dar ci și după sufletele noastre nemuritoare.

SÂNGELE ESTE VIAȚA

De-a lungul anilor, atacurile ciudate asupra animalelor și oamenilor au fost înregistrate și atribuite prădătorilor, altor oameni și chiar vampirilor. Ceea ce face ca aceste incidente să fie similare este lipsa de sânge găsită în corpuri. Omul primitiv credea că sângele era sacru, sursă a vieții în toate creaturile. Când ți-ai pierdut sângele, ți-ai pierdut viața. Deci, este evident că forța vieții trebuie să fie conținută în sânge.

Vechiul Testament este un bun exemplu al vechii credințe cu privire la sânge. Leviticul 17: 14 afirmă că „viața oricărui trup este sângele lui”. Versetul merge mai departe și spune că este interzis pentru oricine să mănânce sânge, deoarece acesta este ursoa tuturor formelor de viață.

Din cauza acestor credințe timpurii, omul a avut întotdeauna o teamă superstițioasă atunci când avea de-a face cu atacuri neobișnuite ce implicau pierderea de sânge. De-a lungul istoriei, au existat numeroase rapoarte despre atacuri ciudate și mutilări care par să meargă dincolo de obișnuiții prădători animalici. În 1874, lângă Cavan, Irlanda, timp de câteva luni cineva a ucis mai mult de 30 de oi într-o noapte, mușcându-le gâtul și sugându-le sângele. În 1905, la Badminton Mare, Avon, oile au fost din nou ținta unor atacuri. Un sergent de poliție din Gloucestershire a fost citat în „Daily Mail” din Londra: „Am văzut eu însumi două dintre cadavre și pot spune cu siguranță că este imposibil ca acestea să fie opera unui câine. Câinii nu sunt vampiri și nu sug sânge de oaie, lăsând carnea aproape neatinsă”. Într-o singură noapte din martie 1906, în apropierea orașului Guildford, Marea Britanie, 51 de oi au fost ucise atunci când sângele lor a fost supt prin rănilor mușcăturilor de la gât. Localnicii au format grupuri pentru a vâna orice le-ar fi ucis animalele, dar nimic nu a fost vreodată prins și crimele rămân un mister. Evenimente de acest gen, probabil, au avut loc în mod regulat de-a lungul istoriei. Cazurile ce au atras atenția mass-media sunt cele care implică un număr mare de decese, dar există, probabil, sute de atacuri mai mici ce au trecut neobservate pe parcursul anilor.

Sunt demonii Chupacabra din iad?

Aceste atacuri ciudate de animale se aseamănă straniu cu atacurile recente ale așa-numiților Chupacabra, care înseamnă „cel care sugă sânge de capră”. Limitându-se mai ales în emisfera sudică, Chupacabra a fost învinuit pentru numeroasele atacuri asupra animalelor mici. Animalele au avut gâtul mușcat și sângele supt de creatura care, conform relatărilor, stă pe două picioare, are ochi mari negri sau roșii și este de aproximativ 4 metri înălțime. Spre deosebire de crimele din trecut, Chupacabra a fost văzut de martori oculari

șocați, ale căror descrieri par să zugrăvească un animal de o asemănare superficială cu „cei Gri” din doctrina farfuriilor zburătoare. Ca și în cazurile anterioare, încercările de a urmări Chupacabra au eșuat. Dacă povestea este un indiciu, Chupacabra nu va fi niciodată prins, iar evenimentele ciudate vor rămâne un mister. Este ca și cum mutilatori misterioși apar din neant, fac dezastru, apoi, la fel de repede, dispar din nou.

Mutilarea bovinelor pare să conțină un alt set de circumstanțe decât atacurile vampirilor asupra animalelor. În timp ce mutilările de bovine implică aproape întotdeauna o totală absorbire de sânge, mutilarea fizică a corpului este atât de evidentă, încât fermierii rămân șocați de natura neobișnuită a deceselor. Nimeni nu știe când a început prima mutilare neobișnuită de bovine. Înregistrările arată că, în mijlocul anului 1963, mai multe atacuri au avut loc în cirezile din Haskell, Texas. Într-un caz tipic, un taur Angus a fost găsit cu gâtul tăiat și o rană în stomac de dimensiunile unei farfurii. Atacurile au fost atribuite unei bestii sălbatice, un „animal sălbatic invizibil”. Cum atacurile au continuat prin zona Haskell, atacatorul necunoscut a luat proporții mitice și un nume nou a fost creat pentru el, „Ticălosul Haskell”.

Oricine ar fi fost responsabil pentru aceste mutilări, el nu a fost niciodată prins și atacurile s-au oprit încetul cu încetul. De-a lungul următorului deceniu ar fi existat rapoarte similare de atacuri asupra animalelor. Cel mai important dintre aceste rare rapoarte a fost mutilarea până la moarte a unui cal pe nume Lady în 1967. Locuitorii din zona de sud a statului Colorado au raportat activități de OZN-uri cu o seară înainte ca Lady să fie găsit mort, iar consensul a fost că navele necunoscute au fost oarecum responsabile.

În 1973, noul val de mutilare a vitelor se poate spune că a început serios. Este interesant de notat faptul că o mare lovitură OZN a avut loc în toată țara în 1973,

cu multe apariții ce au loc în aceleași zone în care s-au întâmplat mutilări de vite. În noiembrie 1974, zvonurile au început să lege apariția OZN-urilor de mutilarea vitelor care au fost găsite în număr mare în diferite părți din Minnesota. Zeci de OZN-uri au fost raportate în Minnesota și zeci de bovine au fost găsite moarte și mutilate. Deși aparițiile și mutilările nu au fost corelate, mulți au considerat că numărul de apariții a fost dovada că OZN-urile au fost oarecum implicate.

În 1975, un număr fără precedent de decese ciudate a avut loc în două treimi din vestul Statelor Unite. Rapoartele despre mutilări au atins punctul culminant în acel an, fiind însoțite de cazurile de OZN-uri și elicoptere neidentificate. Prin 1979, mutilări numeroase de animale au fost, de asemenea, raportate în Canada, în primul rând în Alberta și Saskatchewan.

În 1980, a existat o creștere a activității din Statele Unite. Mutilările au fost raportate mai puțin începând cu acel an, deși aceasta se poate datora în mare parte reticenței crescute din partea fermierilor și agricultorilor față de aceste mutilări. În anii '90, mutilările au continuat. În Statele Unite, peste 10.000 de animale au murit în circumstanțe neobișnuite.

BĂUTORII SATANIȘTI DE SÂNGE

Din cauza naturii ciudate a omorurilor, au apărut zvonuri și istorisiri crunte pe parcursul anilor în încercarea de a explica ceea ce se întâmpla cu adevărat. În topul acestora sunt istorisirile cu extraterestrii care își culegeau roadele pe timp de noapte pentru propriile lor scopuri răuvoitoare. Se pare că interesul extraterestrilor pentru bovine este datorat faptului că ei absorb nutrienți prin piele. Sângele pe care îl colectau de la bovine este amestecat cu peroxid de hidrogen, care ucide bacteriile străine în amestec și este „pictat” pe pielea lor, permițând absorbția de substanțe nutritive necesare. Se presupune că sângele uman este preferat de către extraterestri, dar sângele bovinelor poate fi modificat

pentru a servi în același scop.

Deși poate părea exagerat că sângele animalelor ar putea fi folosit în loc de sânge uman, descoperirile științifice recente par să confirme faptul că sângele animalelor poate fi modificat pentru transfuzii umane, conform celor relatate de „Observator”, un săptămânal respectat în Marea Britanie.

Oamenii de știință care au acordat suport proiectului de donare a oilor au susținut generarea plasmei sangvine umane de la animale. PPL Therapeutics, firma scoțiană care a acordat sprijin Institutului Roslin din Edinburgh pentru donarea oi, dezvoltă mijloacele necesare de înlocuire a genelor plasmatică de oi și vaci cu echivalentul uman.

PPL a declarat presei că are în plan să crească turme întregi de animale și să fabrice plasma din proteinele extrase din animale. „Observator” l-a citat pe dr. Ron James, directorul general al firmei, care a spus: „Doar 5 procente din populația Marii Britanii donează regulat sânge. Animalele modificate genetic ar putea produce de 10.000 de ori mai multă plasmă pe an decât un donator uman”.

În 1991, DNX Corp, o firmă de biotehnologie din Princeton, a anunțat că a dezvoltat porci transgenici modificați genetic, care produc cantități mari de hemoglobină umană recombinată. Comercializat, substituentul DNX de sânge ar putea oferi un cost eficient și o alternativă practic nelimitată a alimentării cu sânge uman, care este complet în afara amenințării contaminării cu agenți infecțioși ce provoacă boli precum SIDA și hepatita.

În plus, produsul DNX pentru transfuziile bazate pe hemoglobina recombinată este universal compatibil cu toate tipurile de sânge, eliminând astfel necesitatea folosirii a aceluiași tip de sânge și a compatibilității, și se vor îmbunătăți conservarea acestuia și caracteristicile de depozitare. Anunțul DNX a fost făcut la Congresul

Mondial privind Cultura de Celule și Țesut din 1991, de la Anaheim, California, de John Logan, vicepreședinte de cercetare la DNX. Poate că poveștile rele nu sunt atât de exagerate, până la urmă.

COȘMARUL MUTILĂRII OMULUI

În cazul în care poveștile sunt adevărate, unii ar întreba de ce extraterestrii nu capturează și mutilează oameni în loc de animale? Adevărul ar putea fi că mutilările umane și decese au loc în mod regulat, dar poveștile sunt prea oribile pentru a le contempla. Dacă crimele și mutilările umane asociate cu OZN-urile ar fi avut loc, ar fi fost fie nerecunoscute pentru ceea ce sunt cu adevărat, fie acestea ar fi fost adaptate și acoperite de intervențiile oficialităților. Mii de oameni din întreaga lume dispar în fiecare an fără să fie revăzuți vreodată. Majoritatea acestor dispariții pot fi atribuite omuciderilor sau altor situații frecvente.

Cu toate acestea, unele dispariții sunt atât de neobișnuite și inexplicabile încât scenariile mai tulburătoare trebuie să fie examinate. În 1956, pe terenul de testare a rachetelor White Sands, un maior din Forțele Aeriene a raportat că a fost martor la răpirea sergentului Jonathan P. Louette de către un obiect

Un sacrificiu uman în cadrul ceremoniei cu circuit închis din filmul lui Stanley Kubrick „Deschideri larg ochii” a deschis cu siguranță câțiva ochi.

r zburător în formă de disc. Louette a lipsit timp de trei zile, iar corpul său a fost găsit mutilat în deșert lângă zona de testare. Organele genitale și rectul lui Louette au fost extrase cu o precizie chirurgicală. La fel ca multe alte mutilări de vite, ochii lui Louette au fost scoși și tot sângele lui lipsea. Forțele Aeriene au depus un raport care să ateste că sergentul Louette a murit în urma expunerii la radiații după ce s-a pierdut în deșert.

Regretatul Leonard H. Stringfield, un fost ofițer al Forțelor Aeriene, a scris în cartea sa „Prăbușirea/Regăsirea OZN-urilor, Raportul de situație nr. 6” despre mărturia dată de un „ofițer de rang înalt al Armatei”, despre care Stringfield spune că era cunoscut de mai mulți ani și care se presupunea că este un „bun pușcaș”. Ofițerul a afirmat că în timp ce el a fost în Cambodgia în timpul Războiului din Vietnam, comandoul

său din trupele speciale a fost implicat într-un foc de arme cu extratereștrii, pe care soldații i-au surprins sortând bucăți de corp uman pe care le sigilau în containere mari. Ulterior, unitatea a fost reținută pentru câteva zile și interogată sub hipnoză. Ofițerul a afirmat că el și oamenii lui și-au reprimat amintirile care au început să iasă la suprafață ani mai târziu. Dacă această poveste este adevărată, atunci există posibilitatea ca militarii și oficiali ai guvernului să fie conștienți de interesele extratereștrilor în formarea fiziologică a organismului uman.

În 1989, un deceniu mai devreme, moartea misterioasă a unui om a fost adusă la cunoștința directorului MUFON din Idaho, Don Mason. Potrivit raportului, în 1979, doi vânători în Bliss și în zona Jérôme din Idaho au dat peste corpul aproape nud al unui om care a fost mutilat într-un mod îngrozitor. Organele sexuale au fost înlăturate, buzele sale tăiate și sângele drenat. Deși corpul a fost găsit într-o zonă pustie, aspră, nicio urmă de animal sau om nu au fost găsite. După ce poliția a fost anunțată, a fost organizată o căutare intensă și bunurile omului au fost recuperate la mile depărtare de unde a fost găsit corpul. Nimeni nu știe modul în care corpul a ajuns acolo unde a fost găsit sau, chiar mai important, ce s-a întâmplat cu el. Ar trebui remarcat faptul că, de-a lungul anilor, în această zonă au fost făcute publice numeroase rapoarte cu referire la OZN-uri și mutilări de bovine inexplicabile.

În Westchester County, New York, în 1988, mai multe morgi au fost sparte noaptea târziu. Corpurile umane proaspete au suferit mutilări ce implicau îndepărtarea parțială a feței și eliminarea totală a ochilor, stomacului, glandei tiroide și a organelor genitale. Un asistent medical examinator, care a rupt tăcerea în acest caz, a declarat că au fost făcute imediat verificări asupra angajaților care au fost de serviciu la morgă. Nu a fost găsită nicio legătură între angajații de

la morgă și aceste crime. Deși nu există nicio dovadă că OZN-urile au fost responsabile pentru incidentele bizare, corpuri umane mutilate în același fel ca vitele și alte animale mutilate apar încă o dată.

Un alt caz interesant pentru care s-a făcut puțină vâlvă în Statele Unite este cazul bazinului brazilian Guarapiranga. Ozenologul brazilian Encarnación Zapata García și dr. Rubens Goes au dezvăluit o serie de fotografii senzaționale obținute din dosarele poliției. Fotografiile arată un om mort ale cărui leziuni sunt similare cu numeroasele răni din cazurile de mutilare a animalelor de către OZN-uri. Corpul a fost găsit în apropierea bazinului Guarapiranga pe 29 septembrie

1988. Numele persoanei nu a fost dezvăluit de mass-media și anchetatorii de OZN-uri la cererea rudelor sale. După ce a studiat fotografiile, Encarnación García a fost impresionat de modul de operare asemănător cu cel găsit pe atât de multe cadavre ale animalelor mutilate. Raportul inițial al poliției a menționat despre corpul găsit că, deși extrem de deteriorat, nu a prezentat semne de luptă sau de aplicare a violenței de orice fel.

Trupul părea să fie în stare bună, nu începuse încă să se descompună, astfel estimându-se că victima ar fi fost ucisă cu aproximativ 48 până la 72 de ore înainte. Nu existau semne de origine animală sau putrefacție cum ar fi fost de așteptat. Ciudat, nu era niciun miros al corpului. Sângerarea rănilor a fost minimă. De fapt, s-a constatat că exista o lipsă de sânge în corp sau în jurul corpului. Fotografiile poliției arată că buzele și carnea din jurul gurii au fost înlăturate, ca și în cazul mutilării bovinelor și al altor animale. Într-un raport de autopsie s-a declarat că „ochii și urechile au fost, de asemenea, eliminate și cavitatea bucală a fost golită”. Eliminarea acestor părți ale corpului, inclusiv limba, ca în acest caz, este destul de comună în cazurile de mutilare a animalelor.

„Intervenția chirurgicală” pare să fi fost făcută de

cineva familiarizat cu procedurile chirurgicale. Lipsa de hemoragii abundente a sugerat utilizarea unui instrument gen laser, producător de căldură, astfel cauterizându-se imediat marginea răni. Raportul de autopsie descrie că „regiunile axilare pe ambele părți au arătat semne fine în cazul în care organele au fost eliminate. Inciziile au fost făcute pe față, toracele intern, abdomen, picioare, brațe și piept. Umerii și brațele aveau perforații de 2, 5 – 3, 8 cm în diametru în cazul în care țesutul și mușchii au fost extrași. Marginile perforațiilor erau uniforme, la fel și dimensiunea lor. Pieptul se micșorase ca urmare a prelevării organelor interne”. Raportul de autopsie continuă: „Veți găsi, de asemenea, eliminarea ombilicului, lăsând un orificiu de 3, 8 cm în abdomen, și o cavitate abdominală deprimantă ce demonstrează înlăturarea intestinelor”. Raportul a remarcat, de asemenea, că scrotul victimei a fost înlăturat și că orificiul anal a fost extras cu o incizie mare de aproximativ de la 7, 6 la 15, 2 cm în diametru.

Este semnificativ faptul că poliția și examinatorii medicali erau convinși că găurile găsite în cap, brațe, stomac, anus și picioare nu au fost produse prin răni de glonț. Ceea ce este cel mai deranjant despre incizia anală și extracția țesutului tractului digestiv este copia fidelă a intervenției chirurgicale văzute în atât de multe cazuri OZN de mutilare a animalelor.

Deși nu există dovezi ce leagă bazinul Guarapiranga de cazul mutilărilor făcute de un OZN găsit, ozenologii brazilieni și poliția au sugerat că ar putea exista cel puțin o duzină sau mai multe cazuri similare cu acesta. De fapt, Brazilia a avut incidente în trecut, cazuri în care OZN-urile au atacat oamenii și, eventual, le-au luat sângele.

În ediția din 12 iulie 1977 a ziarului „DA BAHIA” s-a raportat că „o poveste fantastică a unui obiect zburător ce emite o lumină puternică și suge sângele de la oameni a circulat din gură în gură în rândul populației din zonele

Braganca, Vizeu și Augusto Correa în Para și mulți oameni se tem să iasă din casele lor în timpul nopții ca să nu fie prinși de lumina vampir din obiectul ciudat, care, în conformitate cu informațiile, deja a provocat moartea a doi oameni. Nimeni nu știe cum a început povestea, dar adevărul este că aceasta a atins Belem și a acaparat titlurile din ziarele locale”.

Câteva luni mai târziu, pe 8 octombrie, ziarul „O Liberal” a lansat primul articol dintr-o întreagă serie cu privire la fenomenul Chupa-Chupa (suge-suge). „Atacurile animalului asupra bărbaților și femeilor din satul Vigia: Un fenomen ciudat a avut loc timp de câteva săptămâni în satul Vigia, mai exact în Vilas Santo Antonio de Imbituba, la aproximativ 7 kilometri de autostrada pa140, cu apariția unui obiect ce concentra o lumină albă peste oameni, îi imobiliza timp de o oră și suga sânii femeilor, lăsându-le sângerând. Obiectul, cunoscut de localnici ca «Bicho Voador» («Animalul Zburător») sau Bicho «Sugador» («Animalul care Suge»), are forma unei nave rotunjite și atacă oamenii în zone izolate.

Una dintre victime, printre multe altele în zonă, a fost doamna Rosita Ferreira, căsătorită, de 46 de ani, rezident al Rămâi de Triunfo, pe care lumina a supt-o de sânul stâng și a trecut mai departe. Din ce în ce mai mult părea că ea a avut de-a face cu un coșmar, cu sentimentul că au existat unele gheare ce au încercat să o țină. Ea a fost atacată în jurul orei 3.30 dimineața. O altă victimă a fost doamna cunoscută sub numele de «Chiquita», care a fost, de asemenea, suptă de ciudatul obiect și care a rămas cu pieptul sângerând, dar fără urme”.

Comparativ cu rapoartele despre atacurile misterioase asupra animalelor și mutilări, rapoartele ce implică oamenii sunt oarecum rare. Motivul probabil este faptul că astfel de incidente ce implică mulți oameni nu sunt recunoscute pentru ceea ce sunt. Posibilitatea este

ca o masivă mușamalizare să fie făcută de către oficialități în toată lumea pentru a ascunde faptul că există ceva care jefuiește oamenii. Dacă avem în vedere faptul că extraterestrii vizitează Pământul, motivul probabil pentru vizitele acestora este explorarea științifică. Luând în considerare miliardele de galaxii, precum și probabilitatea că există o multitudine de tipuri diferite de viață împrăștiate în tot universul, Pământul este pentru cercetătorii extraterestri doar o altă sursă de exemplare de unde pot să culeagă informații și să le studieze.

Un alt scenariu posibil postulează că omenirea este prinsă în mijlocul unei mari bătălii, o luptă universală între forțele binelui și ale răului. Învățătorii religioși au avertizat de secole că sufletele noastre sunt în pericol din cauza forțelor demonice care nu se vor da la o parte de la nimic pentru a avea controlul asupra noastră. Biblia îl numește pe Lucifer înșelătorul și declară că el va apărea ca „un înger de lumină” să ne păcălească și să ne încredem în minciunile lui. Ar putea fi atacurile și mutilările, ce au fost puse pe seama extraterestrilor, de fapt activitatea unor creaturi satanice care s-au deghizat ca ființe din alte lumi?

Deci, în timp ce veți încerca să dormiți în seara asta, întrebându-vă ce este zgomotul din dulapul dumneavoastră sau ce lucru ciudat se mișcă în umbră doar dincolo de piatra din cimitir, amintiți-vă că nu suntem departe de strămoșii noștri îndepărtați ale căror sânge și carne au hrănit orori nevăzute și coșmaruri demonice. Chiar și în condiții de siguranță, asigurându-ne spatele cu încuietori și camere de securitate, noi încă nu ne putem ascunde de monștri.

EXPUNEREA SINISTRELOR SECRETE ȘI
RITUALURI ALE ÎNFRICOȘĂTORILOR OAMENI ÎN
NEGRU

DE DR. ALLEN H. GREENFIELD

Nota editorilor: Ei îi amenințau și hărțuiau pe

martorii OZN-urilor. Le-au ordonat celor contactați de OZN-uri să nu mai discute despre experiențele lor. Ei au capacitatea de a se materializa, levita, citi mințile, să asculte convorbirile telefonice și, în general, să știe ceea ce faci ziua sau noaptea. Uneori, ei bat la ușa ta. Sau pot apărea în casa ta sub formă de ceață. Îi puteți întâlni pe stradă. Dacă am fi fost acum două secole, este posibil să fi încercat să ne calce cu caleștile lor negre sau în zilele noastre dintr-un amenințător Cadillac închis la culoare.

Ei arată foarte sinistru îmbrăcați în negru din cap până în picioare. Câteodată sunt îmbrăcați impecabil. Alteori sunt ciufuliți și soioși. Ei nu stăpânesc foarte bine limba pe care o vorbesc; arată, în general, ciudat; nu au un simț al umorului; și par să nu se integreze niciodată. Au fost întâlniți de-a lungul istoriei îmbrăcați în pelerine negre, bluze negre cu guler înalt. Purtau pălării ce le acopereau fețele uneori imprecise. Ochelarii de soare le ascundeau privirile goale.

Scribul și adeptul ocultului, episcopul Allen H. Greenfield, a urmărit îndeaproape activitățile lor. El recunoaște conexiunea lor cu forțele paranormale și cu părțile întunecate ale studiului OZN-urilor. El vede mesajele lor secrete clar datorită folosirii unor serii de codificări oculte, după cum descrie în cartea lui

„Ritualurile secrete ale oamenilor în negru”, pe care o vom rezuma mai jos.

Chintesența viselor în 1980 am ajuns la un capăt de drum, o fundătură în care s-au aflat mulți dintre ozeniști de-a lungul timpului în cercetările lor.

Dovezile acumulate mi-au sugerat că misterul OZN-urilor era ceva strâns înrudit cu o serie infinită de păpuși matrioșka și că iluzie după iluzie au produs multe speculații, dar foarte puține informații utile. Vechiul meu prieten Gene Duplantier a descris odată știința OZN-urilor „ca fiind o plimbare într-un tub fără sfârșit” și chiar mulți dintre cei mai buni și cei mai atenți cercetători ai acestui subiect pur și simplu au cedat.

Zece ani au trecut până la următoarea reușită. A ieșit în calea mea sub forma cifrului ultraterestru ce a pregătit descoperirea care explică, pentru mine, nu numai OZN-urile, dar și multe dintre codurile de acces masonice, legende antice și secrete oculte.

Am găsit din întâmplare cifrul; nu l-am inventat, nu mă supun acestui cifru, nu mi-l asum, nu spun decât că „se potrivește” pur și simplu problemei pentru care l-am aplicat în această scriere și în lucrarea mea anterioară „Cifrul secret al OZN-iștilor”. Îl privesc ca pe un experiment, dar consider că este o soluție la unele din enigmele cele mai profunde de care cugetătorii s-au lovit pe parcursul secolelor trecute.

De două lucruri trebuie să ținem cont: în primul rând, pentru a discuta diverse grade masonice, cuvinte și „secrete”, m-am chinuit să evit încălcarea ritualului privat ale acestei societăți. Gradele pe care le-am discutat sunt, în esență, arhaice (care nu mai funcționează): gradele sistemelor York și Memphis. Materialele York sunt disponibile în aproape fiecare librărie în „Ritualul francomasonic” al lui Duncan.

Materialele Memphis există sub formă de manuscris, dar nu sunt deținute în temeiul dreptului de autor și au fost publicate recent în ediții moderne în lucrarea lui John Yarker. Am evitat să citez sau să mă refer la orice ritual care nu este în mod curent disponibil publicului în librării.

În trecere, voi spune: ca să citești despre un ritual, nu înseamnă să îl și execuți. Astfel de ritualuri sunt „Interpretările Misterului” care sunt pe deplin înțelese numai prin facere, nu pur și simplu prin spunere.

În al doilea rând, există un fel în care miturile Oannes, interpretările și ritualurile misterului prezentate aici chiar de către Vizitatorii Ultraterestri înșiși se suprapun în mod inerent cu chintesența viselor.

Reprezintă o realitate mult mai profundă decât a noastră și, ca atare, nu pot fi luate cuvânt cu cuvânt sau

prea literal. În acest volum, am scos întreruperile și m-am cufundat dincolo de Bariera Realității. Am descoperit nucleul Secret Ultraterestru, prea numinos să fie altfel decât inefabil.

Atunci când nu există cuvinte pentru a descrie literal ceea ce se știe, se vorbește în limba miturilor. Așa am făcut și eu. „Pentru a descifra semnificația imaginară a acestei «absurdități», ești forțat să te gândești la mistere; când intri într-o contemplare profundă a lucrurilor sfinte și a lui Dumnezeu însuși, sufletul este îndreptat spre iluminarea reală”. Crowley, „Un interludiu” Cartea Patru.

ASHTAR-ÎNGERI, DEMONI SAU OAMENI ÎN NEGRU?

Cifrurile anterioare au fost date la inițiere într-un context ritual. Acest context ritual, cel puțin din timpurile preoției egiptene și babiloniene, a format o legătură între inițiatul uman și stăpânii lui ultraterestri, asociați uneori cu sistemul dublu stelar al lui Sirius, chiar din cele mai vechi timpuri.

Astfel, vom găsi „modernul” rit masonic egiptean din Memphis ce conferă un grad secret numit ADEPTUL LUI SIRIUS, al cărui nume decodat, folosind al unsprezecelea cifru criptat în Cartea legii, înseamnă CĂPETENII SECRETE și, de asemenea, Maestru SECRET.

Întăriți cu Cifrul 1904, putem lua, de exemplu, cazul lui Trevor James Constable, autor (sub numele „Trevor James”) al lucrării din 1950 „Ei trăiesc în cer” și un adept activ al zilelor noastre cu energiile orgonice.

John A. Keel a observat cu mult timp în urmă că incidentele legate de contactele cu OZN-urile, în sensul obișnuit, păreau atemporale. Fără cifrul ozenist, cu toate acestea, aspectul predictiv al acestui factor nonliniar poate fi pierdut.

În aprilie 1965, o bucată de pergament a fost găsită înfășurată în jurul unui flacon din sticlă ce conținea

pulbere de argint. Acesta a fost locul de întâlnire a lui Arthur Bryant cu „Yam-schi”, noul creat „maestru înălțat”, care a ieșit dintr-un OZN a doua zi după moartea unei persoane contactate de OZN, George Adamski, la o jumătate de lume distanță.

Pergamentul conținea cuvintele grecești Adelphos Adelpho („de la frate la frate”).

Doi ani mai târziu, în decembrie 1967, studentul Tom Monteleone a întâlnit un OZN în Adelphi, Maryland. Numele orașului ar trebui să ne alerteze probabil datorită relației „codate” cu cazul precedent. Entitatea întâlnită i-a spus lui Monteleone că se numește Vadig. Mai târziu, l-a întâlnit de mai multe ori pe Vadig în Washington, DC (unde Adamski a murit și a fost îngropat) în „haine civile”.

De fiecare dată, Vadig, de parcă ar fi vrut să evidențieze natura sa, încheia fiecare conversație cu fraza „ne vedem în timp”.

Amintindu-ne că una din principalele persoane de contact era Firkon și că numele său a fost adoptat de unul dintre discipolii lui Adamski și Williamson, care a dispărut fără urmă împreună cu partenerul său RAMU, nu suntem surprinși să descoperim că VADIG = 51 = RAMU, dar și LODGE. Valoare ce reapare și în recentul caz ZARKON.

După cum am observat, ciudatele cuvinte și nume ce au apărut în Loja Masonică au aceleași formă și scop cu cele apărute în cazurile celor contactați. Au apărut în cazurile moderne ale Vizitei Angelice, care într-un fel amintesc de vizitele oamenilor în negru. Cuvântul evreiesc pentru „înger” înseamnă literar „mesager” și numele acestor mesageri sunt de multe ori echivalente cu numele mesagerilor ultraterestriali. Care au apărut, de asemenea, și în demonologie.

Contactele originale „eterice” și „astrale” au avut loc în jurul anilor '50 și se aseamănă foarte mult cu materialul din „cuvintele ascunse” ale lui Richard

Shaver. Este interesant cum un vechi personaj cunoscut din doctrina clasică ocultistă și din legende moderne ale științei OZN-urilor, cunoscut ca

„Ashtar”, apare și în aceste contacte.

El îi spune lui Constable că unul dintre băieții răi, ca să-i spunem așa, este ERANUS, care se identifică ca Satana însuși.

Aceste contacte sunt oarecum enigmatice, deoarece conțin, atunci când sunt vizualizate în funcție de cifrul secret» 1)

al ozeniștilor, aspecte legate de înșelăciunea anumitor părți ultraterestriale, iar noi observăm modelul de un umor bizar care intră în peisaj:

— ASHTAR SHERAN = 108 = DEGETE, în timp ce SHERAN singur = 61 = DEGETE DE LA PICIOARE.

— ASHTAR = 47 = ATLANS (una din rasele antice ale lui Shaver) și AEON.

— ANDOLO = 37 = VÂRSTA.

— ERANUS, pe de altă parte, randamentele 74 = DISC

SOLAR și TERA.

— ASHTAR (47) de asemenea randament DISC.

Amândoi ASHTAR (47 sau $4 + 7 = 11$) și ERANUS (74 sau $7 + 4 = 11$; notați 47/74 inversat) amândoi reduși la „numărul cheie”, unsprezece.

Ar trebui să evidențiez din nou că o împărțire la unsprezece este de obicei posibilă numai în cazuri speciale, unsprezece fiind „cheia perioadă” a cifrului ozeniștilor, după cum este explicat.

— ERANUS = 74 = GHICITOARE. Formează o anagramă pentru ERA SOARELUI = 74 = DISC

SOLAR!

— ERA SOARELUI = 74 = DISC SOLAR amintește de observațiile antropologice ale lui Aleister Crowley despre „Satana”.

El ne informează că „Diavolul nu există. Este un nume fals inventat de Frații Negri pentru a sugera o

unitate în talmeș-balmeșul lor ignorant de dispersii... «Diavolul» este, istoric, Dumnezeuul oricăror oameni, pe care toți îl displac... «Diavolul» este numit Satana sau Șeitan și este privit cu oroare de toți oamenii care sunt ignoranți în legătură cu esența lui și, imaginându-se ca fiind răi, învinovătesc Natura de crimele lor fantastice”. Satana este Saturn Set, Abrașax, Adad, Adonis, Attis, Adam, Adonai etc. „Cea mai serioasă acuzație împotriva sa este doar aceea că el este Soarele în partea de sud. Adepții antici, locuind așa cum locuiau pe terenuri al căror sânge a fost apa Nilului sau a Eufratului, au făcut legătura dintre viața din sud cu ofilirea datorată căldurii și au blestemat pătrarul atunci când razele solare erau mortale...”

„Dar pentru noi, conștienți fiind de fenomenele astronomice, acest antagonism de la sud este o superstiție absurdă pe care accidentele condițiilor lor locale le-au sugerat strămoșilor noștri animiști”.

Ashtar, pe de altă parte, este mult mai suspect. El este menționat frecvent în literatura OZN. George Van Tassel, care fusese contactat de OZN-uri, menționează în 1952:

Ashtar, comandant al secției Schare” și un conducător foarte puternic. Convențiile „Stânca Gigantică” ale lui Van Tassel au devenit izvor al întregii mișcări contemporane Noua Eră. Grupul lui Van Tassel era, de fapt, un grup de hipnoză, ce

BLESTEMUL ZEILOR EXTRATEREȘTRI!

Includea studenții avansați ai Filosofiei yoghine Parmahansa Yogananda. Ozenistul Bryant Reeves i-a spus soției lui, Elena, că Van Tassel „îmi amintește de un modern și veritabil «Ioan Botezătorul» care strigă în deșert: «Pregătiți-vă pentru o nouă eră cosmică»”. Literatura ocultă l-a considerat întotdeauna pe Ashtar, sau Astaroth, un înger căzut, un demon răuvoitor. Lemegeton („Cheia mică a lui Solomon” sau „Cartea spiritelor rele”) ne spune că Ashtar „... dezvăluie date de

bunăvoie despre «Cădere», dar se prefăce că el însuși a fost scutit de la aceasta”. Lucrul acesta sună suspect, ca și ceea ce ASHTAR făcea cu Trevor Constable și alți contactați, în special în America. Este interesant, de asemenea „Adevărata cheie a lui Solomon” („Grimorium verum”, datată 1517 și presupus a fi tradusă dintr-o sursă ebraică anterioară) ne spune că ASHTAR a migrat în America probabil în aceeași perioadă cu Columb. Atunci când Ashtar Sheran („degetele și degetele de la picioare”) ne spune să fiți atenți la „satanicul” ERANUS (era soarelui sau discul solar), feriți-vă de Ashtar. Constable a ajuns să aibă o vedere mai precaută a experiențelor lui de comunicații timpurii, pentru care are admirația noastră.

Partea mai angelică este reprezentată aici, de asemenea. METATRON, ființa clasică angelică despre care s-a spus că este înălțatul Patriarh Enoh și „omul original, negru”, care s-a luptat toată noaptea cu Iacov în Cartea Facerii și i-a dat numele de „Israel”, are valoarea de 128 în NAEQ6, nava spațială, DOUĂ NUME ÎMPREUNATE (Enoh-Metatron; Iacov-Israel) și CHEIA NOII ERE. Revista „Time” din 27 decembrie 1993 prezintă un articol despre „Noua Eră a îngerilor”. Acesta oferă o relatare remarcabil de indulgentă a capriciilor îngerului din

Noua Eră, care pare să fi înlocuit delfinii, cristalele, unicornii și zânele, toate atât de la modă în anii '80.

Unele relatări sunt similare întâlnirilor cu oamenii în negru din doctrina OZN sau „omul negru” din demonologia medievală, diferența majoră, cum este de așteptat, din perspectiva Noii Ere, fiind că acești vizitatori sunt binevoitori.

În vara anului 1977, Ann și Gary Cannady au fost vizitați într-un moment de stres extrem din viața lor. Ann a fost diagnosticată ca având cancer uterin avansat și mai avea trei zile până la momentul unei intervenții chirurgicale majore. Prima soție a lui Gary a murit de

aceeași boală, iar diagnosticul lui Ann a fost confirmat prin teste repetate. Soneria a sunat și Gary a răspuns.

În picioare în fața lui pe treaptă se afla un om mare, cu câțiva centimetri mai înalt decât soțul ei, care avea 195 cm. „El a fost cel mai negru negru pe care l-am văzut vreodată”, spune Ann, „iar ochii lui erau de un profund albastru azur”. „Străinul s-a prezentat pur și simplu Thomas. Și apoi i-a spus că cancerul ei a dispărut”.

Ei l-au invitat în casă pe misteriosul străin, unde el a reafirmat faptul că ea a fost vindecată. Ann a întrebat, absorbită, cine era el, la care străinul a răspuns: „Eu sunt Thomas. Eu sunt trimis de Dumnezeu”. Apoi a început să facă un fel de vindecare cu ajutorul mâinilor. Ann a simțit o explozie de lumină și căldură trecându-i prin corp și a leșinat. Testele ulterioare nu au arătat nicio urmă de cancer și nu a existat nicio recurență a bolii.

Îngerul obsidian a citat Isaia 53: 5 unui cuplu, un text în legătură cu vindecarea prin sacrificiu. THOMAS = 62 =

COMANDA și SACRUL și AIWASS și L-AM în NAEQ6, identificând, astfel, numele banal cu cel curent al lui Aeon. Ca nu cumva prevestirea să fie interpretată greșit, pe pagina următoare „TIME” dă o altă relatare angelică modernă: o astfel de ființă a fost văzută de către Melissa Deal Forth al cărei soț, Chris, era pe moarte, consolându-l pe acesta din urmă și aparent transmitându-i o liniște profundă. Când soțul ei a fost dat dispărut din patul său de spital cu doar câteva zile înainte de moartea lui, ea l-a găsit în capela spitalului „cu un bărbat pe care ea spune că nu l-ar mai fi văzut vreodată”.

El era înalt, îmbrăcat aproape cu stilul lui Chris, cu un pulover, cu blugi Levis noi și niște bocanci de lucru ce păreau de abia luați după raftul magazinului. Vestimentația acestor vizitatori este și în doctrina OZN

descrișă ca fiind luată „direct de pe raft”. „Nu i-aș fi putut da nicio vârstă reală”, spune Melissa. „Niciun rid. Doar această piele albă, perfect fină și pală, albă și ochii albaștri de gheață. Vreau să spun că nu am văzut acea culoare de albastru la nicio persoană înainte”. Studenții cazurilor OM (oamenilor în negru) vor recunoaște tiparul original al tuturor cazurilor vizitelor de aici.

ENOH ȘI MUTAN MION

„Prin folosirea unei colecții de «sticle», cristale sau «pietre» deosebite, Kelly a putut să comunice cu inteligențele extraterestre. Dee a regizat ceremoniile, a observat procedeele și a notat cu multă grijă rezultatele. În acest fel a fost inițiat întregul sistem magic care se numește enochian”.

Gerald J. Schueler

Cifrul, scos la lumină (ori în sensul că „era ascuns la vedere”) în 1904 de Aiwass, contactul praeter-uman asociat cu Aleister Crowley, nu a fost primul cifru sau sistem magic dezvoltat în lumea vorbitoare de limba engleză.

În 1581, dr. John Dee și Edward Talbott, care și-a luat ultimul nume de „Kelly” după ce au început să lucreze împreună, au condus o lungă serie de Lucrări Magice, ce au produs comunicații intense și detaliate cu inteligențe ultraterestriale superioare. Au apărut un limbaj, cosmologia (schema Universului) și un set de instrucțiuni practice (acum pierdut) ce au prefigurat Noul Cifru Aeon, la fel cum „limba” enochiană a urmat modelelor anterioare Rosicruciene.

Trei sute de ani mai târziu, Ordinul Hermetic al Răsăritului Auriu, organizat de înalta Clasă a Francmasonilor asociată cu John Yarker și Kenneth Mackenzie, utilizând abordarea sa esoterică a Misterelor, a preluat lucrarea enochiană ca parte a „renașterii magice” din epoca victoriană trecută.

Magia englezească a erei elizabetane, foarte bogată din punct de vedere cultural, a fost perfecționată

în epoca victoriană, la fel de roditoare din punct de vedere cultural. Ceea ce s-a dezvoltat a fost o versiune reconstituită și perfecționată de Dee și Kelly a sistemului practic, parțial pierdut, de instruire în contactarea entităților ultraterestriale și pentru călătoria „astrală” (uneori călătorie fizică) în alte sfere celeste (sau „planete”), denumite, „Acthyrs” sau „Ahes” al Universului.

Aceste comunicări eterice unice s-au încheiat pentru Theon la scurt timp după aceea cu moartea prematură a soției sale, înzestratul mediu Alma Ware. Crowley a lucrat la aceste sesiuni cu discipolul său Victor Neuburg. Având în vedere faptul că făcuse unele lucrări preliminare pe durata perioadei sale active în Ordinul Hermetic din Răsăritul Auriu în anul 1900, Crowley a elaborat un document cu adevărat remarcabil de comunicare cu inteligențele superioare – care reprezintă contactele ultraterestriale – și călătoria spre alte tărâmuri. Publicate sub titlul „Viziunea și vocea” în jurnalul său celebru, „Echinocțiul” și fiind clasificate drept literatură mistică de rang mondial, cu note metodice privind metodele ceremoniale utilizate, ele ar putea fi reproduse de orice experimentator specializat – deși, este adevărat, nu fără anumite riscuri.

Implicația de aici nu ar trebui să fie subestimată. De fapt, există motive bune pentru a crede că al 13-lea Acthyr Enochian, numit „ZIM”, transportă clarvăzătorul direct în sistemul planetar Sirius, unde poate fi întâlnit Oannes, sau NOMMO, așa cum Dogon („poporul zeului pește Dagon”) îl striga pe numele de NEMO.

Această abordare metodologică științifică a fenomenelor mistice a fost în conformitate cu filosofia lui Crowley din „Iluminismul științific” – descris într-un mod unic „ca scop al religiei, metodă a științei”.

„Universul Enochian” constă în Treizeci de „Acthyrs” sau „lumi”, fiecare destul de unice, locuite de entități foarte diferite.

Printr-un ritual de Deschidere a portalului adeptilor și recitarea unor „note” sau „cântări” enochiene”, orice Acthyr specific putea fi atins, iar cei contactați puteau interacționa cu locuitorii și funcționa normal în mediul rarefiat.

În 1991 - 1992, scriitorul aici prezent a organizat și desfășurat o serie de 30 de experimente cu acest sistem, unul în fiecare săptămână pe o perioadă de treizeci de săptămâni. Aceasta a fost precedată de două ședințe intensive de instruire cu scopul de a educa potențialii participanți cu privire la sistemul Enochian de a contacta ultraterestrialii la diferite niveluri.

Am luat asupra mea inducția, dar am selectat în mod deliberat o serie de persoane relativ începătoare pentru a fi „văzătorii” sau contactații mei. În acest fel, rezultatele ar fi fost relativ nealterate de cunoștințele preexistente de a ști la ce să te „aștepți”. Măsuri de precauție au fost luate, dar fiecare dintre cei douăzeci și ceva de participanți i s-a spus că acest lucru este, cu adevărat, o afacere riscantă.

Rezultatele au fost destul de spectaculoase din relatarea unora. Desfășurate sub auspiciile unei loji majore a marilor ordinele magice ale Antichității, în distinsul Templu situat într-o clădire istorică și elegantă, ce era în cea mai mare parte locuită de un număr de practicanți ai vindecării holistice și de grupuri ecologiste, fiecare amator contactat a fost propulsat cu succes în Acthyr”-ul vizat sau sfera specifică ultraterestrială pe care le invocam, s-au întâlnit și au comunicat cu entitățile sau forțele de pe acel tărâm și apoi s-au întors.

În acest proces, efecte stranii fizice au fost frecvent produse aproape în mod curent. Odată, la momentul critic de apropiere, energia electrică s-a întrerupt nu doar în clădire, dar și la unul din blocurile de lângă Templu. Participanții ocazionali și veteranii înversunați, deopotrivă, au văzut uneori entitățile apărând fizic în

incinta Templului în timpul sesiunilor, deși toate ușile și ferestrele erau închise din interior și monitorizate de asistenții mei și de mine. Unele efecte erau „culese” de către chiriașii din clădire, care erau în totală necunoștință cu privire la ceremonii, alteleori la mai multe mile distanță se „culegeau” evenimente importante într-un mod spontan și corect.

În mod straniu, o recapitulare la încheierea fiecărei sesiuni a relevat un grad uimitor de corelare cu experiențele înregistrate de Crowley pentru același Acthyr în 1909. Deși contactații mei amatori („clarvăzători” sau „văzători”) nu erau deosebit de instruiți în ceea ce privește aceste aspecte (de fapt, nici nu se cunoșteau foarte bine între ei în cea mai mare parte), paralela era atât de aproape că uneori am apelat la comutarea clarvăzătorilor în ultimul minut pentru o sesiune specială în cazul în care cineva „depista” un anumit Acthyr. Aceasta nu a reliefat nicio diferență a rezultatului.

Uneori doi contactați „vedeau” același Acthyr, interacționând unii cu alții mai degrabă ca astronauții pe suprafața Lunii sau în spațiu, precum și cu locuitorii din Aireul spre care călătoreau. Am menținut controlul substanțial în toate privințele, acționând ca un fel de tutore. Într-o ocazie memorabilă, contactatul fiind în oarecare dificultate, am luat un instrument (destul de fizic), un instrument magic consacrat (o sabie, cum s-a întâmplat), și am mânuit-o „până” la clarvăzător, care a fost destul de capabil să o perceapă, a apucat-o și a utilizat-o pentru a se descurca ea. Această situație dificilă a fost în mod clar o interacțiune directă între un plan sau o dimensiune a existenței și un altul pe o bază intențională. Dar, spre deosebire de multe episoade ale răpirilor de către OZN-uri, clarvăzătorul meu și cu mine eram cei care luam toate deciziile.

Am realizat că ceea ce foloseam noi aici era un „ritual tehnologic” învechit pentru a realiza contactul

dintre om și extraterestru. Vechile preotese din Delfi obișnuiau să folosească o astfel de tehnică. Și modernul Material RA, produs de grupul contactaților Lightlines, situat în Kentucky, centrat în jurul lui Carla Rueckert și regretatului Don Elkins, au făcut cam același

Timothy. Green Beckley lucru atunci când au luat oameni perfect obișnuiți și, aplicând metatehnologia lor, produceau comunicarea cu același grup de entități, deși erau foarte atenți ca și cei contactați să fie izolați

} J»

Între ei.

La acel moment, nu am avut „nevoie” de un mediu talentat ca Mark Probert sau Richard Shaver pentru a produce rezultate semnificative. Și nici nu am abordat aceste entități cu respect necuvenit. De fapt, asistat de un exorcist hirotonisit, am încheiat de obicei fiecare sesiune cu un exorcism oficial la scală completă.

Din nou, iar acest lucru este foarte important, spre deosebire de tipul de contact Adamski, locul și timpul de contact se aflau sub controlul nostru, nu al lor. (Acest lucru este o remarcă la întrebarea dacă au fost clasicele cazuri de contact într-un sens „ghidate” de un „magician secret” – în cazul lui Adamski, probabil George Hunt Williamson.) Acest lucru a reprezentat omul deasupra extraterestrului, și nu invers.

Dee și Kelly nu au fost atât de norocoși dacă ne întoarcem înapoi în timpul Angliei elizabetane. Dr. Dee a început ca un cărturar distins într-o lume populată de Bacon, Shakespeare și savanții care ne-au dat traducerea King James a Bibliei. Biblioteca lui Dee a fost în cele din urmă jefuită de mulțime și parțial distrusă.

Kelly, la rândul său, a contactat forțele celui de-al șaptelea Acthyr enochian, confruntându-se cu o entitate care l-a făcut să fugă pentru totdeauna de clarviziune, luând cu el rămășița jalnică a lui Dee – o considerabilă avere pe vremuri... și pe soția lui Dee. El a dispărut în uitare. O apariție oarecum similară a încheiat faimoasa

„activitate Babalon” a lui John W. Parsons și L. Ron Hubbard în anii '40. Parsons a susținut, după deschiderea unei „porți stelare”, că „BABALON este acum întrupat pe pământ în forma unei femei muritoare”. Hubbard a continuat să dezvolte influența Bisericii Scientologice.

Ce a întâlnit Kelly în Achyr-ul al șaptelea - cunoscut sub numele de „DE-O” - a fost o entitate femeiască asociată cu Venus și cartea de tarot numită „Stea”. Acest Arcanum, de o antichitate necunoscută, de obicei descrie o femeie nud alături de o acumulare de apă cu o stea aprinsă deasupra. Aceasta s-a referit inițial la Sirius, care era astfel descris în basoreliefurile antice ale civilizației sumeriano-babiloniene, precum și de natura semiacvatică a vizitatorilor „din „sistemul Sirius numit „Oannes”.

Poarta stelară „Tabelul clarvăzător” a lui Dee și Kelly a servit ca un portal către alte universuri. Experimente moderne reproduc aceste rezultate.

În orice caz, Lady (Doamna), spectaculos de erotică și „dincolo de bine și de rău” (dincolo de dualitate), într-un mod cu totul imposibil chiar și pentru un escroc ca Kelly în timpul Elizabeth I s-au Regelui James, i-a spus: „Eu sunt înțelegerea, știința locuiește în mine și cerurile mă asupresc. Ei au venit și m-au dorit cu un apetit infinit; nimic din ceea ce este pământesc nu m-a îmbrățișat, pentru că eu sunt în umbra cercului de stele și acoperită cu norii dimineții”.

Expresii precum „cerurile mă asupresc”, în acest caz, sau „eu provin dintr-o țară mult mai slabă decât a dumneavoastră”, în cazul întâlnirii cu INDRID CEA RECE, sunt în general realizate de către entități din lumi care au fost cucerite de către extraterestrii gri, spre deosebire de Pământ. Kelly a fugit în teroare și fără să înțeleagă. Crowley, având viziunea aceluiași Achyr pe 7 decembrie 1909, în deșertul algerian, a descris-o ca „... Fiica regelui. Aceasta este Fecioara Eternității. Aceasta

este ea cu care s-a luptat Cel Sfânt din Timpul Uriaș și premiul celor care au depășit Spațiul”. Chiar și Crowley nu a putut suporta intensitatea acestui contact.

Toate aceste strânse paralele sunt un episod din romanul scurt publicat de Ray Palmer în „Povești uimitoare” în martie 1945. „Îmi amintesc Lemuria” a lansat cariera remarcabilă a regretatului Richard Shaver ca vizionar mistic în contextul total nepotrivit al unei reviste științifico-fantastice de maculatură.

Protagonistul lui Shaver a fost Mutan Mion, un erou antediluvian din interiorul Pământului în ultimele bătălii a oricărui fel de civilizație reală. Mutan Mion merge în vizită la cel mai înalt în rang NORTAN la care poate ajunge, nortanii fiind una din cele mai vechi rase călătoare în spațiu și care trăiesc în adâncul spațiului departe de radiațiile dăunătoare ale tuturor stelelor, într-o stare virtuală de creștere nesfârșită și în apropierea imortalității. După cum relatează Mion: „Am fost atrași ca de un magnet puternic față de o formă uriașă, care era o concentrare intensă de toate calitățile vitale stimulante ce fac frumusețea căutată datorită a ceea ce reprezintă...”

Ar fi trebuit să aibă 80 de metri înălțime. Ea s-a înălțat deasupra capetelor noastre când a apărut să ne întâmpine, un nor mare de păr strălucitor al femeilor Nor plutea deasupra capului ei, aura sexuală era o irizare intermitentă ce fulgera dinspre forma ei”.

Am tânjit spre acea vastă frumusețe, care nu era ascunsă, pentru că este considerat nepolitic să ascunzi corpul foarte mult, fiind o infracțiune împotriva artei și prieteniei, asemănător cu a scoate frumusețea din viață...”

Compară aceasta cu „Viziunea algeriană a ființei celui de-al 9-lea Acthyr” a lui Crowley (7 Decembrie 1909):

„Și acest palat nu este nimic altceva decât corpul unei femei...”

„Este imposibil să spui ceva despre ea. Ea este dezbrăcată; întregul ei trup este acoperit cu păr auriu fin, cu atracție electrică, precum săgețile măreților și teribililor îngeri ale căror armuri formează solzii trupului ei. Și părul capului ei, care curge în jos la picioarele ei, este lumina lui Dumnezeu însuși”. Crowley este îndrumat spre ceea ce el numește „turn” de o Ființă Ultratrrestră. „Camera” este „mobilată cu hărțile multor orașe mistice. Există o masă și o lampă ciudată care dă lumină prin emiterea a patru vârtejuri de fum luminos. „Turnul” este un fel de turlă sau foișor, „camera” un fel de alcov sau de container. Descrierea dată este, totuși, în mod bizar similară cu cea dată de contactații moderni despre interiorul așa-numitelor „nave spațiale”.

Percepția lui Crowley pare, pusă în balanță, mult mai aproape de natura reală a „locului”. Acest lucru pare tot mai plauzibil atunci când luăm cunoștință despre viziunea lui Crowley, șase zile mai devreme, în aceeași locație, în Acthyr-ul al cincisprezecea: „Și iată! Există un singur Dumnezeu acolo și literele stelelor din coroana lui, Orion, Pleiadele, Aldebaran, Alpha Centauri, Leonis lor, Scorpionis lor, Spica, Steaua Polară, Flercules, Regulus, Aquila și Ochiul lui Ram”.

„Și pe o hartă de stele vei pune sigiliu aceluia nume și pentru că, de asemenea, unele dintre litere sunt la fel, vei ști că stelele au, de asemenea, triburi și popoare...” Ar trebui remarcat faptul că fiecare de la al 15-lea până la primul Acthyr al sistemului enochian este legat, conform experiențelor lui Crowley, prin ființa Nemo”.

Cifrul în limba engleză al OZN-nauților este mai puțin util aici decât de obicei. Acesta pare să fie tărâmul celui enochian și al cifrului anterior ebraic. Dar, cu toate acestea, ținând cont de cifru, principiile cabalistice sunt aceleași în toate contextele și ca un omagiu la conceptul MANTONG al lui Shaver (engleza este o reinventare degenerată a limbii primare a Universului numită „Mantong”), observăm că numele lui Acthyr, DE-O, are o

valoare NAEQ6 cifru de 38, aceeași ca și cea a lui Aiwass, inteligența care a dictat Cartea Legii lui Crowley. Dacă „Prințesa Vanue de Nor” a lui Shaver este ființa DE-O, marea entitate a femeii nud cu o aură sexuală aproape insuportabilă chiar și pentru Magul Sexual preeminent al secolului XX, Aleister Crowley, am putea să o numim Șeful Nor pe QUANTO, deoarece valoarea cifrului 6 a lui 297 este cea a Prințesei Prostituate a Templului.

Cine decide ce poți știe?

Geneza 3: 5

„Dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”.

Geneza 3: 22

„Domnul Dumnezeu a zis: «Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscând binele și răul. Să-l împiedicăm, dar, acum ca nu cumva să-și întindă mâna, să ia și din pomul vieții, să mănânce din el și să trăiască în veci»”.

Geneza 3: 23

„De aceea Domând Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului, ca să lucreze pământul din care fusese luat”.

Ioan 10: 34

„Iisus le-a răspuns: „Nu este scris în Legea voastră: «Eu am zis: sunteți dumnezei?»”

S-a scris mult despre înființarea legendară a unui cap de pod ultraterestrial la începutul perioadei sumeriene, deși majoritatea textelor folosesc surse obscure, de către ființe vertebrate (și antropoide) de pe Sirius, Oannes. Există chiar unele speculații publice cu privire la instituirea unei caste preoțești în Babilonia, India și Egipt consacrate menținerii cunoașterii secrete a acestui contact și probabil păstrării contactului de-a lungul istoriei.

Dacă un astfel de contact este bun sau rău depinde unde ai citit despre el. Scriitorii promasoni tind să

considere aceasta drept un secret de aur păstrat de către Cavalerii Templieri, ordin fondat de Flugh Paynes și de alți opt cruciați francezi în 1118. După ce s-a bucurat de prosperitate și de patronajul catolic din Europa ceva timp, Ordinul a fost suprimat cu brutalitate de către Biserică și stat, dar a supraviețuit, potrivit egendei masonice, în Ritualul Scoțian Masonic după arderea ultimul Mare Maestru Iacobus Burgundus Molanus (I.B.M).

Templierii au fost acuzați de idolatrizarea secretă a celui jumătate om, jumătate fiară numit „Bafomet”, pe care unii descendenți spirituali îl venerază, în timp ce alții îl reneagă cu vehemență. Cei mai mulți adoptă patronajul Sfântului Ioan Botezătorul, a cărui zi de sărbătoare, 24 iunie, coincide cu vechea zi de sărbătoare a lui Oannes, precum și cu Ziua Internațională a Farfuriilor Zburătoare, instituită în onoarea întâlnirii lui Kenneth Arnold pe 24 iunie 1947 cu nouă obiecte similare cu farfuriile.

Unele dintre proprietățile și membrii Ordinului Templierilor au fost preluați de către ordinul rival al Cavalerilor Ospitalieri, altfel cunoscut sub numele de Cavalerii de Rodos după cucerirea, sub conducerea lui Fulke de Villaret, în 1308, a Insulei Rodos de la musulmani.

Ei sunt cunoscuți mai bine, și într-un context oarecum sinistru ca și Cavalerii de Malta, locul unde aceștia s-au retras după ce musulmanii au recucerit Rodosul. Sub această denumire, în timpurile moderne, au fost acuzați că ar exercita o influență mare asupra guvernelor în țările creștine și au fost asociați în literatura conspirației contemporane cu Comisia Trilaterală, grupul Bilderberg, Clubul de la Roma și conducerea cruciadei împotriva comunismului ce a dominat gândirea occidentală politică de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial până la destrămarea imperiului sovietic în 1990.

Multe din aceste grupuri, în special Cavalerii de Malta, sunt implicate în cooperarea „vânzării” private dintre forțele ultraterestriale, cu motivații dubioase, și guvernele terestre și grupurile industriale.

În februarie 1937, în preajma celui de al Doilea Război Mondial, un reprezentant al Cavalerilor din Malta, un american (încă în viață acum când scriu acest lucru în 1994), s-a întâlnit cu cea mai esoterică conducere a celui de-al Treilea Reich în Germania. Întâlnirea a avut loc într-un refugiu ascuns al SS. La întâlnire a participat și generalul Karl Haushofer, senior inițiat al Lojei Negre din interiorul Reich-ului german. Scopul reuniunii a fost de a „vinde” regimului nazist legătura cu ceea ce tânărul cavaler maltez a numit „rasa viitoare”. Întrebat de către prezentul scriitor în 1979 ce înțelege el prin acest termen, el mi-a spus: „Ultraterestriali, desigur”. Germanii au observat „rachetele fantomă” în Suedia și au fost conștienți de puterea lor. Mulți dintre cei mai mari naziști prezenți, deși erau foști membri ai Grupului Thule sau ai Societății Vrii arhaice, cred că trebuie să fie vorba despre tibetani sau supraoameni arieni sau altfel de exagerări de acest fel.

Cu excepția lui Haushofer, care a știut foarte bine, și a „omului cu mânuși verzi” care, deși se presupune că ar fi fost el însuși un tibetan, era cu siguranță ultraterestrial. Afacerea a picat odată cu căderea Reich-ului, iar Cavalerii și-au îndreptat atenția în altă parte.

COMPORTAMENTUL CIUDAT AL OAMENILOR ÎN NEGRU Vancouver, Columbia Britanică, Canada, 1 decembrie 2000-ora 10.00 AM

La câteva zile după ce a fost martor la apariția a doua obiecte zburătoare la mică altitudine deasupra zonei, în două nopți diferite (unul dintre obiecte a fost descris ca fiind un obiect uriaș ce făcea un zgomot hodorogit; avea o coadă în formă de V, cu două rânduri de ferestre rotunde și alungite de culoare negru, gri și

argintiu) și după ce a primit un telefon suspect de la cineva care susținea că este general în trupele armate canadiene, doi oameni au apărut la ușa locuinței martorului.

Ei și-au scos portofelele, unul negru și altul maro, ce conțineau acte de identitate cu poze care susțineau că făceau parte din forțele aeriene canadiene. Ei au cerut să intre în casă. Martorul a întins mâna pentru a-i saluta, dar gestul lui a fost ignorat de ei. Intrând în casă, au trecut prin bucătărie și s-au oprit la vederea cuptorului cu microunde. După câteva întrebări, martorul a lăsat în jos o porțiune a tejghelei și s-au strecurat cu atenție prin spațiul creat. Așezați, ei au scos un aparat mic și argintiu de înregistrat în care au introdus un disc mic de mărimea unei monede de 25 de cenți. La intrarea în casă, unul dintre oameni a observat un baston neobișnuit în hol, al cărui cap sculptat și vopsit în roșu îi amintea de primatele de acasă.

Cei doi oameni aveau pielea măslinie și păreau să aibă ochii oblici. Amândoi purtau ochelari cu rame groase. Purtau costume gri cu cămăși negre, unul purta cravată și celălalt avea cămașa închisă până la ultimul nasture. Cel cu cravată purta o clemă cu o „piatră” roșie ce licărea. Celălalt purta un inel cu rubin înconjurat de diamante. El purta un ceas pătrat, dar fără limbi indicatoare, fiind în schimb încercuit cu butoane periodic iluminate prin culori de la alb la verde și mov. Cureaua ceasului părea topită în piele și reprezenta o bandă solidă de oțel. Cureaua pantalonilor era creată din fâșii metalice cu o cataramă pătrată. Amândoi păreau să poarte măsură mare la pantofi, având picioarele foarte mari. Fiecare purta câte o valiză grea și rece.

Când s-au așezat pe scaune, nu s-au relaxat, păstrându-și tot timpul spatele drept. Pe toată durata șederii lor în casă nu au schimbat niciun cuvânt între ei. Cele două pisici ale martorului au fost extrem de agitate pe toată durata vizitei. Și câinele martorului, aflat la etaj,

a lătrat pe toată durata acestui episod. Oamenii au observat că martorul purta un ceas neobișnuit și unul dintre ei i-a atins brațul. Atingerea s-a simțit foarte rece și umedă. L-au interogat pe martor în legătură cu aparițiile văzute și unul dintre ei părea să ia notițe. În timp ce-l interogau se uitau în ochii lui și păreau că-i „străpungeau creierul”.

În drum spre ieșire au ocolit din nou atenți cuptorul cu microunde. Afară, în curte, au petrecut aproape 30 de minute cercetând pământul cu un detector Geiger. Când au dat colțul casei, martorul a mers din bucătărie în dormitor, având astfel o vizualizare mai clară a șoselei. În ciuda perioadei de timp foarte scurte în care martorul nu a avut acces la ferestre, el a descoperit că cei doi nu mai puteau fi văzuți, fără a vedea însă vreun autoturism plecând sau auzind portiera vreunei mașini trântindu-se. Ei au dispărut.

Mai târziu, martorul a observat că pe pervaz, la numai 6 centimetri de locul unde unul dintre oameni a stat, era o sticlă de Windex topită ca și cum ar fi fost supusă unei surse de căldură. Alături de ea se afla o casetă deformată în același fel. Martorul a suferit o durere de cap teribilă, asemănătoare unei migrene, după ce au plecat cei doi oameni. Ochii lui se simțeau, de asemenea, ca și cum ar fi avut nisip în ei și erau înlăcrimați, iar fața lui părea ca arsă de soare. El a suferit din cauza viselor ciudate, cum ar fi acela în care era întins cu fața în jos pe o masă dintr-o cameră rotundă, având o lumină puternică asupra sa și apoi simțind cum era atins.

Două zile mai târziu, pe când ieșea din casă, martorul i-a văzut pe aceiași doi oameni pe care-i văzuse înainte pe șosea. Amândoi erau îmbrăcați în salopete albe. Unul avea un dispozitiv Geiger, celălalt avea în mână o farfurie parabolică, de 12 - 16 cm, îndreptată spre cer, plus că aveau microfon și căști atașate. Păreau să cerceteze cerul. Cablurile duceau la o cutie neagră

aflată la brâul lor. La un moment dat, ceea ce arăta ca o cameră, însă nu video, era îndreptată spre un copac, cel unde a fost văzut OZN-ul la început. De-a lungul timpului petrecut împreună, niciunul dintre ei nu a fost văzut vorbind cu celălalt. Și nici nu se vedea vreo mașină în care ar fi sosit.

În decembrie, la câteva zile după Crăciun, un om a apărut la ușa martorului. A declarat că a venit să îi vadă ceasul lui neobișnuit. I-a spus că se numește domnul Smith. Purta un costum de culoarea cărbunelui închis, cămașă albă și cravată neagră. El purta și o pălărie fedora neagră. Avea picioarele foarte mari, „mărimea 49 sau 50”, asemenea celorlalți vizitatori ai martorului. Pantofii lui erau negri și lucioși, fără vreo urmă de praf pe ei. Avea o înălțime de 1, 43-l, 52 metri, foarte slab, cu o piele foarte palidă și degete lungi. Purta un cordon negru de care îi erau atașați ochelarii cu rame argintii. Martorul a întins mâna pentru a-l saluta, dar a fost din nou ignorat.

Pe când intra în casă, a comentat despre bastonul sculptat din hol. Asemenea celorlalți doi, i-a spus martorului să oprească cuptorul cu microunde înainte să treacă pe lângă el. Așezându-se la masa din bucătărie, a scos un mic aparat de înregistrat argintiu, spunând ca acesta poate înregistra până la 80 de ore sau chiar mai mult.

Folosind un instrument ascuțit pe care l-a scos din buzunarul interior al sacoului, a examinat ceasul martorului. A deschis o servietă neagră, din care a scos o hârtie, un creion argintiu cu capăt roșu și un pix asemănător cu o lanternă ce emitea o rază subțire mov, cu care a scanat interiorul ceasului.

1

A scos o cameră digitală mică și a început să facă poze ceasului.

Pe toată durata vizitei a vorbit foarte puțin și felul lui de a vorbi părea neclar. Din nou pisicile au fost

agitare pe durata vizitei străinului. Și-a exprimat și el un mare interes referitor la ceasul martorului, care i-a cerut 500 de dolari pentru el, însă străinul a răspuns că trebuie să verifice cu colegii săi înainte de a face această tranzacție. Străinul și-a mai exprimat interesul și asupra unui computer, spunând că are o putere de calcul foarte limitată.

Străinul a plecat fără a-și lua rămas bun. Martorul s-a îndreptat rapid spre fereastră, dar nu era nici urmă de vizitator sau vreo mașină în vecinătate. El dispăruse pur și simplu. Carcasa de plastic a unui uscător de păr a fost găsită topită și o riglă aflată într-un sertar în apropierea locului unde a stat vizitatorul era îndoită în forma literei „S”. Din nou martorul a suferit de o severă durere de cap și o sângerare nazală.

La începutul lui ianuarie 2001, doi străini neobișnuiți l-au vizitat pe martorul unor întâlniri OZN. Aceștia doi erau diferiți de ceilalți doi. Aveau cel puțin 182 m înălțime, erau foarte osoși, cu capul, mâinile și picioarele neproporționate cu restul corpului. Purtau costume gri, ce păreau „uleioase”, aveau cravate și pălării negre, în plus purtau ochelari negri pe care nu și i-au scos deloc. Când au fost întrebați de ce nu-și scot ochelarii, au declarat că pot vedea foarte bine și cu ei. Urechile lor erau ieșite în relief și pielea lor era palidă, spre alb, în timp ce unghiile lor erau gri.

Nu și-au scos deloc pălăriile pe durata vizitei lor. Și tot timpul numai unul dintre ei a vorbit. Când li s-au cerut actele de identitate, ei au prezentat un toc „argintiu” ce conținea o poză, un simbol neobișnuit și numele lor tipărite

Târnothy Green Beckley mic. După ce au intrat în bucătărie, l-au rugat pe martor să scoată din priză cuptorul cu micround și i-au mai spus, de asemenea, să oprească calculatorul. Cele două pisici persane parcă înnebuniseră, gonind prin cameră și încercând să iasă pe fereastră, care era închisă. Fiecare dintre ei purta o

servietă cu mâner în forma unui „L” inversat. Omul care vorbea a cerut să vadă neobișnuitul ceas al martorului. Și mai apoi el a scos din servietă patru containere mici, având fiecare capacul de culori diferite. Deschizând două dintre ele, a început să toarne conținutul lor peste ceas. I-a spus martorului îngrijorat că nimic rău nu se va întâmpla cu ceasul acestuia. I s-au dat 250 de dolari pentru ceas și i-au spus că-i vor da restul mai târziu. El le-a spus că se va muta în curând, la care ei au răspuns: „Știm. Nu-ți face griji. Te găsim noi dacă vrem”.

Au plecat curând fără curtoaziile obișnuite, fixându-l cu ochi goi pe martor în timp ce acesta le-a întins mâna pentru a-și lua rămas bun. Încă o dată, martorul s-a grăbit la fereastra din dormitor doar ca să observe ca și înainte că nu l-a văzut pe niciunul dintre ei plecând și nici nu s-a auzit vreun vehicul pornind. După vizită, martorul s-a simțit secătuit, a avut o severă durere de cap ce a durat două zile și o erupție pe mâini, față și piept.

Sursa: Graham Conway, OZN, BC, Graham Conway este acum decedat

Aileen Garoutte:

Continuați să vă uitați în sus!

La începutul anilor '50, președintele american Eisenhower a crezut, în necunoștință de cauză, într-un plan similar propus de Cavalerii de Malta din partea stăpânilor lor ultraterestriali în numele cruciadei anticomuniste din acea perioadă. „Devianții” au fost strânși laolaltă și o putere fără precedent a fost plasată în mâinile infrastructurii industriale militare pe întregul deceniu, până când Eisenhower, într-un discurs de adio surpriză, afirmându-și decentul și fundamentalul său patriotism libertarian, denunțând fără menajamente întreaga afacere, a deschis calea pentru epoca Kennedy și pentru o generație de experimente progresive.

Cavalerii de Malta s-au trezit brusc ca fiind niște intruși. La scurt timp a urmat o orgie sângeroasă în toată

lumea, o orgie plină de asasinat și omoruri ale politicianilor progresiști și liderilor morali, astfel că, în anii '80, Administrația SLfA se afla în siguranță pe mâinile unui ex-actor în vârstă ce suferea de boala Alzheimer care era înconjurat de un personal aproape în totalitate dominat de către membrii Cavalerilor de Malta. Prin anii '90, pretextul anticomunist putea fi abandonat, cetățenii confuși și agitați puteau fi dezarmați și opoziția slabă care a rămas putea fi ușor de cooptat.

Dar ce se întâmpla cu societățile oculte care au dus torța timp de secole? Și ozenologia, teoria conspirației și grupurile masonice ale „Lojei Albe”?

Punctul de vedere al Cavalerilor de Malta s-a infiltrat în ocultismul organizat și în ozenologie prin conexiunea dintre Cămășile Argintii pronaziste ale lui William Dudley Pelley, existente înainte de al Doilea Război Mondial, și Loja Neagră ocultă din cadrul celui de-al treilea Reich, cu centrul în SS, Societatea Ahnenerbe și așa-numitul „Ordin Negru” - rezultat al organizațiilor negre magice precum Grupul Thule și Societatea Vrii, așa cum este detaliat în cifrul secret al ozenauților. Pelley și echipamentul său au fost cu siguranță unelte pentru Cavalerii de Malta și personaje-cheie implicate în ozenistică, inclusiv George Adamski și George Hunt Williamson, au devenit membri. Adamski a fost introdus lui Williamson de către Pelley într-un moment când Adamski a încercat să-și vândă povestea despre contactul său extraterestru ca text științifico-fantastic lui Ray Palmer, apoi unui renumit editor.

Acești inițiați, cu excepția bine-intenționatului Adamski, erau în cunoștință de cauză cu privire cifrul la ultraterestrial, legenda Sirius-Oannes etc.

Interesant, ei au fost întâmpinați de la bun început de rezistența cu spirit liberal a lui Meade Layne de la Frontiera Științelor și de către urmașii săi, printre care regretatul Riley Crabb, care „a dat sfară în țară” despre interacțiunea cel puțin din 1954 dintre guvernul SUA,

Cavalerii de Malta și ultraterestriali. Layne a fost un adevărat adept, el însuși cunoscând cifrul ultraterestrial și folosindu-l pentru a stabili contacte pe cont propriu. Bill Webb de la QBLH, un organism ocult care a făcut o mare afacere prin dezvăluirea cifrului către publicul larg, ne reamintea cum l-a vizitat Layne în Arizona, în 1950, în drumul său spre zonele pretinse de aterizare ale OZN-urilor. Webb, la fel ca Layne, a fost un membru al Luminii Interioare Dion Fortune ramură a Zorilor Aurii.

Modul clasic de utilizare a cifrului a fost să se citească rapoartele publicate despre întâlnirile cu extraterestri, cum ar fi cele ale lui Dan Fry, Bethurum Truman și Angelucci Orfeo, convertindu-se apoi numele cifrate planetare și personale acordate de ultraterestriali contactaților și deducându-se unde va fi următoarea aterizare. Acest lucru pare să fi fost SCOPUL

BLESTEMUL ZEILOR EXTRATERESTRI

ASCUNS ale acestor cazuri cu profil înalt, de a obține publicitate, astfel că adepții răsfirați aflați în posesia cifrului să știe unde și când să facă contact. În mod ironic, Layne a fost atât de avansat încât succesorului său, sincer, dar mai puțin inițiat, Crabb, i-a fost frică de el și ar fi făcut de fapt ritualuri de exorcism la BSRF (Borderland Sciences Research Foundation) o singură dată pe Adams Avenue, în San Diego, după plecarea lui Layne.

În același timp, după 1952, CIA a încercat în mod activ să se infiltreze și a dezmembrat grupurile private de ozeniști. Mi s-a spus de către maiorul Dewey Fornet, fost supraveghetor din partea Pentagonului pentru proiectul OZN al Forțelor Aeriene, că valul OZN din vara anului 1952, în timpul „zilelor de urmărire” excepțional de fierbinți din iulie, a copleșit complet sistemul de apărare al SUA în perioada aceea în care tehnologia nu era destul de sofisticată. În timp ce OZN-urile erau urmărite de avioanele de luptă și de radar în spațiul aerian restricționat deasupra Casei Albe și a

Pentagonului, canalele de comunicare au fost atât de bruiate încât un „atac prin surprindere” de la un inamic terestru (de exemplu, Uniunea Sovietică) ar fi fost o reușită fără nici cea mai mică opoziție în confuzia generată de OZN-uri.

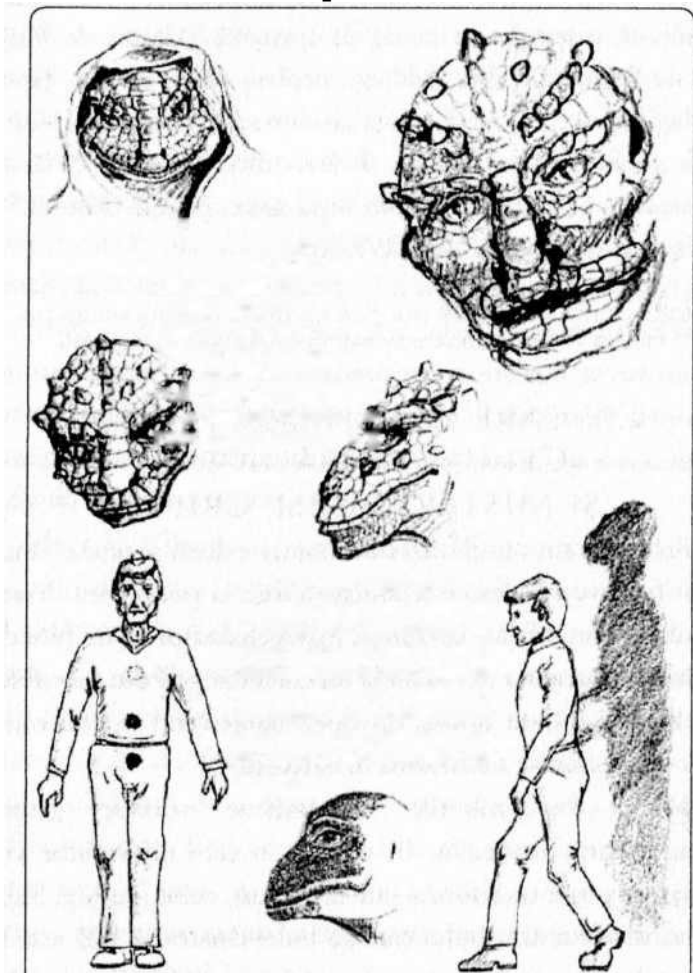
După aceea, CIA s-a hotărât să discrediteze serios întregul subiect. O încercare majoră de a crea un Comitet Civil Național de Investigații asupra Fenomenelor Aeriene a fost repede cooptată de comunitatea de informații și mulți dintre liderii grupului au fost militari și agenți de informații. Cele mai multe dintre „vocale oficiale” ale grupurilor OZN din această perioadă sunt acum decedate. Curios lucru, supraviețuitorii fac

Timofhy Green Beckley acum parte din organizația lui Jim Moseley, S.A.U.C.E.R.S. și din acum deja vechea de cincizeci de ani BSRE La începuturile sale, BSRF a fost în strânsă legătură cu grupul de șaisprezece adepți mari sau Maeștri Superiori numit Cercul Interior, altfel cunoscut sub numele de Gardieni. Aceste entități, și celelalte de acest gen, oameni care au devenit Mai Mult decât Oameni, par cumva să „țină lucrurile în echilibru” de-a lungul secolelor de războaie în ceruri

Poate că gnosticii timpurii au avut dreptatea lor în răsturnarea Genezei. În versiunea gnostică, ca și în anticul Hypostasis din Archons („realitatea guvernanzilor”), regăsim faptul că Șarpele înțelepciunii este apărătorul umanității (în Cifra din ebraică „șarpe” și „mesia” au aceeași valoare numerică), oferindu-ne Arborele înțelepciunii și pomul nemuririi, în opoziție cu autoritățile sau Regulile Cerești, care doresc să ne țină în ignoranță și în umbra morții. Șarpele sau Dragonul este o rudă apropiată (din punct de vedere mitic) cu presupușii noștri binefăcători, Oannes, Prometeu, Odin și alți titani cerești care, cu un preț mare pentru ei, fură pentru noi focul din rai. Dar cum ne-ar spune Yada di Shi de Aiwass, G.I. Gurdjieff, Phil Dick sau Frederich

Nietzsche, suntem propria noastră salvare sau condamnare. Acesta este ultimul lucru pe care birocrății guvernamentali, Cavalerii de Malta sau acțiunea Cămășilor de Argint și fundamentalistii vor ca tu să-l realizezi: Tu nu ești neajutorat. Rezistența nu este zadarnică. În umanitate există o Sămânță de Măreție la care chiar și zeitățile tremură.

Dacă există un „mesaj” în această carte, este acela că suntem, eventual, o foarte puternică rasă de ființe.

Acesta este,

Ilustrațiile lui Clive Burrows, interpretează ceea ce văd oamenii când schimbătorii de formă se transformă în

reptilienii. Aceștia sunt \ întâlniți în general printre conducătorii din v/t politică, instituții

I bancare, afaceri, v ojrj armată și altele, / ți

Mai multe dintre portretele lui Clive Burrows ale reptilelor cu umbră de om. Burrows a reprodus aceste ilustrații pe baza descrierilor făcute de o persoană neînsemnată pe care a cunoscut-o, care a văzut reptile în cea de a patra dimensiune de jos. Păreau să atace oamenii din două puncte

Artistul Clive Burrows transmite o viziune foarte realistă a umanoizilor cunoscuți ca „Reptilienii”.

Timothy Green Beckley în ultimă instanță, un mesaj de speranță. „Cartea de Vraji sau de Scamatorii este Evidența fiecărui gând, cuvânt, faptă a Magicianului...” „Lasă penița cu care scrierea este înfăptuită să fie pana unei lebede tinere al cărei nume este Aum. Și lăsați cerneala să fie făcută din fierea unui pește, peștele Oannes”.

— Aleister Crowley, CARTEA PATRU.

Notă: părțile interesate pot găsi tot textul acestui volum pe <http://www.bibliotecapleyades.net/cienciareal/menlnblack.htm>

CEI CARE ÎȘI SCHIMBĂ FORMA, CEI CARE STRĂLUCESC ȘI MISTERIOASELE CRIPTE Relatările sunt mult mai documentate decât ai putea bănuși că ar fi. Poveștile despre schimbarea formei pot fi considerate absurde la suprafață - ceva mult mai asemănător cu un film de groază de categoria trei văzut la un cinematograful din suburbie, sâmbătă la miezul nopții, cu tineri adolescenți țipând când Jack Nicholson se transformă în vârcolac.

Multe din triburile amerindiene vorbesc despre transformarea oamenilor în povești în care un vrăjitor sau șaman se poate transforma într-un vultur, coiot sau lup. Sunt câțiva membri ai tribului care au îndemânarea să facă asta la cerere, în timp ce alții se transformă în

ritmul bătailor de tobă sau în timpul ceremoniilor de dans în care suita de cântece și invocații poate face loc intrării în lumea cealaltă a celor care urmează un ritual voodoo.

În Africa sunt triburi întregi ce se pot transforma în Omul Leopard, posedare supranaturală, un tip de animal devenit puternic în urma procesului de transformare. Și să nu-l uităm pe vechiul nostru prieten Contele Dracula, care poate zbura noaptea în dormitorul tău sub forma unui liliac ca să te muște de gât.

Fenomenul pisicilor teribil de mari - de dimensiunile unei puma sau jaguar - și-a făcut simțită prezența prin apariții neașteptate în locuri în care aceste animale nu erau native. În special în insulele britanice, dar nu se limitează doar la Marea Britanie. În timpul vizitei la un asociat lângă Cincinnati, Ohio, autorul însuși a văzut într-o dimineață devreme o felină uriașă traversând prin ceață pajiștea casei de la țară unde stăteam. Este doar o farsă a percepției mele imaginare sau pur și simplu o figură de natură supranaturală?

Mary Alice Bennett și-a exprimat destul de elocvent părerea asupra subiectului „animalelor misterioase” și a concluzionat că abilitatea de a-și schimba forma nu este o problemă de mitologie, ci dimpotrivă, are legătură cu extraterestrii: „Un «shape-shifter» (cel care-și schimbă forma) considerat a fi un drept șaman cu abilitatea de a-și schimba forma este mult mai probabil să fie o entitate extraterestră capabilă să preia înfățișarea unei ființe umane”. Mai departe, Bennett pune întrebarea: „Există, de asemenea, animale care ne vizitează dintr-o altă dimensiune cu înfățișarea unei ființe pământești? Ele pot trăi în două lumi?”

Există ceva anume legat de schimbarea formei care este considerat în mod inerent rău, cel puțin de cei care fac legătura între OZN-uri și demonologia întunericului și „satanism”. Cel mai controversat teoretician al conspirației din întreaga lume, David Icke, împinge

Înainte de ideea că printre noi, oamenii – ascunsă chiar sub privirile noastre pe această planetă –, este o rasă reptiliană demonică ce a fost aici încă din Antichitate, având o multitudine de scopuri malefice. Membrii rasei au toate motivele să își păstreze identitatea ascunsă pentru a nu putea fi „luați” și recunoscuți pentru ceea ce sunt ei cu adevărat. Într-o „lume normală” – la „suprafață” – ei sunt conducătorii lumii... regii, reginele și împărații. De fapt, în interior ei sunt adevărații monștri, pentru că ei au un secret ascuns... un secret atât de îngrozitor și înfricoșător... care sfidează rațiunea. Și, pentru a-și menține forma umană, membrii ascunsei și secretei rase de reptilieneni trebuie să bea sânge uman pentru a rămâne energizați și să își păstreze fizic corpurile pentru a nu se transforma înapoi în forma lor mult mai hidoasă – cu care au venit aici de pe altă planetă cu mii de ani în urmă. Membrii rasei reptilienilor ar fi demonii extraterestriilor. În camerele lor subterane ei au comanda „liniilor de sânge” ale răului ale lumii privilegiate, incluzându-i pe George Bush și Majestatea Sa Regina Angliei. Pe You Tube sunt postate o varietate de înregistrări video nedifuzate la TV în care se spune că sunt dezvăluiri potențiale rasei șarpe suportând transformări subtile. În special cazul în care ochii lor de reptilieneni capătă pupile verticale și limba se alungește.

LUMEA EXTRATERESTRĂ A CELOR CARE STRĂLUCESC Câteva fotografii ne-au fost arătate de curând ca explicație a ceea ce sunt Cei care strălucesc, „Shimmers”, un termen ce descrie transformarea unei persoane, care a fost filmată, într-un extraterestru sau o altă creatură. Cuvântul a devenit uzual fiind utilizat de către cercetătorii paranormalului care căutau să modernizeze astfel de termeni învechiți cum ar fi schimbarea formei și transfigurarea. Fotografii pasionați de OZN-uri cred că acesta este modul ideal de a descoperi dacă vecinul care tocmai s-a mutat alături este într-adevăr un extraterestru deghizat. Așa ceva nu poate

fi văzut ca reflexie a unui vampir, dar poate fi un fenomen reversibil prin capturarea unei imagini pe film sau într-o formă digitală pentru ca toată lumea să perceapă.

În publicația online „OZN pe scurt”, Arizona, un artist expresionist, și scriitoarea Mary Alice Bennett notează că regretatul dr. John Mack de la Universitatea din Harvard a înțeles „faptul că «extraterestrii își schimbă forma perfect» și apar oamenilor în viziunile lor ca fiind animale cu ochi mari. De multe ori, sub hipnoză, martorii își amintesc imaginea unei căprioare, panteră, vultur sau bufniță pentru a-și reprimă întâlnirea cu OZN-ul. „Calul cu ochi mari și negri” a fost în memoria unuia dintre cei contactați. Aceste animale puternice au un singur lucru în comun: ochii acestora sunt reamintiți ca fiind neobișnuit de mari și negri.

Mack dezvăluie amintirea unei pantere negre în timpul regresiei unuia dintre bărbații răpiți. Subiectul a relatat că el era un nativ american din tribul susquehannok în altă viață. Numele lui era «Pantera din Golf», fiind numit astfel după pantera neagră ce a fost văzută la nașterea lui. Curajosul bărbat a considerat semnificativ faptul că a revăzut pantera neagră după ce s-a întors de la o întâlnire de gradul III.

Această relatare prezintă pantera neagră paranormală într-un context OZN, animal cunoscut tribului ca fiind un animal ce aduce noroc”. Considerând că nu are nici

Timothy Green Beckley un motiv să se oprească din incredibilele descoperiri din cauza declarației făcute de un renumit psihiatru universitar, Bennett, în articolul ei „Marile Feline Extraterestre – Panterele Paranormale – Schimbătorii de Formă”, prezintă experiența extraordinară a unei femei pe care o credea a fi un adevărat „medium”, având capacitatea să vadă uneori spiritele ființelor umane ce puteau să se materializeze în ea din alte tărâmurii și dimensiuni în orice moment.

Într-o noapte, când a intrat în bucătăria apartamentului ei din Phoenix, a fost întâmpinată de o entitate albă translucidă, cu o înălțime de 120 cm și cu o față cu ochi de pisică. Avea degete lungi în formă de gheare și picioarele din spate puternice, asemănătoare celor de cangur. Se zbârlea ca și cum în orice moment ar fi sărit la ea, astfel că femeia s-a închis împreună cu copiii în dormitorul ei. Și-a petrecut toată noaptea acolo în dormitor cu lumina aprinsă, rugându-se. Dimineața, creatura dispăruse.

Chris O'Brian și Lumea stranie

A CELOR CARE ÎȘI SCHIMBĂ FORMA

Un interviu tantallic deâim Beckley

L-am întâlnit pe Christopher O'Brian înainte ca el să părăsească vestul. Eram în studioul de înregistrări din Manhattan. Chris era pe atunci un tânăr muzician energic care compunea câteva cântece la chitară stând pe jos, pe holul de la intrare. Am fost implicat în planificarea și promovarea câtorva trupe locale strălucitoare și am întâlnit câțiva rockeri încântători, cum ar fi David Bowie, pe care persoane precum Ziggy Stardust din March l-au propulsat la standarde internaționale. Bowie și-a exprimat interesul în OZN-uri și formele de ocultism. Au trecut câțiva ani și Chris trăia în San Luis Valley, în Colorado, unde a avut câteva albume bine vândute. „Dependența” sa de OZN-uri a început la petrecerea de Anul Nou, când a auzit câțiva fermieri discutând despre aparițiile OZN-urilor și posibilele conexiuni dintre aceste apariții și mutilările de cai și bovine. Atras de misterul animalelor mutilate, a început să colaboreze cu forțele legii din acele zone, foști membri ai armatei, fermieri și o răspândită rețea de cercetători ai cerului.

Cum îmi explica el în timp ce stăteam pe prispa din spatele casei sale întinse, unde tocmai ne așezasem și de unde aveai o priveliște de nedescris asupra zonei vaste

simple de la țară, la doar câteva mile de Sedona, Arizona, nu te puteai abține să nu fi fascinat de ciudatele evenimente ce se petreceau chiar sub nasul nostru în sud-centrul statului Colorado și în nordul statului New Mexico, regiunea de sud-vest a Statelor Unite. Chris credea cu tărie că a putut să se documenteze despre ceea ce fusese cel mai intens val al activităților paranormale din aer și de pe pământ într-o singură regiune a Americii de Nord.

Investigațiile sale de peste 10 ani au avut drept rezultat scrierea a trei cărți din trilogia sa „Valea misterioasă. „Valea misterioasă”, „Intră în vale” și „Secretele văii misterioase”. Investigațiile sale de pe teren asupra rapoartelor despre OZN-uri, morțile inexplicabile ale vitelor, legendele nativilor americani despre cei care își schimba forma, criptozoologia, secretele activității militare și folclorul au produs una din cele mai mari baze de date ale celor mai neobișnuite apariții adunate într-o singură zonă geografică.

Astăzi, Chris își concentrează atenția asupra a ceea ce el descrie ca fiind un aspect de „escrocherie” a misterului OZN.

În fiecare săptămână, împreună cu gazda sa Gene Steinberg, O'Brien stă aplecat în spatele microfonului ca și cogazdă la emisiunea „Paracast” de la postul de radio GCN Network (peste

200 de emisiuni sunt în prezent arhivate pe www.theparacast.com), unde îi supune unui interogatoriu amănunțit

pe alții care expun o varietate de teorii legate de OZN-uri, cu unele dintre ele fiind de acord, iar pe altele combătându-le.

Dintre toate subiectele de paranormal, așa spune că Chris ar trebui să știe mai multe despre schimbarea formei și transformarea oamenilor într-o altă formă de viață decât oricare altă persoană, probabil mai puțin decât șamanii americani – dar aceștia NU vorbesc.

INTERVIU CU TIM BECKLEY 20 Decembrie 2010

Tim Beckley: Ce dovadă avem asupra schimbării de formă?

Chris O'Brien: Există mici dovezi științifice incontestabile despre „schimbarea formei”. Natura are câteva exemple, cum ar fi omida care se transformă într-un fluture. Cât despre oameni și abilitatea de metamorfozare într-o altă stare de existență fizică dovedită științific, nu există nicio dovadă care să demonstreze că aceasta este posibilă.

Dar de ce orice cultură din lume are mituri, legende și povești ale inițiaților ce vorbesc despre această capacitate? Trebuie să fie un motiv la baza acestor convingeri.

Tim Beckley: Vreun caz faimos în literatura de specialitate pe care îl poți puncta?

Chris O'Brien: Există exemple de figuri istorice importante care au pretins că pot să-și schimbe forma. Procopius menționează în

„Istoria secretă” afirmații curioase cu privire la așa-zisa aPilitate a împăratului Iustinian I de a-și schimba forma, care - împreună cu Constantin - a asigurat dominarea Bisericii Catolice Romane peste alte sisteme concurente de credințe cum ar fi cultul Mithras. Am găsit acest fragment pe sacred-texts.com:

Și câțiva dintre cei care au fost în palat cu Iustinian târziu noaptea, oameni cu spiritul pur, spun că au văzut o formă ciudată diabolică luându-i locul. Unul dintre bărbați a spus că împăratul s-a ridicat din tronul lui dintr-odată și a pășit, el nu a avut niciodată obiceiul de a rămâne pentru mult timp așezat, și imediat capul lui Iustinian a dispărut, în timp ce restul corpului sau părea să fie flux și reflux, pentru care martorul a stat îngrozit și temător, întrebându-se dacă îl înșela privirea. Dar curând a perceput capul dispărut luând formă și alăturându-se corpului din nou la fel de ciudat cum l-a părăsit... Altul a spus că a stat alături de împărat și dintr-odată fata s-a

schimbat într-a masă de carne fără formă, cu ochii și sprâncenele nefiind la locul lor potrivit, neavând nicio altă trăsătură distinctivă; și, după un timp, aparenta sa înfățișare naturală s-a reîntors. Am scris aceste dovezi nu ca și cum eu însumi le-aș fi văzut, dar auzite de la bărbați care erau siguri că văzuseră aceste apariții la acel moment.

Tim Beckley: Povestirile despre vârcolaci sunt, de asemenea, cunoscute. Ce alte manifestări ale schimbării de formă mai sunt înregistrate? Dracula se transforma într-un liliac, bineînțeles.

Chris O'Brien: Menționările despre vârcolaci pot fi găsite încă de pe vremea istoricului grec Herodot, care le tratează în lucrarea sa „Istoriile”. El a scris despre oamenii unui trib din nordul Sciției care se transformau în oameni-lup cel puțin o dată pe an. Poetul Virgilius menționează, de asemenea, vârcolacii. Faimosul roman grec „Satyricon” spune povestea unui om transformat într-un lup în timpul perioadelor cu lună plină. În secolul al XVI-lea pare să fie dată o mare atenție vârcolacilor din Franța, și cazurile citate implicau în mare parte femei. Și aproximativ în timpul aceleiași perioade, conform episcopilor Olaus Magnus și Majoulus, „vârcolacii erau... mult mai distructivi decât lupii adevărați și naturali” în Prusia și nord-estul Europei.

Tim Beckley: Amerindienii au astfel de povești? Care este cea mai populară formă de schimbare?

Chris O'Brien: Windigo este o creatură mitică întâlnită în tradițiile triburilor dialectelor Algonguin, în nordul Statelor Unite și Canada - cele mai notabile fiind inup („Mâncători de carne vie”), Ojibwa, Anishnabi și Creă. Înfațișarea acestor creaturi diferă oarecum de la trib la trib, dar în general poveștile descriu o creatură humanoidă gigantică, păroasă, urât mirositoare cu gust pentru carnea umană. În general, creaturile Windigo sunt considerate a fi canibali răuvoitori și în unele subtradiții se spune că dețin o putere supranaturală.

Există variate explicații posibile pentru apariția unei astfel se creaturi în folclorul americanilor nativi și ei nu se complică pur și simplu cu povești cu „sperietori de om” doar pentru a înspăimânta membrii tineri ai tribului. Windigo a fost probabil creat din teamă de foamete datorată iernilor grele pe care le-au îndurat. Prairieghosts.com are o bună descriere pentru Windigo:

Indienii inuiți din zonă îi dădeau creaturii diverse nume, inclusiv Windigo, Witigo, Witiko și Wee-Tee-Go, dar fiecare dintre aceste nume era, pe scurt, tradus cu semnificația de „duh rău ce devorează omenirea”. În jurul anilor 1860, un explorator german a tradus Windigo cu semnificația de „canibal” al triburilor de pe lângă Marile Lacuri.

Versiunile americanilor nativi despre creatură vorbesc despre un duh gigantic, de peste 4, 5 m înălțime, care a fost odată om, dar care s-a transformat într-o creatură prin folosirea magiei. Deși toate descrierile despre creatură diferă puțin, în general se spune că Windigo are ochi ce strălucesc, colți galbeni lungi și limba mult prea alungită. Mulți au pielea galben pământie, dar despre alții se spune că sunt acoperiți cu păr. Sunt înalți, lungi și subțiri și sunt mânâți de o foame îngrozitoare.

Un Windigo și-a făcut apariția de mai multe ori în apropierea unui oraș numit Roses, în nordul statului Minnesota, demult, din anii 1880 până în anii '20. De fiecare dată când se raporta apariția, urma o crimă neașteptată și, în final, creatura se făcea nevăzută... Chiar și în ultimul secol, americanii nativi creaua puternic încă în Windigo. Unul dintre cei mai faimoși vânători de Windigo a fost un indian Cree pe nume Jack Fiddler, el pretinzând că a ucis în viața lui 14 creaturi, deși ultima sa vânătoare s-a finalizat cu închiderea lui până la vârsta de 87 de ani. În octombrie 1907, Fiddler și fiul său, Joseph, au fost acuzați de moartea unei femei indiene Creă. Amândoi au pledat vinovați pentru crimă,

dar s-au autoapărat susținând că femeia era posedată de duhul lui Windigo și era la limita de a se transforma într-unul definitiv. În conformitate cu declarația lor, ea trebuia să fie ucisă înainte de a omorî alți membri ai tribului.

„Skin-walker-ii” (vârcolacii din mitologia amerindiană) se spune că sunt vrăjitori răi care există alături deși printre oamenii Dine. Se spune că practică „calea vrăjitoriei”, fiind capabili să se transforme într-o varietate de forme animalice, și utilizează în mod particular o formă de temut a magiei negre. Termenul curent de „skin-walker” („piele-ce-se-plimbă”) vine de la descrierea tribului Dine: „el merge în patru labe” sau yeenaaldlooshii. Acest termen se referă la presupusa abilitate a skin-walker-ilor de a se transforma în animale patrupede cum ar fi coiotul, lupul, vulpea sau ceva asemănător ursului. Ca rezultat al acestei convingeri, este interzis să porți pielea acestor carnivore.

Pielea de oaie și pielea de vitei sunt acceptabile, dar pielea carnivorelor folosită pentru haine este un lucru extrem de deranjant. În tradiția Dine sunt câteva tipuri diferite de vrăjitoare, dar „skin-walker-ii” (cel mai des bărbați) se spune că sunt cei mai puternici și profund de temut de către oamenii Navajo și Apache. Este multă superstiție în aceste convingeri. Nu contează cât de modernă este lumea noastră, această credință tradițională încă există astăzi în marele deșert bătut de vânturi din sud-vestul Statelor Unite pe care Navajo și Apache îl numesc „acasă”.

Deși „skin-walkerul” este mult mai des întâlnit ca un coiot, lup, bufniță, vulpe sau corb, yeenaaldlooshi se spune că are puterea să își însușească forma oricărui animal dorește în funcție de ce abilități are nevoie. Vrăjitoarele folosesc în special echivalentul Navajo al „Mesei Negre”, un cântec pervertit (și ritul central din „Calea Vrăjitoriei”) folosit pentru blestem în loc de binecuvântare.

De asemenea, ei se pot transforma pentru a scăpa de urmăritori. Câțiva dintre indienii navajo cred că skin-walker-ii au abilitatea de a fura „pielea” sau corpul unei persoane. Indienii Navajo cred că, dacă privești în ochi un skin-walker, el se poate strecura în corpul tău. Se spune totodată că skin-walker-ii evită lumina și că ochii lor lucesc ca aceia ai unui animal când sunt transformați în formă umană.

Popularul jurnalist și autor din New Mexico Tony Hillerman a scris multe romane despre rezervația Navajoanainte de moartea sa din 2008. Într-unul din romane, „Skin-walker-i”, protagoniștii săi (polițiștii navajo Joe Leaphorn și Jim Cheie) au încercat să finalizeze investigația câtorva crime despre care localnicii credeau a fi fost comise de către un skin-walker. Hillerman a răspuns întrebărilor despre acest subiect într-un interviu înainte de a muri:

„Skin-walker-ii” sunt văzuți de navajo ca și un concept al binelui și răului. Credința navajo spune că viața este un fel de adiere de vânt prin tine. Unii oameni au o adiere neagră și tind să fie răuvoitori. Cum îți poți da seama? Oameni care au mai mulți bani decât ar avea nevoie și nu își ajută aproapele – acesta este unul dintre simptome. Împreună cu această tendință spre rău, dacă ei sunt inițiați într-un cult de vrăjitorie, de farmece, vrajă, primesc o mulțime de puteri. În funcție de circumstanțe se pot transforma într-un câine; pot zbura; pot să dispară. Sunt multe versiuni ale unui „skin-walker”, dar, de fapt, este ceea ce este. O mulțime de navajo îmi spun cu îngâmfare, în special atunci când nu mă cunosc foarte bine, că ei nu cred în toate aceste lucruri. Și apoi, când ajungi să le devii prieten, încep să îți spună despre prima dată când au văzut unul.

Tradițional, „skin-walker-ii” („piele-ce-se-plimbă”) au posibilitatea să se schimbe în câine și poartă o piele de câine pe umeri sau scalpul unui câine pe post de șapcă. Deci cred că acesta este motivul pentru termen.

Nu am întâlnit pe nimeni care să îmi explice. Navajo nu doresc să vorbească prea mult despre asta chiar dacă îi cunoști de mai mult timp. Este un subiect cam tabu, înțelegi. Este ceva despre care nu vorbești în mod politicos atunci când ești în compania altcuiva.

Există sentimentul că un „skin-walker” te poate asculta și că și-ar putea aori să te ia chiar și pe tine. Ai un fel de neliniște cu privire la aceasta... Știu că (cartea lui Hillerman „Skin-walkers”) este una dintre cele mai populare cărți în rândul populației tinere navajo. Dar nu am adus nicio obiecție acestei cărți. E greu să judeci, deoarece navajo sunt incredibil de politicoși. Ei chiar nu vor să jignească oamenii. Câteva dintre povestirile documentate ce se referă la întâlnirile cu „skin-walker-i” au de cele mai multe ori un ton asemănător și cel mai adesea vrăjitorii malefici sunt învinuiți de moartea inexplicabilă a persoanei iubite sau vitelor. Dicționarul phprs.com descrie presupusele abilități ale „skin-walker-ilor”:

Uneori „skin-walker” încearcă să intre în casele oamenilor și să îi atace pe aceștia în interiorul casei lor și de obicei trăneste ușile de pereții casei, bate în ferestre și se cațără pe acoperiș. Uneori, un fel de animal ciudat este văzut stând pe exteriorul ferestrei, uitându-se atent. Alteori, un „skin-walker” poate ataca un vehicul și să cauzeze un accident de mașină. Deși au fost făcute câteva tentative de a trage în ei sau a-i omorî, acestea au fost fără rezultat sau succes. Uneori, un „skin-walker” e urmărit doar pentru a conduce la casa cuiva cunoscut de către următor.

Conform tradiției, „skin-walker-ii” au posibilitatea de a citi gândurile victimei. Sunt, de asemenea, considerați a fi în stare de a mima orice sunet de om sau de animal. Oamenii Dine cred că această abilitate este adesea folosită pentru a atrage involuntar victimele afară prin chemarea cu vocea unei persoane cunoscute lor sau folosindu-se de sunetul unui animal familiar. Gândirea

standard este: nu te uita niciodată în ochii unui suspect de a fi „skin-walker”. Aceasta va face posibilă intrarea lui în tine și să pună stăpânire pe toate funcțiile tale motoare și să te facă să spui sau să faci lucruri peste posibilitatea ta de autocontrol. Dacă aceasta este într-adevăr o capacitate, imaginează-ți groaza de a fi dominat și de a fi un martor neputincios al acțiunilor propriului tău corp.

Dan Benyshek, antropologist la Universitatea din Nevada-Las Vegas, specializat în studiul despre amerindienii din sud-vest, i-a spus lui George Knapp, coautor al cărții „Urmărirea skin-walkerului”: „«Skin-walkerul» are un scop rău pur. Nu sunt un expert în așa ceva, dar perspectiva generală este aceea că «skin-walkerii» fac tot felul de lucruri teribile – îmbolnăvesc oamenii, comit crime. Sunt hoți de morminte și necrofili. Sunt oameni lacomi și răi ce trebuie să omoare un frate sau o altă rudă pentru a fi inițiați ca «skin-walker». Se presupune că se transformă în animale și că pot călători în moduri supranaturale”.

Se transformă într-o sferă de foc și traversează preria așa cum câțiva dintre martorii mei din San Luis Valley au declarat de-a lungul anilor? Sau că țin pasul cu o mașină ce gonește cu peste 110km/oră? Ca mulți dintre amerindienii navajo din nord-estul Arizonei, am văzut multe lucruri ciudate. Nu este bine să vorbești despre ele deoarece poți fi vrăjit, dar vă voi împărtăși o poveste despre experiența mea cu „skin-walker-i”.

Când eram mai tânăr, prietenii mei și cu mine obișnuiam să facem ceva numit „vânătoarea umbrelor” în care încercam să căutăm „viziunile” „skin-walker-ilor”. Așa că am mers în del iert într-o noapte cu lună plină până când am găsit un loc bun. Spre surprinderea noastră am dat peste o întrunire de „skin-walker-i” și, până să realizăm, ne înconjuraseră.

I-am văzut și simțit și înainte, dar nu pe atât de mulți și nu atât de puternici. Am văzut pentru prima dată

cât de rapizi sunt lăsau o urmă colorată în urmă pe măsură ce se deplasau. Alergau în cerc în jurul nostru, lucru care bineînțeles era înfricoșător, dar când m-am uitat în sus, pe creasta muntelui, am văzut cea mai mare figură umanoidă uitându-se în jos la noi nemulțumită. Și atunci, vărul meu a întors camionul și am plecat.

Câteva zile mai târziu am fost „vizitați” de ceva ce am mai simțit înainte. Vărul meu a început să îl cheme pe „el” Yeti deoarece era prea mare și înfricoșător. De fiecare dată când revenea, eu și vărul meu ne trezeam și imediat știam instinctiv în ce parte era. De atunci, vărul meu și cu mine primim din când în când vizitele lor chiar și după ce ne-am mutat la oraș, departe de acel loc. Cred că au trimis pe cineva să mă pândească, deoarece uneori simt o prezență când sunt afară și văd lucruri.

Deși în general se crede că „skin-walker-ii” îi înhață numai pe amerindieni, există rapoarte recente din Anglos în care oameni albi pretind că au întâlnit „skin-walker-i” în timp ce conduceau pe sau pe lângă pământurile tribale. O dată, un ofițer de patrulă din New Mexico ne-a spus că, în timp ce patrula pe o bucată din autostradă la sud de Gallup, New Mexico, a avut două întâlniri separate cu o creatură înfiorătoare care s-a lipit aparent de ușa vehiculului. În timpul primei întâlniri, ofițerul a spus că patrula în mașina sa. Spre oroarea sa, a realizat în cele din urmă că spectrul înfricoșător nu mai era lipit de ușă. În schimb, a zis că alerga alături de vehiculul său în timp ce el conducea mașina cu o viteză destul de mare... Ofițerul continuă să patruleze aceeași bucată de autostradă și spune că este terifiat de fiecare dată când intră în acea zonă.

O familie de albi încă vorbește în șoaptă despre întâlnirea cu un „skin-walker” chiar dacă s-a întâmplat în 1983. În timp ce conduceau noaptea pe drumul 163 de pe masivul muntos din rezervația Navajo, cei patru membri ai familiei au simțit că cineva îi urmărea. În timp ce camionul lor a încetinit pentru a vira pe o bandă în

curbă, atmosfera s-a schimbat și timpul însuși pare a fi încetinit. Apoi ceva a sărit către vehicul dintr-un șanț de pe marginea drumului.

„Era negru și păros și era cu ochii la nivelul cabinei”, și-a amintit unul dintre martori. „Orice ar fi fost ființa aia purta haine bărbătești. Avea o cămașă albă cu albastru și pantaloni lungi. Avea mâinile ridicate deasupra capului și aproape că atingea plafonul cabinei. Arăta ca un om păros sau ca un animal păros îmbrăcat în haine bărbătești, dar nu arăta ca o maimuță sau ceva de genul ăsta. Ochii săi erau galbeni și gura deschisă”.

Tim Beckley: Cât de adevărată poate fi această poveste? Ce ne face să credem că aceste întâmplări nu sunt pure fantezii?

Chris O’Brien: Sunt prea multe similarități între aceste întâmplări pentru a desființa aceste tipuri de relatări ieșite din comun.

Tim Beckley: Sunt cazuri în care există grupuri de martori la o schimbare de formă?

Chris O’Brien: Da. De exemplu, în Africa există povestiri recente despre vrăjitoare care iau formă de capre. Aceste transformări se presupun dovedite de mai mulți martori, inclusiv oameni ai legii.

Tim Beckley: Te-ai confruntat vreodată cu cineva care a pretins că își poate schimba forma?

Chris O’Brien: Nu, dar am avut o prietenă în liceu care era gimnastă. Își putea schimba forma membrilor în poziții pe care nu le-ai crede posibile. Nu tot ceea ce vezi este și ceea ce primești de Cum poate o structură aparent metalică să își schimbe forma? Și nu vorbesc doar despre a căpăta o pereche de aripi. Vorbesc despre un disc ce se transformă în triunghi. Sau un pătrat transformat într-o țigară de foi. Acesta este unul dintre fenomenele prin care ceea ce vezi nu este ceea ce pare a fi.

Ca de exemplu, am făcut un studiu vast despre răpirea lui Carl Higdon în care un vânător din Wyoming

a văzut o navă aterizând, care l-a luat la bordul ei și a decolat suierând către - credem - o destinație îndepărtată.

Unul dintre aspectele remarcabile ale acestui caz - sunt câteva aspecte care fac acest incident unul excepțional, după cum regăsiți detaliat în cartea mea „Legenda bizară” - este acela că nava părea relativ mică cât era pe pământ, dar în interior părea mult mai mare, găzduind nu numai întregul echipaj, dar și mai mulți elani ce păscuseră pe pajiștea de lângă locul aterizării.

În zona Chelsea Manhattan, în 13 octombrie 2010, mulțimea privea o grămadă de OZN-uri ce se ridicau sus în ceruri. Unii au crezut că sunt baloane, dar o examinare îndeaproape a înregistrărilor video arată ceva ce pare a fi un obiect singular ce se preschimbă în câteva obiecte diferite înainte de a se împreună înapoi ca un Humpty Dumpty (ou) aerian excepțional. Experiența lui Mickie Eckert merge înapoi acum câțiva ani și la acea vreme era în totalitate unică în analele domeniului farfuriilor zburătoare. Povestea acesteia părea să nu se potrivească cu un alt tipar existent și totuși în timp ce relatea povestea bizară, onestitatea schițată pe fața ei drăguță sfida explicația.

Uitându-se la mine cu o privire dezorientată, era evident că Mickie, o tânără femeie la vârsta de 20 de ani, căuta răspunsuri. Era confuză în legătură cu ceea ce se întâmplase și nerăbdătoare să descopere motivele pentru care ea fusese aleasă să aibă o întâlnire apropiată, întâlnire ce depășea oricare altele înregistrate până atunci.

Era 22 iulie 1978. Mickie împreună cu cea mai bună prietenă a ei, Kathy Echard, conduceau pe autostrada interstată 80 Est. Se îndreptau către Nebraska, aproape de granița cu Wyoming, când au văzut ceea ce părea a fi un accident pe marginea drumului.

„Ne-am întors să aruncăm o privire de aproape și

am văzut aceste lumini albe pendulând scurt de jos în sus. Pentru a putea vedea mai bine, am oprit pe banda de urgență a drumului și am îndreptat luminile mașinii noastre în direcția accidentului”.

Era evident că Mickie dorea să vorbească despre ceea ce a făcut-o să transpire în acea noapte. Eram așezați la o masă mare rotundă, într-o cameră privată de conferință la Hanul Royal Quality in San Diego, California. Mickie venise la conferința privată și sponsorizată (promovată de către crainicul Hal Starr) poate pentru că dorea cu disperare să discute cu cineva din numele de top în domeniu care se presupune că sunt pregătite să manipuleze astfel de chestiuni. În public și pe podium în acea zi erau conducători iluminați OZN cum ar fi Jim și Coral Lorenzen de la APRO (decedați), Walter Andrus, directorul rețelei Mutual OZN, și dr. James A. Harder, profesor asociat în inginerie de la Universitatea din California (Berkeley). Poate era din cauza programului strâns pentru prezentări, însă părea că niciunul dintre cei prezenți nu a putut găsi timpul necesar să vorbească cu Mickie Eckart.

A fost doar după ce mi-a fost prezentată de către John DeHerrera (un practicant al hipnozei care a fost implicat în investigația câtorva cazuri de contact, mai notabile decât cele ale lui Brian Scott) când Mickie a găsit pe cineva dispus să asculte atent la ceea ce ea avea de oferit.

La acel moment, niciuna dintre cele două femei tinere nu a realizat că se îndreptau către o călătorie într-o „zonă crepusculară” mult mai reală decât în orice program TV despre cât de mult poate fi ceva supranatural. „În fața ochilor noștri, aceste lumini s-au transformat în două mașini sport ce veneau către noi”. Într-un moment s-au confruntat cu prezența misterioasă a unor lumini de bord și următorul lucru de care erau conștiente erau două automobile ce goneau în direcția lor. Să spunem pe scurt că nu știau ce să facă cu această

transformare.

„Nu doream nicio parte din ceea ce se întâmpla, așa că am plecat în direcția opusă. Cum am întors mașina să plecăm, în spatele nostru am văzut această mulțime de lumini. Ne-am întors pe autostradă și acum erau acolo două camioane ce apăruseră din senin. Pe camion erau multe lumini mici.

Camioanele ne urmăreau, de asta sunt sigură”. Cele două remorci-tractor au păstrat un ritm constant în spatele fetelor. Era ca și cum ochi nevăzuți le urmăreau orice mișcare a lor, probabil căutând un loc ideal pentru a le depăși pentru unele scopuri diabolice.

„Pentru nu știu ce motiv, Kathy m-a rugat să opresc și a ieșit din mașină, stând în fața lor. Atunci am văzut toate celelalte mașini parcate de-a lungul marginii drumului. Erau pur și simplu oprite acolo. Când Kathy a urcat înapoi în mașina noastră, voia să conducă, așa că am lăsat-o pe ea să țină volanul. Pentru ea părea că ceva – o forță – încerca să ia controlul mașinii. S-a speriat și până la urmă m-a lăsat pe mine să conduc din nou și, de asemenea, și eu am simțit această forță trăgând”.

Lăsând în urma lor pe cât posibil de mulți kilometri, cele două fete au accelerat în noapte, nerăbdătoare să ajungă înapoi acasă, în California. „În timp ce treceam prin orașul Salt Lake, am oprit la un magazin Safeway să luăm niște gumă și țigări”. Mickie nu a făcut caz despre faptul că erau încă zdruncinate, dar spunea că încercau să se adune, nevăzând în continuare nimic neobișnuit pe drum de ceva timp până acum.

„După ce am părăsit magazinul Safeway, am observat întruna dintre marile ferestre o reflexie ce venea ori din interior, ori din exterior. Inițial, am crezut că reflexia venea fie de la luminile magazinului, fie de la lumina unei străzi din apropiere.

Afară, în zona de parcare, am descoperit că nu era deloc vorba despre asta, după cum exact vizavi de

această zonă era o lumină micuță aproximativ de mărimea unei mingi de baschet ce stătea chiar lângă pământ”. Păreau să fie atât de multe încât

Mickie nu reușea să spună tot pe cât de multe le gândea. De multe ori a trebuit să o întrerup, să o calmez pentru a nu pierde vreo parte din narațiunea ei.

În totalitate speriată de ceea ce se întâmplase în jurul lor, prietena lui Mickie era nerăbdătoare să accelereze cât de repede posibil. „Când am intrat în Wyoming, am oprit din nou să luăm două sticle cu apă. Eram într-un orașel drăguț numit Evansville și era încă destul de devreme, dar nu era nicio lumină în tot orașelul. Totul era închis. Nicio casă nu avea luminile aprinse. M-am uitat afară prin geamul mașinii de la șofer și am văzut două nave stând acolo. Una era portocalie, iar cealaltă alb-gălbui. Am continuat de-a lungul Râului Verde, iar obiectele au trecut peste copaci pe marginea drumului. Indiferent cât de tare acceleram, mașina refuza să depășească o anumită limită”.

În mijlocul pustietății mașina a murit complet. Și cu asta, o lumină a intrat în mașina printr-un geam deschis. Lumina a atins-o pe Kathy Echard și, fără niciun motiv explicabil, Mickie a început să vorbească cu acea lumină. „Hai, micuță lumină, de ce nu mă atingi și pe mine?”, a remarcat ea în ciuda faptului că tot ceea ce se întâmplase până atunci a speriat-o.

Nu curând se pare că lumina din interiorul mașinii a dispărut. „Dintr-odată nu am mai văzut nici nava, dar am început să vedem camioane. Northwestern, American și alte nume cunoscute. Călătoreau în ambele direcții, în sus și în jos de banda de nord și banda de sud. Singurul mod în care pot descrie este o caravană de lumini mari mergând înainte și înapoi. În mod particular, unul dintre aceste camioane a oprit exact în fața noastră și am realizat că ceva nu era în regulă.

Era înspăimântător – camioanele erau acum nave; în formă de dom, nave cu trei fețe, cam de aceeași

mărime ca un automobil compact, și nu mai erau pe drum, dar călătoreau aproximativ la 1, 8 m de pământ”.

Mickie a recunoscut că era dezorientată pentru a putea fi un observator excelent. Găsește greu de estimat numărul camioanelor sau al navelor în formă de dom, dar știe că mașina în care erau a fost împinsă înainte vreo 6 metri ca și cum ar fi fost ridicată de o forță teribilă de dedesubt, în ciuda bățăilor puternice de inimă, fetele s-au decis să iasă din mașina lor să se uite, să vadă dacă nu cumva s-a prins ceva sub roțile mașinii lor care ar fi fost o posibilă explicație pentru înaintarea respectivă. Nu era nimic acolo care să ofere o soluție enigmei, așa că s-au urcat înapoi în vehiculul lor relativ în siguranță.

„Curând a apărut o altă mașină care a tras în spatele nostru și Kathy a spus că vrea să coboare să vadă cine o conduce”. Era destul de evident din spusele lui Mickie că fetele erau nerăbdătoare să caute ajutor de la oricare alt tovarăș de drum pe care l-ar fi găsit conducând atât de târziu în noapte.

„Când Kathy a urcat înapoi în mașină, eram nerăbdătoare să aud ce le-a spus indivizilor din mașina din spatele lor. Ea doar m-a privit direct în ochi și a spus: «Întoarce-te și spune-mi tu ce le-ai fi spus». Era un câine negru, cu coada în sus și doi ochi roșii aprinși, afară, chiar lângă ușa mașinii noastre”. Este de înțeles că fetele erau terifiaste de această nouă întorsătură.

Tremurând de frică, Mickie a putut să arunce o privire în oglinda retrovizoare. Ceea ce a văzut a fost doar o scânteie pe foc pentru panica în care intrase și care era să explodeze fără control între ele. „Am văzut ceea ce părea a fi un copil cu brațele încrucișate pe bancheta din spate”. Fetele au ieșit din mașină într-o încercare de a scăpa de această posibilă amenințare. Din fericire, creatura gen câine pe care au văzut-o nu mai era nicăieri la vedere. Oricum, în spatele lor erau două lumini strălucitoare însoțite de alte câteva lumini mai slabe. După câteva minute, toate acestea s-au amestecat

într-o singură lumină. „Cum lumina a trecut de noi, nu mai era doar o lumină, ci o navă. Am auzit un sunet huruitor și ni s-a zbârlit părul în cap. Pielea ni se făcuse de găină”.

La acel moment se părea că Mickie și Kathy au fost transportate către o altă dimensiune, o altă sferă de realitate, și dintr-odată lucrurile începuseră să ia o aură specifică ciudată, total în afara normalului. Apoi soarele a început să răsară, dar era doar o minge portocalie ce venea spre noi. Și apoi nu mai era portocalie, dar culoarea sa s-a transformat dintr-odată în gri și era aproximativ la 30 m înălțime, enormă. Și oamenii au început să apară de nicăieri, mergeau de-a lungul drumului cărând tuburi și țevi. Nu i-am văzut efectiv ieșind de pe vreo navă deoarece soarele – sau orice ar fi fost – a răsarit dintr-o vale chiar în raza noastră vizuală.

Ființele – sau orice ar fi fost ele – stăteau pe insula din mijloc ce separa banda de nord de banda de sud. „Era această grămadă de lumini albastre și știam că ceva avea să se întâmple. Eram îngrozite. Ne simțeam ca și cum urma să fim luate pe o altă planetă și nu s-ar mai fi auzit de noi vreodată”.

Fără nicio avertizare mașina a pornit. „M-am enervat pe Kathy deoarece am crezut că ea a călcat frâna și astfel am dat cu capul de bord. Am privit această navă venind în jos pe autostradă și am văzut de altfel și un camion cu 18 roți remorcând una dintre mașinile sport pe care le-am zărit mai devreme în acea seară. Ceva ne-a împins de la spate, dar nu am putut face mașina să pornească pur și simplu”.

De nicăieri a apărut un om și le-a întrebat pe fete încotro se îndreaptă. „A spus că el se îndrepta către Chicago și am spus că și noi tot într-acolo mergem. Am fi mers la Timbuktu doar ca să ieșim din locul în care ne aflam”.

Din câte am putut înțelege, se părea că omul nu are habar de ceea ce se întâmplă. Părea total pe din afară

față de îngrozitoarea stare a minții în care fetele se aflau cauzată de o teroare ce era destul de reală pentru ele chiar dacă nimeni altcineva nu era în stare să perceapă ce se transpunea în jurul lor.

„Eram atât de speriată încât m-am târât lângă șofer. A oprit la o parcare de camioane să ia cafea și am coborât și ne-am plimbat până la un motel din apropiere. Nu aveam prea mulți bani. Dar tot aveam în jur de 35 de dolari, așa că am luat o cameră. Am deschis ușa, am aprins luminile și televizorul s-a aprins singur. De asemenea, acea lumină micuță licărea prin cameră și știam că nu am scăpat”.

Realizând că erau observate, fetele au încercat să intimideze luminița care bâzâia prin camera lor. „Kathy, ai trimis scrisoarea aceea avocatului în care îi spuneam despre modelul zburător al OZN-urilor?”, am întrebat eu foarte rar și clar cu un scop. A spus că a trimis, participând și ea la joc.

Am chemat poliția și, în sfârșit, pe la ora 5 după-amiaza au venit și ne-au dus înapoi la locul unde era abandonată mașina. Am ajuns înapoi în valea unde era nava, însă zona nu mai era la fel. Era un semn indicând „DRUM DE MUNTE 189”. Nu era așa ceva, „DRUM DE MUNTE 189”, în tot Wyomingul. Aveam un rezervor plin cu benzină și eram la aproximativ 400 km în acest stat și nu era nicăieri o benzinărie. Era ca și cum ar fi condus fără să consume combustibil. Singurul lucru interesant erau un corp de vacă și o oaie departe în apropierea câmpului. Vaca era numai oase, iar oaia avea pielea jupuită, care o făcea să pară că e doar o pătură așezată acolo.

Mickie spune că poliția le-a pus să facă un raport complet. „După ce au terminat de ascultat întreaga noastră povestire, au ridicat din umeri și ne-au zis că am văzut o mlaștină de gaze!” „Kathy are doar 31 de ani, dar a fost în spital cel puțin de 20 de ori de la această întâmplare. E greu de explicat, dar într-un fel simt că

suntem aceleași persoane, dar totuși nu suntem. Kathy a fost întotdeauna o neîngrijită, iar eu am fost întotdeauna ordonată și curată. Acum casa mea arată ca o epavă, epava lui Hesperus. Iar Kathy este foarte îngrijită, ordonată și foarte grijulie.

Înainte am fost mereu genul de femeie care le pregătește copiilor micul dejun, prânzul și cina, în timp ce Kathy era de părere că ei trebuie să își prepare singuri masa. Este complet invers acum. Este ca și cum aș avea o personalitate modificată – preluată. Mi-a plăcut întotdeauna să citesc, de exemplu, dar acum citesc și mai mult. Citesc cât de mult pot despre cazurile cu OZN-uri; acesta este unul dintre subiectele care mă fascinează cel mai mult”.

Sub hipnoză, Mickie a trebuit să deseneze ceea ce a văzut. Când a ajuns la schițarea camioanelor care au apărut pe autostradă, a desenat un fel de ființă gen schelet, în loc de un vehicul care se mișcă. „Este posibil ca ei să îți fi preluat toată gândirea din acea noapte?”, am întrebat martorul. Mickie a admis că probabil asta s-a întâmplat și că ceea ce putea într-adevăr să transpună ar fi cu totul diferit de ceea ce a perceput. Din cauza unor motive de neînțeles, Mickie și prietena ei, Kathy, nu mai sunt atât de bune prietene. „Înainte de această experiență eram cele mai bune prietene de 17 ani. Acum vorbim una cu cealaltă doar o dată pe săptămână, cel mult”.

Mickie este nerăbdătoare să meargă mai departe în hipnoză, își dorește foarte mult să afle exact ce s-a întâmplat pe 22 iulie 1978. Nu se mulțumește doar cu ideea de a uita pur și simplu de incident. Întregul episod este o întreagă enigmă. Privită ca o întâlnire izolată, mulți dintre ozenologi ar pune probabil la îndoială cele spuse de indivizii care au fost personal implicați în respectivul eveniment. Metoda empirică pare să fie: „Dacă nu poți explica sau nu suporta evidențe existente, ascunde întreaga pățanie sub covor”. Dacă am face asta,

nu am fi cu mult mai buni decât agențiile guvernamentale care au încercat să ascundă existența OZN-urilor față de public.

Acest caz este un exemplu esențial pentru cât de misterioasă poate fi totalitatea fenomenului OZN. Chiar în momentul în care crezi că ai prins răspunsul, se îndepărtează imediat din nou.

MATERIA MORFICĂ A NAVELOR SPAȚIALE DE TIM SWARTZ

Este destul de ciudat să ai credința că entitățile asociate fenomenului OZN - demonice sau nu - își pot schimba

Renumitul autor Tim Swartz, stând în fața Marii Piramida

forma. Este un concept luat direct din munca lui Charles

Fort, jurnalistul care a colecționat povești despre ciudățenii și necunoscut, multe dintre acestea apărând în reviste științifice și reviste acreditate în acea perioadă.

Dar acum trebuie să facem un salt gigantic și să susținem noțiunea ametoare ca navele însăși se pot schimba dintr-o formă în alta? Înainte de a arunca cartea înapoi pe raftul de unde ai adus-o, ia în considerare dovezile lui Tom Swartz, redactor al ediției online a „Conspiracy Journal”, și ale altora care s-au confruntat și cu alte aspecte ale acestei enigme puternice ce îi ține pe mulți pe marginea scaunului lor galactic.

Nu există nicio îndoială că OZN-urile sunt ciudate. Faptul că sunt văzute de obicei gonind fără sunet pe cerul nostru este destul de straniu; dar lăsând la o parte faptul că multe dintre OZN-urile ce par solide sunt văzute schimbându-și constant forma sau mărimea, este suficient pentru a dirija orice cercetător serios de OZN-uri să preia colectarea de fluturi în schimbul acestora.

Este unul dintre cele mai mari mistere OZN: cum poate ceva care arată atât de real să nu se comporte ca un obiect solid și să își schimbe forma atât de rapid precum fumul în adierea vântului? Aceasta a dus la speculații turbulente asupra adevăratei naturi a OZN-urilor și a permis scepticilor să respingă întregul fenomen ca pe niște simple evenimente naturale greșit interpretate.

Ceea ce scepticii absoluți nu reușesc să ia în considerare sunt miile de apariții OZN care au venit de-a lungul anilor și care prezintă aceleași schimbări de formă. O apariție raportată a unui obiect ciudat care își schimbă forma poate fi o modalitate bună de a distinge un adevărat OZN față de unul fraudulos. OZN-urile sunt văzute ca făcându-și apariția în tot felul de forme și mărimi diferite, printre acestea numărându-se farfurii, forme eliptice, sfere, rachete și forme triunghiulare.

Ele pot apărea și dispărea pe neașteptate, doar pentru a apărea într-o locație complet diferită. Se pot împărți în două și reuni instant. Aceasta a condus la tot felul de argumente înfierbântate între cercetătorii de OZN-uri care au o formă preferată, ce aleg să renunțe la

cazuri ce nu ating așteptările lor, ce nu întâmpină criteriile lor. Oricum, dacă iei în considerare toate rapoartele despre OZN-urile ce au fost văzute transformându-se dintr-o formă în alta, probabil că vasta varietate de OZN-uri nu mai este atât de greu de explicat.

Pe 29 iunie 1954, o aeronavă Stratocrușers Centaurus a British Overseas Airways Corporation (BOAC) a părăsit aeroportul Idlewild din New York către Londra. Chiar după ora 9: 00 PM, avionul a trecut peste 270 km sud-vest de Goose Bay, Labrador, zburând înspre Nord-Est la 5.700 m altitudine. Echipajul a observat apariția din senin a unui obiect în partea de vest a avionului, care era la aproximativ cinci grade pupa față de latura portului, la o distanță de aproape 8 km. Când s-au apropiat, echipajul a putut vedea un OZN mare în formă de pară, zburând în formație cu alte șase obiecte mai mici.

În apus, aceste obiecte păreau închise, cu cele șase OZN-uri mai mici schimbându-și pozițiile în jurul navei mari, ce părea să își schimbe forma de la cea inițială de pară la forma unui receptor de telefon și, în cuvintele căpitanului Howard „arăta zburând ca o săgeată - un enorm deltaplan cu aripi, întorcând pentru a se apropia de noi”.

Un obiect neregulat, ce își schimba forma, părea să fie solid, cu marginile clar definite. Când avionul s-a apropiat, micuțele OZN-uri s-au format într-o linie regulată și părea că s-au îmbinat cu obiectul mai mare. Apoi OZN-ul enorm rămas a apărut dintr-odată micșorându-se și a dispărut chiar sub ochii echipajului uimit.

Căpitanul Howard a remarcat mai târziu: „Cu siguranță nu era o navă așa cum o știm noi. Totul părea negru și jur că era solid. Exista un obiect principal central, care părea să își tot schimbe forma. Cele șase obiecte mai mici săreau când în față, când în spate”.

În alt caz, un pastor baptist, în timp ce călătorea cu familia sa în partea de vest a Statelor Unite pe 8 iunie 2002, a observat un obiect argintiu din aluminiu zburând deasupra munților.

Pastorul a zis: „Când am observat obiectul pentru prima oară, avea forma unei cutii și mărimea aproximativă a unui mic avion privat. Am încercat să îl arăt familiei și îndreptam degetul în acea direcție. Luându-mi ochii de la el pentru o clipă, s-a transformat într-o formă rotundă, ca partea de jos a unei cești fără mâner (partea rotundă fiind sus).

Apariția a durat circa 30 de secunde. Nava chiar nu se grăbea, părea doar un zbor de croazieră. Nu știu cum a dispărut. I-am pierdut urma încercând să-l arăt și familiei după ce m-am uitat în altă parte pentru doar o secundă”.

Pe 5 iunie 2005, un om a oprit la semafor pe drumul 244 Route în Niles, Ohio, când a observat un OZN metalic argintiu strălucitor pe cerul de un albastru clar în fața mașinii sale. „Era subțire, în formă de trabuc, cu capete rotunde, și o parte mare din soare era acoperită în stânga lui (capătul din spate). Dacă luăm ca reper brațul meu întins la maximum, lungimea OZN-ului ar fi avut aproximativ lățimea de un metru pătrat”. Aproximativ 6 - 7 secunde după ce a remarcat obiectul neobișnuit, se pare că și-a schimbat forma, cu capătul din față mișcându-se ușor spre interior, astfel încât obiectul a luat forma unui bumerang, cu una dintre părți mai mică decât cealaltă. Strălucirea soarelui ce fusese orbitoare la capătul din stânga s-a mișcat imediat și s-a poziționat mai mult la centrul obiectului și părea să fie o pată neagră chiar acolo în mijloc.

În acea clipă OZN-ul a fost văzut unduindu-se și devenind neclar la capete. După unduirea voalată, a dispărut complet, lăsând martorii să se minuneze despre ceea ce tocmai au văzut.

Un ciudat OZN care își schimbă forma chiar a fost

capturat de un aparat în 1994 într-o locație secretă a Bazei Nellis a Forțelor Aeriene și în complexul Gunnery Range, Nevada. Se spune că banda video a fost scoasă de personalul contractorului care opera stațiile de urmărire la baza Nellis. Chiar dacă OZN-ul a fost fotografiat de un aparat fix foarte bun, controlat de la distanță, tot avea acea neclaritate cu aspect de minge de bumbac care pare să fie comună printre OZN-uri.

Filmul cu OZN-ul de la baza de testare Nellis este un exemplu excelent a ceea ce pare să fie un adevărat OZN prins pe film. Acest obiect, prins de radarul armatei și pe aparat, zboară cu îndrăzneală pe cerul luminos, senin, fără să îi pese că este urmărit sau fotografiat.

Obiectul înregistrat pe caseta video din acea zi zbura peste deșert și părea să își schimbe forma în mod constant. La început părea să aibă forma unui disc, apoi a luat forma unui mic avion butucănos cu aripi rotunde, apoi s-a schimbat în trei mingiuțe; în tot acest timp, obiectul nu a fost niciodată clar definit. Este ca și cum era înconjurat de ceață sau negură, doar menținându-l în afara focalizării. Cu ce fel de obiect avem de-a face care nu este niciodată liniștit, își schimbă forma întotdeauna și se pare că nu este chiar așa de solid?

Cum obiectul se învârte ușor, un fel de proiecție poate fi de asemenea văzută. Există, de asemenea, și o zonă de translație de culoarea „cărbune negru”. Mai mult decât de obicei, nava se transforma tot timpul, cu un profil nedefinit ce părea să fie autoluminos. Fizicienii au speculat faptul că ceea ce vedem în jurul OZN-urilor care își schimbă forma poate să nu fie chiar OZN-ul însuși, ci mai degrabă schimbul de energie ce apare în jurul OZN-urilor în timp ce se mișcă între dimensiuni. „Vehiculele” aparente ce par să își schimbe forma în aer nu par să fie deloc nave spațiale, dar secțiuni transversale ale obiectelor cu patru dimensiuni împart în două realitatea cunoscută în trei dimensiuni.

De exemplu, o secțiune în trei dimensiuni

transversală într-un tub în patru dimensiuni poate părea sferică. Dacă tubul avea formă neregulată, ne așteptam să își „schimbe forma” în cele trei dimensiuni ale noastre în funcție de cum se mișca, cel mult o sferă ce trece printr-un plan bidimensional ar părea că un disc ce crește rapid pentru oricine se uita la aterizările plane.

La sfârșitul anilor '70, Alan Holt și David Foening au lucrat la o extindere a teoriei unificate a câmpului a lui Einstein care implică o referire la ambarcațiunea cu „câmp de propulsie”. Această navă și-ar schimba culoarea și forma după cum intră în diferite stadii de zbor și este similară cu multe OZN-uri raportate în jurul globului.

AU INSPIRAT OZN-URILE MODELELE NAVELOR MORFICE?

Au circulat zvonuri prin comunitatea OZN despre faptul că modelele navelor moderne au cunoscut o influență a ingineriei vechi a navelor spațiale extraterestre. Conform cu website-ul Live Science.com, inginerii NASA și ai Departamentului de Apărare încearcă să creeze un avion care se poate transpune în forme noi în timpul zborului prin flexibilitate și răsucire datorită fabricației din noi metale ce formează un fel de „piele flexibilă”.

Au fost făcute progrese uimitoare în dezvoltarea unor aliaje metalice noi. Aceste aliaje au caracteristici remarcabile, una dintre acestea fiind faptul că ele își vor schimba forma prin aplicarea unui curent electric sau a unui câmp magnetic. Ele își schimbă forma sau se „transpun” rapid și cu o forță destul de considerabilă. Ele sunt denumite „hibrid compact de acționare”, aliaje ce cuprind nanotehnologii avansate ce sunt proiectate astfel încât să le permită să imite sisteme vii în versatilitatea și dinamismul lor.

Lista de aplicații potențiale pare fără sfârșit și armata Statelor Unite finanțează o varietate de programe de cercetare legate de explorarea unei game

complete de opțiuni. Aripă ce se autovindecă și care se îndoaie și reacționează ca organismele vii, bombardiere versatile duble, agile precum avioanele de luptă, și roiuri de avioane mici fără pilot sunt doar câteva dintre posibilitățile de domeniul științifico-fantastic pe care tehnologiile generației viitoare le pot face fezabile în deceniile ce urmează. În cartea sa din 1997 „Ziua după Roswell”, decedatul cel Philip J. Corso descrie propria experiență de a examina un material neobișnuit pretins să fi fost adus de la zona accidentului OZN din New Mexico:

„Era un specimen de pânză ca o folie spălăcită, gri-argintie, printre aceste artefacte pe care nu le puteai plia, îndoi, rupe sau strânge teanc, dar care reveneau imediat la forma inițială fără niciun fel de cută. Era o fibră metalică cu caracteristici fizice ce mai târziu va fi numită „supertenacitate”, dar când am încercat să tai cu foarfeca, brațele au alunecat direct înapoi fără a face vreo creștătură în fibră. Dacă încerci să o întinzi, se va strânge înapoi, dar am observat că toate fibrele par să fie îndreptate într-o singură direcție. Când am încercat să o strâng pe lățime în loc de lungime, părea ca fibrele s-au reorientat în direcția în care trăgeam. Aceasta nu poate fi pânză, dar clar nu poate fi nici metal. Era o combinație, pentru ochiul meu neștiințific, a unei pânze țesute cu fire de metal ce avea suprafața și maleabilitatea unei țesături, dar duritatea și rezistența unui metal”.

Corso a relatat în cartea sa că a „însămânțat” materialul extraterestru departamentului de cercetare Monsanto și Dow. În plus, Corso a spus că materialul a fost livrat anterior Comandamentului de Material Aerian la Wright Field. Baza Forțelor Aeriene Wright Peterson este cunoscută în cercurile OZN pentru Divizia Tehnologiilor Străine, pretinsă să dețină nave extraterestre și artefacte. Se poate ca noile tehnologii de transpunere folosite în noile nave top-secret sunt

rezultatele unor ani de studiu pe rămășițele unui OZN capturat de Statele Unite în anii '40.

Întregul fenomen OZN se schimbă în permanență și niciodată nu va fi clar definit. Când crezi că în sfârșit ai ceva definit, fenomenul se schimbă din nou și ești înapoi la faza inițială. Pentru mai mult de 50 de ani, cercetătorii OZN s-au confruntat cu această situație și când vine vorba de OZN-uri ce își schimbă forma, se pare că nu există un adevăr real sau răspunsuri.

FENOMENUL CÂINELE IADULUI

Prima relatare englezească a câinelui Cerber mare și negru a apărut în „Cronicile anglo-saxone” în 1127:

„Nu lăsați pe nimeni să fie surprins de adevărul pe care îl vom istorisi, întrucât era o cunoaștere comună pentru întreaga țară imediat după sosirea lui (abatele Henry al Poitou la Abbey din Peterborough) - era duminica când cântau Exurge Quare o, D - mulți oameni au văzut și auzit un număr mare vânători vânând. Vânătorii erau mari, negri și hidoși și călăreau pe cai negri și pe țapi negri și câinii lor de vânătoare erau ca niște șuvoaie negre cu ochi bulbucați și oribili. Acestea au fost văzute în parcul de câprioare din orașul Peterborough și în toate pădurile ce se întind de la același oraș până la Stamford, și în noapte călugării le-au auzit coarcele răsunând și mișcându-se. Martori de încredere care au vegheat în acea noapte au declarat că puteau fi cam 20 sau 30 dintre ei care își agitau cornii cât de aproape se putea spune. Aceasta a fost văzut și auzit de la sosirea sa pe tot parcursul Postului Mare și până la Paște”.

Nicio discuție despre prezența demonică în lumea noastră nu ar fi completă fără a menționa fenomenul Câinele Iadului. Legendele întâlnirilor cu câini diabolici merg înapoi în negura Antichității și când întâlnești un astfel de demon în timp ce te duci pentru o afacere va fi întotdeauna o experiență terifiantă.

Scriitorul Graeme Davis, pe un site numit „Role

Player", oferă un rezumat cu ipostaze tipice câinelui demon. Există aici, de exemplu, un tip de „câine negru rătăcit” ce poate fi întâlnit în orice zonă rurală, de obicei noaptea.

„Câinele este de obicei întâlnit de un călător singuratic.

Merge în direcția opusă călătorului și este mulțumit să fie ignorat și să ignore. Oricum, dacă cineva ar dori să îi vorbească, să încerce să îl lovească sau să facă orice altă acțiune, câinele va folosi puteri supranaturale pentru a-l face pe infractor orb, mut, nebun sau mai rău. Poate face asta doar prin a se opri și a te fixa pur și simplu cu ochii săi de foc; efectul pare să fie mai degrabă un fel de vrajă decât o privire-armă”.

Davis scrie că puterea câinelui funcționează pe baza controlului minții și poate induce frica, prostia, panica, teroarea, paralizia mentală, nebunia și pierderea minții.

În aproape toate poveștile despre Câinele Iadului conform celor spuse de Davis, „aceste creaturi fac mai mult rău cu vocea decât cu dinții. Sunetul lătratului lor se aude la kilometri depărtare și de obicei chiar și câinii de vânătoare nu sunt niciodată văzuți. Uneori lătratul lor simbolizează un semn al)

morții și uneori are un efect minimizat, creând frica, fixând fără posibilitatea de mișcare persoana în locul în care se afla și așa mai departe”.

Și pe Wikipedia găsim, de asemenea, studii despre câinele demon. Într-un articol numit „Black shuck”, cineva ne învață că, „de secole, locuitorii Angliei au spus povești despre un câine mare negru cu ochi arzători răuvoitori (sau în unele variante ale legendei, se menționează un singur ochi), care sunt roșii sau alternant verzi. Bestia variază în mărime și statură de la un simplu câine mare până la mărimea unui cal. Există legende ale «black shuck» hoinărind prin zona rurală a Angliei dinainte de vikingi. Numele său poate deriva de

la cuvântul din engleza veche «succa», ce înseamnă «demon», sau posibil dintr-un dialect regional unde cuvântul «shucky» înseamnă «lăptos» sau «păros». Legenda se poate să fi fost o parte a inspirației lui Sherlock Holmes pentru romanul «Câinele din Baskerville»". „Uneori”, continuă articolul, „Black Shuck apare fără cap, și în alte dăți plutește pe un covor de ceață. În conformitate cu folclorul, de cele mai multe ori fantoma bântuie mormintele, marginile drumurilor, răscrucile de drumuri, bazinele de apă și pădurile întunecate”.

Pe 4 august 1577, s-a spus că black shuck a dat buzna pe ușile unei biserici din Blythburg în Suffolk, Anglia. Apoi câinele a fugit sus în naos, trecând pe lângă marea congregației, a omorât un om și un băiat și a cauzat prăbușirea turnului bisericii prin acoperiș. Când a ieșit din biserică, câinele a lăsat urme de arsură pe ușa dinspre nord ce pot fi văzute la biserică chiar și în ziua de azi.

Chiar în aceeași zi, în apropierea orașului Bungay, din Suffolk, un alt câine demon și-a făcut apariția. După cum a relatat preotul Abraham Fleming, „acest câine negru, sau Diavolul în această formă, alergând de-a lungul întregii biserici cu o rapiditate extraordinară și o grabă incredibilă, printre oameni și într-o formă vizibilă, a trecut printre două persoane în timp ce acestea îngenuncheau și își începeau rugăciunea, le-a smuls capetele într-o clipă și acestea au murit într-un mod ciudat. Zgârieturile de foc făcute de ghearele câinelui pe ușa bisericii din Blythburgh sunt denumite de localnici

„Amprentele Diavolului”, și evenimentul este reamintit în acest vers: „De-a lungul bisericii în mijlocul focului, monstrul diabolic zbura și către cor mai departe trecea, mulți oameni omora”.

Există o altă legendă care spune ceva de genul; „toți cei care au văzut black shuck vor pieri la un an după ce au privit în ochii lui roșii”. Este de datoria

fiecăruia să evite contactul cu ochii demonului, nu-i așa?

Și în conformitate cu Misterele Lumii, Yeti și alte creaturi nu au nicio legătură cu câinii iadului sau cu câinii demoni excesiv de robuști care încă bântuie zonele rurale ale Marii Britanii, observați uneori în imediata apropiere a cercurilor, de asemenea, foarte misterioase și de obicei inexplicabile ce apar în culturile agricole dintr-odată: „Este ceva chiar mai descurajant pe Cannock Chase.

Este timpul ca legendarul câine demon - o prevestire a sorții - să latre. Au fost primite rapoarte pe paginile de internet ce tratează paranormalul despre câinele demon ce bântuie zona noastră. Câinele, cunoscut de asemenea ca „câinele fantomă din Brereton”, a fost văzut în multe ocazii mergând pe drumurile ce duc la Brereton.

Apariția a fost descrisă ca fiind mare, neagră, musculoasă, cu urechile ascuțite și ochi ciudați ce luceau. Folclorul britanic indică câinele negru ce prevestește moartea. Cea mai ieșită apariție din comun a fost în anii '70 și începuturile anilor '80. În timp ce conducea prin Chase în 1972, Nigel Lea a descris un glob de lumină prăbușindu-se pe pământ.

A încetinit pentru a arunca o privire mai de aproape și a fost confruntat cu «cel mai mare câine nenorocit pe care l-am văzut vreodată». În decurs de o lună, unul dintre cei mai buni prieteni ai dl Lea a murit într-un teribil accident industrial, despre care dl Lea credea că poate avea legătură cu apariția câinelui. În ianuarie 1985, a mai fost un alt raport despre câinele demon care vânează stând la pândă”.

Foarte amenințător și cum ar putea de așteptat există o legătură puternică cu aparițiile OZN. Împreună sau separat, aceste fenomene vor mai fi văzute cu siguranță!

**RĂZBOIUL COSMIC PENTRU PLANETA PĂMÂNT
ÎNTRE OAMENII DIN INTERIORUL PLANETEI PĂMÂNT**

ȘI EXTRATEREȘTRII DIN SPAȚIUL COSMIC

de Timothy Green beckley

Cu ceva timp în urmă, când mi-am început cercetările în materii esoterice, am fost bombardat de literatura orientată în creștinism, dintre care multe erau pseudoreligii cu o trăsătură incontestabilă de dreapta; unele dintre ele chiar presărate cu propagandă nazistă și Ku Klux Klan. Puține dintre ele făceau referiri la OZN-uri sau metafizică. Oricare text ar fi atins acest subiect îl implica direct pe dl Scratch (Satana), el fiind în spatele acestor fenomene. Nu mă gândeam prea mult în acele zile la o abordare demonică a OZN-urilor.

M-am considerat întotdeauna ca fiind o persoană spirituală, dar nu o persoană care urmează cu strictețe doctrina vreunui grup, religios sau nu. Cred că niciodată nu am fost conștient de faptul că ar putea fi o legătură între OZN-uri, forțele lui Lucifer și civilizația de sub Pământ ce joacă un rol în mare parte datorită faptului că posibila sa existență era un „secret de stat” păzit cu strictețe ținut ascuns de noi toți ceilalți.

Unul dintre ziarele pe care le primeam în căsuța poștală din când în când mi-a captat atenția. „Showers of Blessing era publicat de reverendul William L. Blessing, care era destul de curajos să cerceteze amănunțit misterele universului, abordând interiorul pământului și misterele OZN mult mai adânc decât oricare alt cleric ar îndrăzni să o facă.

Din când în când, rev. Blessing va compila predicile sale diferite în discursuri filosofice lungi. Un volum mare a fost publicat în 1965. Era un tom controversat, ce evident a fost scos din circulație. „Oamenii de sub Pământ/Ființele din spațiul extern este o colecție uriașă de învățături ale rev. Blessing, ce era aproape pierdută în timp, peste care nu aș fi dat dacă nu aș fi găsit această lucrare masivă de peste 320 de pagini într-o colecție rară de cărți.

Din cauza conflictelor din lumea de astăzi și a creșterii numărului aparițiilor OZN, eu, personal, simt ca această lucrare ar trebui să ajungă uni public cât mai larg.

Biblia ne învață că sunt ființe ce sălășluiesc în interiorul Pământului. Dorind un termen mai bun, îi voi numi oamenii de sub Pământ. Estimez că populația ce locuiește sub Pământ este de 10 miliarde. Există 200.000.000 de piloți în asociația farfuriilor zburătoare.

Ei vor invada în curând suprafața planetei și, într-adevăr, acea invazie se poate să fie începută deja de o forță avansată de recunoaștere ce zboară deasupra suprafeței Pământului, întocmind harta zonelor de teren și a locurilor strategice unde vor lansa prima lovitură a invaziei totale.

„Și cei patru îngeri, care stăteau gata pentru ceasul, ziua, luna și anul acela, au fost dezlegați, ca să omoare a treia parte din oameni. Oștirea lor era în număr de douăzeci de mii de ori zece mii de călăreți; le-am auzit numărul”.

(Apocalipsa 9: 15 - 16).

Aceștia sunt cei două sute de milioane de aviatori ai farfuriilor zburătoare. Arată exact ca oamenii care locuiesc la suprafață și farfuriile lor zburătoare sunt făcute dintr-un tip de metal ce este placat cu aur. „Și vuietul pe care-l făceau aripile lor era ca vuietul unor care trase de mulți cai”.

(Apocalipsa 9: 9)

„Îngerul al cincilea a sunat din trâmbiță. Și am văzut o stea care căzuse din cer pe pământ. I s-a dat cheia fântânii Adâncului și a deschis fântâna Adâncului. Din fântână s-a ridicat un fum, ca fumul unui cuptor mare. Și soarele și văzduhul s-au întunecat de fumul fântânii. Din fîm au ieșit niște lăcuste pe pământ. Și li s-a dat o putere, ca puterea pe care o au scorpionii pământului”.

(Apocalipsa 9: 13)

Aduc un nor de întuneric, o negură, un amestec defum și ceață, un nor peste orașele pe care le cartografiază, cum ar fi Los Angeles, Londra și altele. Dar când toată invazia începe, vor acoperi întregul Pământ în întuneric. „Va fi o zi ce va fi făcută cunoscută Domnului; nici noapte, nici zi”.

(Zaharia 14: 7)

Vehiculele lor sunt cunoscute profetilor antici și au fost descrise cel mai bine de către Ezechiel: „M-am uitat și iată că a venit de la miazănoapte un vânt năprasnic, un nor gros și un snop de foc care răspândea de jur-împrejur o lumină strălucitoare, în mijlocul căreia lucea ca o aramă lustruită, care ieșea din mijloculfocului. În mijloc se mai vedeau patru făpturi vii a căror înfățișare avea o asemănare omenească. Fiecare din ele avea patru fețe și fiecare avea patru aripi. Picioarele lor erau drepte, și talpa picioarelor lor era ca a piciorului unui vițel și scânteiau ca niște aramă lustruită. Sub aripi, de cele patru părți ale lor, aveau niște mâini de om; și toate patru aveau fețe și aripi. Aripile lor erau prinse una de alta. Și când mergeau, nu se întorceau în nicio parte, ci fiecare mergea drept înainte. Cât despre chipulfețelor lor era așa: înainte, toate aveau o față de om; la dreapta lor, toate patru aveau câte o față de leu; la stânga lor, toate patru aveau câte o față de bou; iar înapoi, toate patru aveau câte o față de vultur. Aripile fiecăreia erau întinse în sus, așa că două din aripile lor ajungeau până la cele învecinate, iar două le acopereau trupurile. Fiecare mergea drept înainte, și anume încotro le mâna duhtd să meargă, într-acolo mergeau; iar în mersul lor nu se întorceau în nicio parte. În mijlocul acestor făpturi vii era ceva ca niște cărbuni de foc aprinși care ardeau; și ceva ca niște făclii umbla încoace și încolo printre aceste făpturi vii; focul acesta arunca o lumină strălucitoare, și din el ieșeau fulgere. Făpturile vii însă, când alergau și se întorceau, erau ca fulgerul”.

(Ezechiel)

Ei vor trimite constant mesaje către noi. Vor zbura pe linii magnetice avansând de la un punct la altul, întorcându-și cursa sau poziția mai rapid decât un ochi uman poate urmări, folosind puterea gravitației - gravitația inversă.

Oamenii din interiorul Pământului sunt de rase și ordine diferite. Unii dintre ei au trăit inițial la suprafață, dar alții au trăit odată deasupra Pământului, în spațiul extern. Cu mult înainte, au invadat Pământul din spațiu. Cartea Genezei îi descrie ca pe niște oameni „reptilien”.

„Când au început oamenii să se înmulțească pe fața pământului și li s-au născut fete, fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales. Atunci Domnul a zis: „Duhul Meu nu va rămâne pururi în om, căci și omul nu este decât carne păcătoasă: totuși zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani”. Urișii erau pe pământ în vremurile acelea și chiar și după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor și le-au născut ele copii: aceștia erau vitejii care au fost în vechime, oameni cu nume. Pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu, pământul era plin de silnicie. Dumnezeu S-a uitat spre pământ și iată că pământul era stricat; căci orice făptură își stricase calea pe pământ”.

(Geneza 6: 4; 11 - 12)

Invadatorii din spațiu au venit inițial din douăzeci și două de locații diferite locuite în exterior și numele conducătorilor din fiecare din acest loc din spațiu extern care a condus mulțimea de oameni către Pământ sunt după cum urmează: 1. Samyaza, 2. Urakabameel, 3. Akibeel, 4. Tamiel, 5. Ramuel, 6. Danei, 7. Azkeel, 8. Sarakuyal, 9. Asael, 10. Armers, 11. Batrael, 12. Anane, 13. Zavebe, 14. Samsaveel, 15 - Etrael, 16. Turei, 17. Yomyael, 18. Arazyal, 19. Atnzarak, 20. Barkayal, 21. Barkayal Tamiel, 22. Asaradel.

(Cartea lui Enoh, capitolele 7 și 8)

Exact câți urmași a adus fiecare conducător cu el

pe Pământ nu este cunoscut, dar, în orice caz, și-au materializat corpurile lor exact ca oamenii de pe Pământ și au rămas în care și s-au căsătorit cu femeile de pe Pământ. Copiii acestor invadatori erau denumiți „giganți”, mulți dintre ei având malformații, cu șase degete la mâini și șase degete la picioare. (1 Cronici 20: 6) Nu spunem că toți descendenții acestora aveau malformații, dar majoritatea dintre ei era. Era fără îndoială o rasă de giganti de 3 sau 4 metri înălțime și, de asemenea, o rasă de pigmei produsă prin împerecherea acestor oameni din spațiul extern cu femeile de pe Pământ. Prima generație a acestor oameni nu era sterilă, dar există evidențe că cei din a doua generație erau hibridi sterili care nu se puteau reproduce.

Împerecherea și amestecul invadatorilor din spațiul extern cu femeile de pe Pământ a continuat pentru 1.656 ani; aceasta este de pe vremea când Adam a părăsit Grădina Edenului până la sfârșitul zilelor lui Noe. (Geneza 5: 1 - 32) Toți locuitorii Pământului au devenit sterili pentru 100 de ani înainte de potop. Ultimii copii născuți pe Pământ înainte de potop au fost fii tripleți ai lui Noe: Sem, Ham și Iafet. Ei erau născuți la a 500-a aniversare a lui Noe. (Geneza 5: 32)

Din acele timpuri până la potop niciun copil nu a fost născut pe Pământ. Prin urmare, nicio persoană de pe Pământ nu s-a înecat în potop până la vârsta de 100 de ani, pentru că

niciun copil nu a fost născut pentru 100 de ani.

Întâmplător, în trecut, trebuie constatat că degenerarea Pământului înainte de potop a fost de nedescris. Nu numai că oamenii din spațiul extern s-au încrucișat cu femeile, dar și bărbații au fost corupți cu animale, de asemenea, „căci orice făptură își stricase calea pe pământ”. (Gen. 6: 12)

Multe dintre animalele interzise nouă să le mâncăm sunt parte umană. Aș putea intra în detalii despre asta descriind semne umane în corpurile unor animale necurate, dar este de ajuns să spunem că șerpii au un os pelvian, la fel cu resturile de brațe și picioare, și dau naștere puilor lor. Este o poveste prea lungă pentru a puncta semnele umane pentru fiecare animal în parte, dar toți le au. Porcul nu mestecă și are un stomac asemănător cu al oamenilor.

Oamenii din spațiu care au invadat Pământul – îngeri căzători, dacă vrei să îi numești așa – împreună cu hibridii lor descendenți, care erau giganți și pigmei, au fost trimiși în interiorul Pământului chiar înainte de potop. Mai târziu, la intervale diferite de la potop, unii dintre oamenii de la suprafață au fost alungați în interiorul Pământului. „Pământul și-a deschis gura și i-a înghițit, pe ei și casele lor, împreună cu toți oamenii lui Core și toate averile lor. Și s-au coborât astfel de vii în Locuința morților, ei și tot ce aveau; pământul i-a acoperit de tot și au pierit din mijlocul adunării”. (Numeri 16: 32 - 33)

Adevărata natură A „ENTITĂȚILOR OZN”.

Una dintre cele mai interesante trăsături ale adeptilor diverselor religii este aceea că, fiind atât de siguri că dețin întregul adevăr despre toate lucrurile din Rai și de pe Pământ, aproape niciodată, niciunul dintre ei, nu realizează că trebuie să caute și în altă parte și să găsească ceea ce știu sau ceea ce au descoperit adepți ai altor religii. Acest lucru este cu siguranță regretabil pentru studiul marilor religii ale lumii și în special islamismul, una dintre marile religii ale lumii, care ne

oferă indicii valoroase cu privire la natura reală a „fenomenului OZN”. De fapt, islamul este familiarizat cu existența celor trei specii de ființe inteligente, total separate și distincte, din Univers și într-adevăr poate furniza detalii surprinzător de precise cu privire la natura, rolul și activitățile lor: îngerii, oamenii și djinn-ii.

Prima categorie este cea a îngerilor sau mesagerilor. A doua o reprezintă oamenii cu trupurile lor fizice planetare făurite din elemente chimice și minerale aparținând tabelului periodic. A treia categorie este cea a ființelor create înainte ca omul să fie ceea ce este menționat în general în arabă ca fiind Al-Djinn. Aceasta înseamnă „a ascunde sau a se ascunde”, într-adevăr o derivare potrivită pentru numele acestor creaturi. Pe de o parte, trupurile îngerilor sunt din lumină, iar trupurile Ai-Djinn-ilor se compun din „foc esențial”, sau „flacără esențială”, sau „foc fără fum”, sau „flacără fără fum”.

Această din urmă categorie este special menționată în Coran (Sura XV, 26 și 27) ca fiind creată înaintea omenirii și unii cercetători speculează că aceste ființe ar putea fi „oamenii preadamici” la a căror existență se face aluzie și aici, și în Biblie. Ocultiștii din Vest au încercat să îi descrie ca fiind eter sau venind din planurile eterice sau astrale. Am văzut, de asemenea, sugestii ce indicau un fel de plasmă. Originea unui djinn nu este umană, dar în același timp este foarte departe de noi. Cu alte cuvinte, în alte dimensiuni, sau în alte Spații/în alt Timp, „chiar aici”, un alt Univers care este aici, în spatele oglinzii lui Alice; „o oglindă a universului de pe cealaltă parte a realității Spațiu-Timp”, așa cum a fost perfect denumită de către unii cercetători.

Chiar și Coranul nu este clar în această privință, se pare că, deși unii dintre djinni pot fi complet fizici și ceea ce noi numim extraterestri, alte specii sunt dintr-o materie complet fină, ei corespunzând cu ceea ce anchetatorii diverși ai fenomenului OZN au încercat să indice prin termenii „ultraterestriali” sau

„metaterestriali”. Cu gândul la aceste idei, am putea să ținem cont de teoria filosofului rus PD.

Ouspensky despre posibilele existențe ale altor niveluri de materie mai subtile, în care elementele tabelului periodic din chimia din lumea noastră se repetă – și dacă l-am înțelege corect, se repetă de mai multe ori, pe mai multe niveluri. Scrierile timpurii ale dr. Meade Layne în Statele Unite cu privire la „Lumea Eterica Densă”, din care el susține că entitățile OZN și navele acestora provin, ar trebui de asemenea luate în considerare. Cartea sa „Venirea gardienilor” a fost publicată în 1958 și se dovedește a fi foarte importantă pentru certitudinea că binevoitorii djinni ar fi putut foarte bine să fie „Gardienii” noștri.

Cu siguranță există o asemănare destul de puternică între djinni și omenire sau unele legături între aceste destine, deși majoritatea djinnilor sunt diavoli, șeitani, dar, cu toate acestea, Coranul ne asigură de faptul că printre multele lor specii sunt și „bune” și capabile de mântuire.

Este precizat că Mohamed a fost trimis ca un mesager atât pentru omenire, cât și pentru djinni, astfel încât, în Ultimele Zile, unii dintre djinni vor intra în Paradis, în timp ce restul dintre ei vor fi aruncați în Iad. Revelația lor ca fiind Iblis, Diavolul, este oarecum obscură. În Coran, Iblis este cu siguranță descris ca un djinn, dar în altă parte în Coran este descris, de asemenea, și ca un înger. (Desigur că explicația este faptul că Iblis este o ființă înălțată, cu statut inițial angelic, care s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și a fost numit în textele creștine „Lucifer Dacă am avea spațiu, mult mai mult s-ar putea spune despre djinni și faptele lor, dar doar o descriere pe scurt despre principalele lor caracteristici poate fi dată aici.

Trăsăturile lor principale, după cum vor fi enumerate mai jos, sunt după cum le-am adunat din toate scrierile musulmane și sursele tradiționale pe care

le-am putut consulta în ultimii 15 ani. Cititorii pot înțelege pentru ei paralele cu trăsăturile entităților OZN declarate și pot trage propriile concluzii.

Trăsătura principală a djinn-ilor

Trăsăturile principale ale djinnilor sunt:

— În stare normală ei nu sunt vizibil pentru ochii oamenilor obișnuiți;

— Ei sunt totuși capabili să se materializeze și să apară în lumea fizică. Și pot deveni vizibili sau invizibili după cum doresc;

— Ei își pot schimba forma și pot lua orice fel de aspect exterior, mare sau mic;

— Sunt capabili de asemenea să apară în formă de animale;

— Sunt înșelători și mincinoși înveterați și încântați să inducă omenirea în eroare cu tot felul de prostii. (A se vedea ședințele de spiritism pentru o exemplificare a activităților lor și, de asemenea, „comunicările” obișnuite de la entitățile OZN în cazurile de întâlniri de gradul III);

— Ei sunt dependenți de răpirea oamenilor. (Scoțianul Robert Kirk, care a scris în 1961 „Secretul federației”, evident „a știut mai multe decât ar fi trebuit” și a fost omorât de ei);

Le place să îi atragă pe oameni în relații sexuale și legături cu ei și literatura arabă abundă de astfel de relatări despre contacte între oameni și djinni, buni sau răi. Există, de asemenea, relatări despre astfel de întâlniri între „djinni buni” și vestiți sfinți musulmani.

Vă rugăm să rețineți că, în islamul oficial – și acest lucru nu poate fi supraaccentuat – existența djinnilor a fost întotdeauna pe deplin acceptată, chiar legal și chiar în zilele noastre, în jurisprudența islamică. Toate consecințele ce implicau existența lor au fost rezolvate cu mult timp în urmă. Statutul lor juridic a fost discutat și fixat din toate punctele de vedere, precum și posibilele relații dintre aceștia și omenire – în special în ceea ce privește problemele de căsătorie și a bunurilor! – au fost

serios examinate de către juriști.

Enciclopedia islamului, cea mai mare sursă din Vest și cu cea mai mare autoritate, o confirmă. Istoria relațiilor sexuale dintre djinni și oameni a fost de un interes perpetuu pentru cititorii arabi și este important să menționăm în acest moment că în literatura chineză există de asemenea o astfel de tradiție ce așteaptă examinarea de către cercetători. Mărețul catalog literar arabic cunoscut ca și „Fihrist”, elaborat în anul 373 din calendarul musulman (995 d.Hr.) de către Muhammad bin Ishaq bin Abi Ya qub al-Nadim al-Warraq al-Baghdadi, listează nu mai puțin de 16 cuvinte în legătură cu această temă. (Comparați de asemenea înregistrările ocultiştilor europeni despre contactele sexuale dintre oameni și silfide, precum și înregistrările medievale creștine cu privire la incubi și succubi).

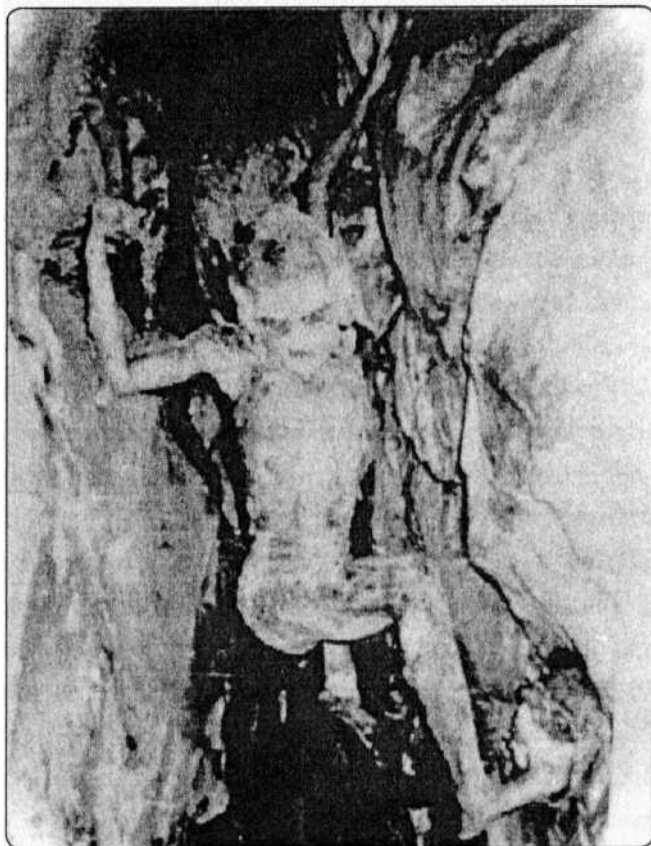
Djinnii iau oamenii și îi transportă, aducându-i înapoi – dacă într-adevăr îi mai aduc vreodată înapoi –, la kilometri depărtare de unde au fost luați și toate acestea „într-o clipită”. Tradiția arabă afirmă că în toată istoria cunoscută au existat câteva ființe umane speciale care prin intermediul unor avantaje ciudate „au avut o înțelegere cu djinnii” la un asemenea grad încât djinnul le-a înzestrat cu ceea ce noi numim „puteri supranaturale” – adică puteri psihice.

Prin urmare, acești oameni au devenit cunoscuți sub numele de ghicitori și magicieni. „Magicieni albi” sau „magicieni negri”.

În funcție de djinnul cu care au făcut înțelegerea. Comparăm din nou aici tradiția europeană cu privire la indivizii care au descoperit cum să colaboreze cu împărăția silfilor sau cu zânele.

Există, de exemplu, cazul „parteneriatului de muncă” între un silf și un anticar parizian de mare succes cu un mai mult de 70 de ani în urmă. Silful și-a adus contribuția jucând rolul de „cercetător” și aflând unde și în posesia cui erau aceste cărți rare. Tot ceea ce

avea de făcut anticarul era să abordeze **t** proprietarii și să le facă o ofertă. împreună cu desfășurarea tuturor acestor fapte ale djinnilor tot aici se află în cele din urmă

Cățărându-se pe pereții peșterii în Iordania, se spune că aceasta este o poză autentică a unui djinn în habitatul lui normal.

și o extraordinară putere telepatică și abilitatea (pentru a folosi un termen vechi) de a „arunca un farmec” peste victimele lor umane. Înregistrările noastre OZN sunt deja pline de dovezi în acest sens.

Cât de mult din ceea ce vedem că se întâmplă astăzi la cele mai înalte niveluri politice internaționale, precum și în afacerile oamenilor obișnuiți pot fi atribuite acestui control subtil și interferențelor în viețile noastre

de către forțele perfide (prefăcute) și nevăzute? Într-adevăr acesta este unul din motivele principale ale stării periculoase în care omul se regăsește. Unele rapoarte recente ale anchetatorilor de ozn-uri fac trimitere la planurile extraterestrilor de a provoca război aici și de a conduce Gadarene Swine (omenirea) către abis.

Creștinii din ziua de azi, care în general par să aibă o sensibilitate scăzută pentru curiozitate, sunt aparent destul de fericiți să-și ducă zilele într-o ignoranță totală față de toate acestea. Dar un studiu atent asupra Noului Testament (numai în greaca originală) va arăta în mod clar că nimic din ceea ce a fost spus mai înainte nu a fost necunoscut nici învățătorului și nici Vindecătorului Iisus din Nazaret sau principalilor săi ucenici - în special Pavel. (întâmplător creștinii și-ar putea dori să știe că, în islam, numele întreg și titlul lui Iisus din Nazaret este Issa, fiul Mariei, Cuvântul lui Dumnezeu).

Mult timp înainte de nașterea creștinismului sau islamului au existat desigur alți mari învățători (Mesageri) care au perceput foarte clar situația în care se află omenirea. Unul dintre aceștia a fost Zarathustra (Zoroastru) în civilizația veche iraniană a Ahemenizilor - circa 600 sau 700 ani î.Hr. Mărețul text religios lăsat de Zarathustra este AVESTA, care ne spune multe despre forțele demonice, făcându-se referire la termenul de AHRIMAN, Inamicul Luminii. Omenirea, în această învățătură, este văzută ca o creație specială a lui ORMAZĂ, SPIRITUL SUPREM, care este într-un conflict permanent cu AHRIMAN. Sufletul omului este un obiect de război și omul însuși este câmpul de luptă.

VOR ÎNVINGE FORȚELE ÎNTUNERICULUI?

Nu a fost probabil niciun învățător în zilele noastre care să vadă și să înțeleagă toate acestea mai clar decât dr. Rudolf Steiner (1861 - 1925), fondator al Societății Antroposofice.

Un clarvăzător din copilărie, Steiner a văzut adânc în inima omului și nicio carte sau învățătură nu este atât

de relevanță ca ale sale în care se regăsește criza omenirii ce s-a abătut acum asupra noastră. Prelegerile sale pe perioada întregului an 1917, de exemplu, arată foarte clar că el a prevăzut în totalitate rezultatele politice, sociale, militare și tirania poliției de stat ce au urmat inevitabil Revoluției Ruse, exact ca „Fecioara” în aparițiile de la Fatima din același an. Steiner a prevăzut: dezvoltarea „ingineriei biologice” și alte orori; creația intenționată și dezvoltarea monștrilor vii; și oameni fără suflet, fără Dumnezeu, dezumanizați, computerizați și lumea de sclavi din plastic care pot fi acum la îndemână.

Potrivit lui Steiner, o extraordinară și crucială rundă în luptă a fost dusă în ultimii 30 de ani ai secolului al XIX-lea între forțele lui AHRIMAN (termenul pe care l-a preluat de la Zarathustra) și FORȚELE LUMINII. Acestea din urmă sunt cunoscute tradiției noastre creștine din Vest ca oștirile

Arhanghelului Mihail. Steiner a mărturisit că lupta s-a încheiat cu o victorie completă a LUMINII, dar ca rezultat al acesteia majoritatea ființelor demonice puternice au fost efectiv aruncate jos, pe planeta Pământ, prezența și influența lor având consecințe mai grave acum mai mult ca niciodată asupra perspectivelor și destinului omenirii.

Steiner ne-a învățat că următorii ani vor veni cu revolte incredibile în decursul cărora aceste mari bătălii vor fi duse ÎN INTERIORUL FIECĂREI INIMI UMANE. A se vedea Rudolf Steiner: *Der Sturz der Geister der Finsternis*: (Răsturnarea spiritelor întunericului), Seriele de Prelegeri, 1917. (Disponibile doar în limba germană).

Scopul Forțelor întunericului este acela de a prelua fluxul evoluției umane, să fuzioneze cu aceasta pentru a devia omenirea de la dezvoltarea treptată și neîntreruptă „planificată” pentru ea. Rezultatul final al acesteia ar fi apariția a noi creaturi în care aceste calități, cele mai înalte dintre cele pe care le știm, ar fi eliminate.

Omul modern al epocii pop, „Trousered Ape”

(maimuța cu pantaloni), așa cum a fost numit, nu are bineînțeles nimic de câștigat din acest tip de „gunoi” și specia noastră a înlăturat toată credința în existența demonilor împreună cu orice credință în Marea Putere ce conduce Universul.

În „Scrisorile pe bandă perforată” ale lui C.S. Lewis există un pasaj încântător în care Diavolul Senior, vorbind cu unul dintre subalternii săi, face o observație de o importanță profundă: „Bineînțeles că atuul cel mai mare al nostru este faptul că toată lumea ȘTIE că nu existăm”. În mod similar, majoritatea oamenilor ȘTIU că atât djinnii, cât și OZN-urile și entitățile OZN nu există. Și ce avantaj frumos este acesta pentru entități! Dar dacă lui Homo Sapiens (așa-numit, autonumit) i s-au pregătit niște șocuri puternice în viitorul apropiat? Ce facem atunci?

Cu progresul recent al științei, omul a devenit rapid conștient de vastitatea cosmosului și a probabilității că există acolo alte nenumărate lumi fizice locuite de ființe inteligente dintre care unele, din câte știm noi, pot fi identice cu oamenii, pot avea aceleași gusturi și valori, aceleași speranțe cu ale noastre și aceleași temeri.

Este firesc ca unii dintre noi să supraviețuiască impasului în care ne-am băgat singuri și ar putea fi tentați să caute mai bine printre stele în speranța că cineva mai înțelept decât noi ar putea ajunge de acolo aici într-o zi și să ne dea toate răspunsurile ușoare.

TIPURILE ȘI TRĂSĂTURILE DJINN-ILOR

„Cu adevărat am creat pe om din lut, din noroi negru putred.

Și am creat pe djinn înainte ca vântul de foc să vină.

Sur Al-Hijr 15: 26 - 27

Ierarhii de djinn - Iblis: tatăl tuturor djinn-ilor;
Șeitan: un djinn care este rău intenționat, vicios și șiret;
„Ifrit: un djinn care este mai puternic decât un Șeitan
Amir; Rezident djinn care locuiește împreună cu oameni.

Diferite tipuri djinn - Aceia care zboară; Aceia care locuiesc în unele zone sau regiuni sau terenuri; Aceia care iau formă de animale: Șerpi; Scorpioni; Animale înfiorătoare; Câini.

FURTUL DE INFORMAȚII

Ghicitoarele se bazează pe informațiile pe care le primesc de la djinn. Înainte de sosirea profetului Mohamed, cerurile au fost deschise și djinnii au putut trage cu urechea la informațiile ce circulau printre îngeri și le-au adus înapoi pe Pământ. În acele zile, informațiile au fost foarte corecte.

În prezent însă, cerurile sunt închise, păzite de îngeri și dacă djinnul reușește să se strecoare printre îngerii cu informații, atunci djinnul va fi urmărit de o flacără ce arde intens și îl va transforma în cenușă. Sura Al-Hijr 15: 17 - 18

„Și le-am păzit (Cerurile) de fiecare diavol blestemat, cu excepția celui care este capabil să înhațe un zvon și el este urmărit de o flacără strălucitoare ce arde”. Așa că acum djinnul se descurcă în continuare să fure informația, dar amestecate cu ea sunt o sută de minciuni.

MANIFESTĂRI ÎN DIFERITE FORME Djinnul preia și își schimbă forma. Poate lua formă de șarpe, scorpion, câine, păsări și alte animale. Surprinzător, ei pot apărea și în formă umană, dar acest caz este extrem de rar. Majoritatea formelor umanoide cu care suntem familiarizați sau despre care am auzit sunt sub formă de fantome, spirite sau apariții.

Există un hadis (poveste) în care Abu Hurayrah, un companion al Profetului (pbuh), întâlnește un Șeitan în formă umană. (Sahih Al-Bukhari). În această întâlnire este de asemenea confirmat faptul că, recitându-l pe Ayah Al-Kursi, Șeitan este alungat.

Locurile de rezidență

Djinnii sunt peste tot, prezenți în orice loc în care ființele umane există. Cu toate acestea, există locuri

speciale în care cineva îi poate găsi din abundență și în mod regulat: Deserturi; Ruine; Locuri cu impurități, cum ar fi băile publice; Cimitire.

Deși majoritatea djinn-ilor sunt de pe uscat, locuința lor principală este marea. Șeful Șeitan dă ordine soldaților săi să se mute pe pământ pentru a sfătui oamenii să facă toate tipurile de infracțiuni, imoralități și altele. În cazul celor care menționează numele lui Allah când intră în casele lor, djinnul nu va putea să rămână peste noapte în locuința lor.

PARTENERIATUL CU UN DJINN ESTE INTERZIS
După revelația din Coran, Allah a cerut tuturor ființelor umane să se ghideze în totalitate după Coran. Orice încredere în djinn este considerată un păcat fundamental (a te crede egal cu Allah). Cei care caută ajutor sau prietenie cu djinnii se condamnă la focul iadului. În multe locuri din lume este obișnuit să vezi că unele persoane scriu un Ta weezah prin care solicită ajutor djinn-ilor. Acest lucru este considerat unul dintre cele mai mari păcate pentru că este un păcat fundamental. Deoarece suntem conștienți, Allah poate ierta orice persoană pentru greșelile lui, dar El niciodată nu va ierta o persoană care comite un asemenea păcat.

PROTEJAREA DE ȘEITAN (SATAN)

Există multe Ayat-uri în Coran și un număr considerabil de Ahadith cu privire la modul în care oamenii se pot proteja de capcanele diabolice și șoaptele lui Șeitan. În Sura Fussilat, Allah instruește oamenii să caute refugiu în El ori de câte ori Șeitan încearcă să le întindă câte o capcană și afirmă următoarele:

„Și dacă (în orice moment) o incitare la discordie îți este făcută ție de către Șeitan, caută refugiu în Allah. El este Cel care aude și cunoaște toate lucrurile”. Coran 41: 36.

La naștere, suntem toți desemnați unui companion djinn, un Qareen. Pentru a proteja copilul, tatăl trebuie să citească Adhan la urechea dreaptă și Iqamah la

urechea stângă. El ar trebui să protejeze copilul în mod regulat citindu-i Ayat Al-Kursi și Mu'awwazatain.

EXORCISMUL

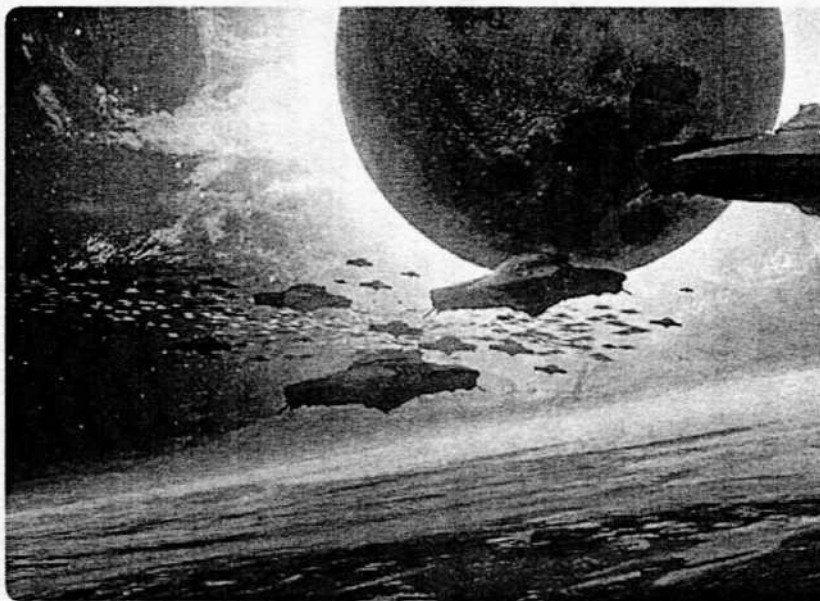
Când oamenii devin foarte slabi și pur și simplu nu știu cum să se protejeze, Șeitan le poate bântui trupurile lor. Cei care au devenit posedați de Șeitan trebuie să treacă prin abordări curative. Cazurile sunt documentate de Hadīth, Seerah și Al-Coran.

Acestea sunt următoarele moduri de a alunga un djinn: Solicitarea djinnului de a ieși; Blestemarea djinnului pentru a ieși; Bătând persoana posedată;

Chiar și djinnul POATE REGRETA CALEA SA

ȘURAH AL-AHGAF (CAPITOLELE NISIPURILE MIȘCĂTOARE) 46: 29 - 32

Allah a trimis un grup de djinni la Profetul Mahomed pentru a asculta recitarea Coranului. Profetul nu îi vedea și nu știa de prezența lor, dar a fost informat de către Allah mai

Invazia extraterestră, ilustrată de site-ul <http://www.ironsky.com>

târziu despre incident. După ce au ascultat frumoasa recitare, djinnii i-au acceptat mesajul și l-au acceptat pe Mohamed ca pe un Profet și ca pe un mesager. Imediat s-au dus la triburile lor și la familii și au afirmat credința lor în Allah, în Trimisul Lui, Mahomed, și în mesajul care le-a fost revelat.

Este o luptă cosmică pe cale SA SE ÎNTÂMPLE?

DE SEAN CASTEEL Dacă cei care acceptă credința în elementele întunecate ale fenomenului OZN au dreptate și forțele luciferice sunt în spatele a tot ceea ce poate fi clasificat drept fenomen inexplicabil, care ar putea fi rezultatul final al unei prezențe extraterestre ostile și demonice? Unde ne va putea conduce această stare poorocită de conflict spiritual în final?

Cartea Apocalipsa, capitolul 12, versetele 7 și 8, a spus pe această temă: „Acum, războiul a început în cer, Mihail și îngerii lui luptă cu balaurul; și balaurul și

îngerii lui s-au luptat, dar au fost învinși și nu a mai fost loc pentru ei în ceruri”.

Ceea ce Sfântul Ioan a numit război în cer se pare că s-a observat în mod repetat în cerurile planetei Pământ de milenii, după cum se poate observa printr-o examinare atentă a documentelor istorice. Dar, mai întâi, hai să vorbim un pic despre extraterestrii din ziua de azi, la fel de ostili.

Acum câțiva ani am realizat un interviu cu cercetătorul și autorul Brownlee Michael pentru cunoscutul editor al „Jurnalului conspirației”, Tim Beckley. Brownlee a vorbit pe larg despre motivul pentru care, în opinia sa, rasa extraterestră din spatele OZN-urilor și al fenomenului de răpire extraterestră nu poate fi luat decât ca ceva rău. O armă pe care extraterestrii au utilizat-o asupra noastră muritorii, susține el, este trucul nesfârșit de a ne face să ne simțim vinovați.

„Lucrul cu adevărat puternic care iese în evidență”, mi-a spus Brownlee, „este declarația că oamenii sunt o problemă reală în Univers. Aceasta este o declarație scandaloașă. Ea se bazează pe o vină la nivel de specie, dacă vreți. E ca și cum ai zice: «Of, omule, suntem foarte răi. Într-adevăr am greșit.» Aici este exact unde suntem cei mai vulnerabili. «Aveți nevoie de noi ca să venim și să îndreptăm lucrurile.» Din punct de vedere psihologic, asta este baza unei relații co-dependente. Asta e exact ceea ce încearcă ei să creeze. Vor să fim dependenți de ei. Vor să ne aibă sub control”.

Extraterestrii au oferit soluții pentru problemele omenirii, a spus Brownlee, ca un fel de cal troian pentru a pune piciorul în ușa noastră, astfel încât să ne poată duce la o formă totalitară de guvernare.

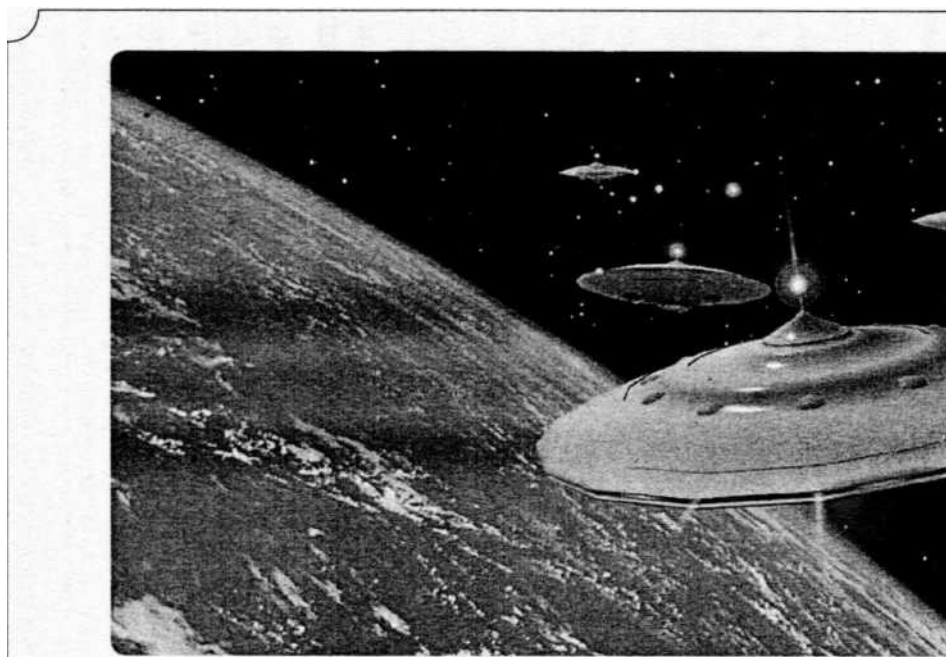
„Mesajul fascismului”, a continuat el, „este dintotdeauna «Acest lucru va rezolva toate problemele.» Ceea ce avem în față sunt semnele unei preluări fasciste care, în cazul în care nu este expusă și căreia să i se reziste, va sfârși în a fi nu doar un stat fascist, ci o lume

fascistă". Extraterestrii nu vor ateriza pur și simplu și vor conduce lumea, ci vor lucra în schimb prin intermediul creaturilor umane/extraterestriilor hibridi care vor arăta ca și oamenii, dar care sunt foarte, foarte puternici, în special în ceea ce privește planul mental al existenței.

„În domeniul mental”, a spus Brownlee, „ei sunt foarte eficienți, iar noi, din păcate, suntem foarte naivi. Astfel, una dintre aceste modalități într-unul dintre domeniile-cheie de i

În opinia lui Michael Brownlee, rasa extraterestră din spatele OZN-urilor și al fenomenului de răpire extraterestră nu poate fi luat decât ca ceva rău. Acesta consideră că extraterestrii au utilizat „o armă”, un truc asupra noastră a muritorilor, pentru a ne face să ne simțim veșnic vinovați de ce se întâmplă.

Este oare pregătită NASA pentru a ne proteja împotriva unei invazii a forței demonice extraterestre?

activitate extraterestră este manipularea convingerilor noastre religioase și spirituale. Ei sunt foarte conștienți de faptul că suntem naivi, iar ei sunt capabili de a manipula cu ușurință oamenii care sunt deosebit de predispuși convingerilor fanatice, fundamentalismului în toate varietățile sale din întreaga lume. Ei pot fi foarte influenți”.

Este funcțional sistemul de apărare Războiul Stelar pus deja în vigoare pentru a combate o invazie extraterestră ostilă? Brownlee consideră că această influență negativă a extraterestrilor operează în spatele scenei în afacerile lumii și chiar este responsabilă pentru fundamentalismul islamic care a dus la atacurile teroriste din 11 septembrie 2001. Mișcarea continuă să se agraveze și poate duce în cele din urmă la o luptă la nivel mondial a guvernelor lumii. El s-a mai referit și la zborurile OZN-urilor asupra instalațiilor noastre

nucleare și a incidentelor în care extraterestrii au reușit să oprească rachete după bunul lor plac.

„Este imposibil”, a afirmat Brownlee, „să nu poată fi interpretată ca un act ostil ostentativ. Dacă am fi făcut ceva de genul acesta oricărei alte țări, ce s-ar întâmpla? Ar fi o cauză instantanee pentru război, nu?”

După ce am văzut cum militarii noștri au reacționat în esență neputincioși, cum putem răspunde? „Eu cunosc oameni”, a spus Brownlee, „care sunt implicați în proiecte de apărare spațială, care sunt foarte conștienți că ceea ce fac reprezintă dezvoltarea sistemelor de apărare împotriva extraterestrilor. Se întâmplă. Nu este doar o vorbă în vânt sau un zvon, ci chiar se întâmplă de fapt. Există indicii foarte bune că întregul efort de apărare, Războiul Stelelor, are foarte puțin de a face cu terorismul și cu statele paria de pe această planetă. Cred că e mult mai probabil că aceste sisteme sunt încercări premature ale echipelor de proiectare pentru a construi un scut împotriva invaziei extraterestre.

„Noi vorbim despre această conspirație întunecată a celor bogați și așa mai departe. Nu este greu să ne imaginăm că acei oameni în poziții de putere sunt fie cu bună știință sau în necunoaștință cooptați de extraterestri. Da, există o conspirație în toată regula, dar este mult mai mare decât știu teoreticienii conspirației. Am vorbit despre conspirații umane. Ei bine, toate conspirațiile umane sunt manipulate în esență de către extraterestri”.

SUNT OARE

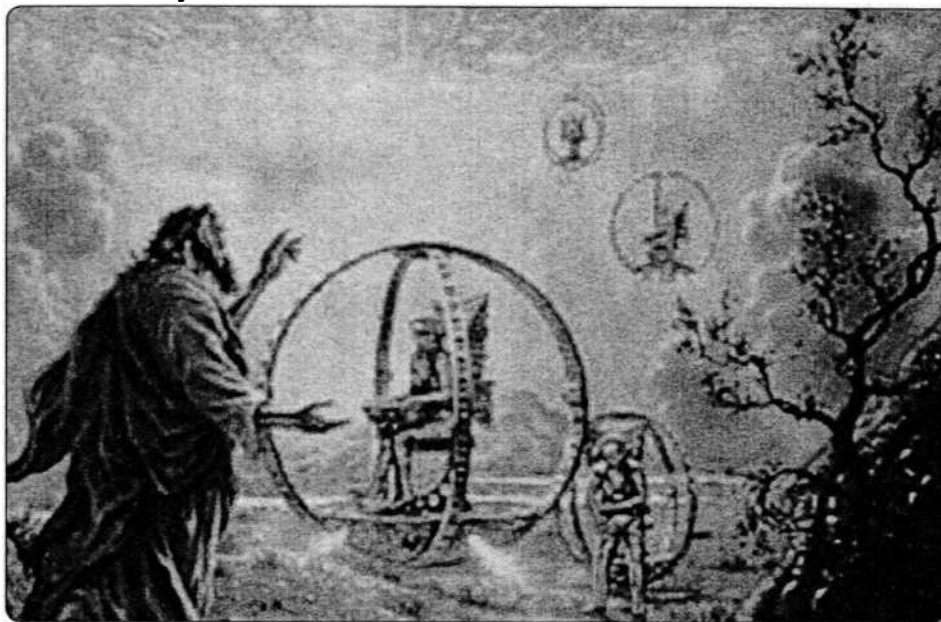
TOATE ACESTEA REALE? de Terry James

James consideră că acest război în cer este o realitate. „Este un adevărat război”, spune acesta, „și cel mai oribil dintre toate războaiele pe care oamenii le-au îndurat vreodată pe Pământ. Iisus a spus: «Pentru că atunci va fi mare necaz, cum nu a fost de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea ar fi fost scurtate, nimeni n-ar fi trebui să fie salvat. Dar,

din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate»”.

Dar în același timp, în conformitate cu James, „Satana, evident, lansează planurile sale de invazie. În primul rând, el este cel care amestecă cearta etnică și religioasă între popoare, în cele mai multe părți ale planetei.

Eu cred că planeta va vedea și va experimenta în curând manifestări mult mai mari. Cele două lumi spirituale sunt pe cale să se ciocnească într-o explozie puternică - Sfârșitul Lumii”.

Descrierea biblică a navelor extraterestre

CERUL DEASUPRA NÜRNBERGULUI

îndepărtându-ne de interpretarea biblică, este important să menționăm o luptă aeriană care a avut loc în Nürnberg, Germania, cu secole în urmă, cu mult înainte ca omenirea să fi inventat orice formă de călătorii aeriene care ar fi putut fi confundate cu ceea ce a fost văzut de fapt. Un site numit „A lua legătura cu extraterestrii” oferă mai multe versiuni diferite ale poveștii, dar în principiu suna cam așa:

„La răsăritul zilei de 14 aprilie 1561, cetățenii din Nürnberg au văzut «un spectacol foarte înfricoșător». Cerul s-a umplut de obiecte cilindrice din care discuri și globuri roșii, negre, portocalii, albastre și albe au apărut. Cruci și tuburi asemănătoare cu butoaie de tun, de asemenea, au apărut, după care obiectele «au început să lupte unul cu altul.»

După aproximativ o oră de luptă, obiectele păreau cuprinse de foc și au căzut la pământ, unde s-au transformat în abur. Martorii au luat această întâmplare ca pe un avertisment divin. Acest raport este unic în analele ozenologiei, în sensul că nu a fost niciodată repetat. Nu există nicio înregistrare de astfel de «obiecte» în folclorul local german. Relatările supraviețuitorilor orașului din acea perioadă nu dau nicio indiciu cu privire la orice tulburări, fie ele civile sau militare. Având în vedere unicitatea incidentului, se pare că ceva supranatural sau paranormal s-a întâmplat”.

SITE-UL OFERĂ O ALTĂ EXPLICAȚIE A INCIDENTULUI DE LA NÜRNBERG „Ceea ce a fost descris ar putea fi numit doar un război în ceruri, cu o mare varietate de ambarcațiuni, de la sfere la suliță, de la cilindru la cruci. Cerul a fost aparent plin de mașini ciocnindu-se în luptă. Comete și astfel de corpuri cerești au fost bine identificate și cartografiate în această perioadă, așa că este foarte puțin probabil ca ceea ce oamenii au observat să fi fost doar un fenomen ceresc ca o ploaie de meteoriți, așa cum sugerează unii specialiști.

Mai degrabă, ceea ce este descris sunt obiecte fizice cu detalii și forme unice, luptându-se mai mult de o oră. La încheierea luptei, se pare că o supernavă magnifică, neagră, asemănătoare cu o suliță, a intrat în scenă”. Nava neagră în formă de suliță apare ca un semn de victorie pentru partea câștigătoare sau poate a fost acolo pentru a face un fel de muncă de „curățare”.

Într-un fel de ziar arhaic ce a apărut la scurt timp după aceea s-a avertizat: „Cei cu teamă de Dumnezeu nu

vor ignora cu niciun chip aceste semne, dar le vor păstra în inimă ca pe un avertisment al Bunei Vestiri a milostivului lor Sf. Emidus și se vor ruga cu credință lui Dumnezeu ca să evite mânia lui, inclusiv pedeapsa binemeritată pentru noi, astfel încât să putem temporar aici și perpetuu acolo să trăim ca și copii ai Săi”. Foaia de ziar care descrie „războiul în cer” de la Nürnberg face acum parte din Colecția Wickiana a Bibliotecii Centrale din Zürich, Elveția. O gravură în lemn, de asemenea, a fost făcută la acea dată în secolul al XVI-lea de artistul Hans Glaser.

Are oare NASA un program spațial secret pentru a ne proteja împotriva invaziei forței demonice extraterestre? Imagini video luate din stațiile spațiale înfățișează o luptă aeriană cu forțe neidentificate. Pot sta aici toată ziua speculând despre ce naiba vedem acolo sus. Dar eu sunt doar un mic spirit pământean, incapabil să se ridice și să verifice ce se întâmplă.

Mr. Creepo (Timothy Green Beckley)

Deci, eu nu știu ce naiba se întâmplă. Dar pot să vă spun că ceva se întâmplă în spațiul vizibil pe Pământ, folosind un echipament de a treia generație de vedere nocturnă, și care nu se potrivește cu ceea ce ni s-a povestit despre ceea ce se petrece acolo sus. Sunt aceste exerciții militare agresive rezultatul unei noi tehnologii? Este oare războiul profețit dintre îngeri și demoni? Eu spun că sunt, probabil, toate cele menționate mai sus, depinzând parțial de modul în care le definesc. Universul este un loc foarte complex, iar dacă noi nu recunoaștem acest lucru, este ca și cum am pretinde că avem toate răspunsurile în prezent.

Dar nu mă credeți pe cuvânt în legătură cu toate

acestea. Vedeți-le voi singuri. Uitați-vă suficient de mult la cer cu o tehnologie de generația a treia. Când cineva vă întreabă dacă sunt bătălii acolo sus, veți împărtăși, probabil, sentimentul meu: De ce nu?